

Giới thiệu Chuyện Xưa Ở Thành Nhỏ

Người dịch: Khiết Lâm

Thể loại: cổ đại, sủng, ngọt, 1vs1, cao H, nhiều cặp đôi

Đôi lời tác giả:

Nội dung chính của mỗi câu chuyện đều riêng biệt độc lập, không liên quan và ảnh hưởng đến nhau, và cũng không có mạch truyện gì liên kết nên việc "nhảy cóc" là bình thường.

Đôi lời người dịch:

Tóm lại, truyện không có logic cao siêu gì, các bạn không cần vất óc moi tìm đi đoán dụng ý của tác giả cũng như cố tìm mối tương quan giữa các câu chuyện. Mỗi câu chuyện như vậy dài tầm 15 chương, đọc để giải trí thôi nha các bạn=))))))

**

Sát đường biên giới kinh thành có một tòa thành nhỏ, tên gọi là Cẩm Dương. Trong thành Cẩm Dương tài tử giai nhân đông đúc lũ lượt, câu chuyện này cứ vậy mà ngày một nhiều thêm, hơn nữa còn chậm rãi truyền xa...

Quyển 1: Huyện lệnh đại nhân x Nữ phi tặc (Hoàn)

Trộm ngọc không thành bị bắt, lại còn bị tên huyện lệnh ra vẻ đạo mạo trang nghiêm này ăn vào bụng.

Quyển 2: Thợ săn tiền thưởng x Thiếu nữ hái thuốc (Hoàn)

Tốt bụng cứu về một tên sắc lang!

Quyển 3: Thủ phú[1] thành Cẩm Dương x Thứ nữ gà thay (Hoàn)

Vốn cho rằng rất nhanh thôi sẽ bị tống vào "lãnh cung", ngờ đâu lại hằng đêm xuân tiêu.

[1]首富: người giàu nhất một vùng

Quyển 4: Hầu gia hàng xóm x Đại tiểu thư sống một mình (Hoàn)

Hầu gia cách vách ngày nào cũng trèo tường nhà nàng.

Quyển 5: Tiên sinh thư viện x Biểu muội nương nhờ thân thích (Hoàn)

Mắt thấy thỏ trắng nhỏ trong ổ muốn bỏ chạy, sói xám lớn bắt đầu hồi hận rồi.

Quyển 6: Tướng quân yếu mến ngày xưa x Tiểu "góa phụ" (Hoàn)

Người đã "chết" năm năm đột nhiên quay về, lại còn tàn nhẫn cáo trạng nàng thay lòng đổi dạ?

Quyển 7: Đại lão[2] sông bạc x Nô tỳ tùy thân (Hoàn)

Người trong sông bạc ai cũng biết- có chuyện thì cứ tìm nô tỳ tùy thân của lão đại, lời của nàng chính là lời của lão đại!

[2]大佬: đại nhân vật, người có tiếng tăm, nam thần...

Quyển 8: Sư đệ phúc hắc x Sư tỷ thuần lương (Hoàn)

Sư tỷ, ta đợi nàng trâu[3] ta đã lâu lắm rồi.

[3]牯: chộc ghẹo, khiêu khích, trâu người...

Bản đặc biệt: Nhật ký Hoàng thượng cái trang vi hành (Hoàn)

Không ai thích trăm cá, trăm không làm nữa, trăm muốn ngao du thiên hạ!

Người dịch lại làm nhầm

Vô tình tìm thấy bộ truyện hay ho này, không nỡ bỏ qua nên mặc dù biết ngày lấp rất xa xôi nhưng vẫn cắn răng tiếp tục đào hố, được cái mỗi câu chuyện cũng không dài lắm, tự nhủ rằng mình sẽ ôn hủu.

Bạn nào thích truyện ngọt sủng, 1vs1 xuyên suốt, không ngược không máu chó, lại còn có xôi thịt chất lượng thì cứ nhảy hết vào đây nhé, hoan nghênh hoan nghênh=))))))

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xưa Ở Thành Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Quyển 1 - Chương 1: Tính kẻ bắt trộm

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Phần 1: Huyện lệnh đại nhân x Tiểu phi tặc

Trộm ngọc không thành bị bắt, lại còn bị tên Huyện lệnh ra vẻ đạo mạo trang nghiêm này ăn vào bụng.

Người dịch: Khiết Lâm

Đạo gần đây trong thành Cẩm Dương liên tục phát sinh những vụ trộm cắp, vật bị mất đều là ngọc thạch thể gian hiếm có, nhưng bởi vì tên trộm kia không đến ba ngày đã đem các bảo vật trả lại nguyên vẹn, thật sự khiến người ta bối rối[1] không thôi.

[1]丈二和尚摸不着头脑 - Trượng Nhị hòa thượng mặc bất trí đầu não: hình dung sự mờ mịt, không hiểu rõ, hoang mang...

Vệ Hy nhậm chức Huyện lệnh Cẩm Dương trong vòng năm năm, đã phá vô số vụ án bí ẩn, cũng chưa từng thấy qua vụ trộm cắp kỳ quặc như vậy, nhất thời quả thật có chút bối rối.

"Không phải chạy theo tài lộc, cũng chẳng cứu giúp bần hàn, vậy trộm ngọc là để làm gì kia chứ?" Vệ Hy xem xét một cách tỉ mỉ những khối bảo ngọc đã bị trộm qua trên bàn, bỗng nhiên cười khẽ, "Mắt nhìn của tên trộm nhỏ này cũng không tệ chút nào, trộm toàn là loại hàng thượng đẳng, chỉ nói đến tác phẩm điêu khắc dương chi bạch ngọc này, cũng đã đáng giá ngàn vàng rồi!"

Sư gia bên cạnh ngắm nhìn số ngọc thạch long lanh tron bóng, cau mày hít hà, nói: "Chẳng lẽ là vì đẹp mắt?"

Vệ Hy cân nhắc những lời này, ánh mắt lóe lên, vẫy vẫy tay: "Vậy..."

Sư gia kể tai sang, nghe xong lời dẫn dò, thoáng hiện lên chút chán chừ, "Làm thế có ổn không? Tên trộm kia có to gan hơn nữa cũng sẽ không trộm đến Huyện nha đâu?"

Vệ Hy cười cười, đáp: "Ta quan sát thấy những nhà mất trộm, thân phận hay địa vị đều có sự chênh lệch, tòa phủ đệ của thủ phủ Cẩm Dương dù cho có canh phòng nghiêm ngặt, cũng không may mắn thoát khỏi, huống chi phủ Cẩm Dương nhỏ nhỏ của ta đây, tên trộm nhỏ này không những thân thủ cao minh, mà xem ra lá gan cũng khá lớn đấy!"

"Áy, hần mà đến thật, thì thật sự là ăn gan hùm mật gấu rồi, tiểu nhân đi chuẩn bị ngay luôn đây!"

"Đi đi, nhớ là dùng gắng sức quá, miễn cho đối phương sinh lòng nghi ngờ, biết là chúng ta giăng lưới."

"Tiểu nhân hiểu rõ rồi."

Vệ Hy loay hoay chiếc nhẫn[2] thanh ngọc trong đồng bảo vật "mắt mà được lại", tiến gần nhìn kỹ, mơ hồ vẫn còn ngửi được mùi thơm, mặc dù đã rất nhạt, có thể tưởng tượng được đã có người từng mang theo bên mình.

[2] 玉扳指 - ngọc ban chỉ: nhẫn ngọc, thường được đeo ở ngón tay cái.

"Xem ra hẳn là một nữ phi tặc..." Vệ Hy nhếch môi mỉm cười, giật xuống ngọc bội gia truyền đeo bên người, giọng điệu mang theo sự trêu đùa, "Liệt tổ liệt tông phủ hộ, đêm nay có thành hay không tất cả đều nhờ vào đây cả rồi!"

Tin tức Huyện lệnh đại nhân có một khối bảo ngọc gia truyền thế gian hiếm có, rất nhanh đã truyền khắp thành Cẩm Dương, mọi chuyện sẵn sàng, chỉ thiếu gió đông.

Giờ tý canh ba, thành Cẩm Dương ồn ào náo nhiệt cả một ngày sớm đã yên tĩnh trở lại, những con đường nối liền Nam Bắc ngoại trừ thỉnh thoảng vang lên một vài tiếng gõ mõ cầm canh, thì rất ít có tiếng động.

Trong phủ Cẩm Dương, Vệ Hy sớm đã bố trí hết thảy, như thường lệ coi áo lên giường, chỉ nhắm mắt giả vờ ngủ say, nhưng thật ra không hề buông lỏng một chút nào, ngay cả âm thanh lá cây rì rào ngoài cửa sổ cũng lắng nghe cực kì cẩn thận.

Chỉ chốc lát sau, đã nghe thấy tiếng động rất khẽ của mái ngói trên nóc nhà.

"Đến rồi." Trong lòng Vệ Hy hơi động, vươn tay sờ sờ ngọc bội bên gối, nín thở.

Trước ánh trăng mờ ảo bên song cửa sổ, chỉ thấy một ống trúc được lạng lẽ đưa vào, sau khi một luồng khói trắng dày đặc tỏa ra, qua một lúc lâu, mới nghe được tiếng vết dao phá hư chọt gỗ khẽ vang lên, tiếp đến chính là một bóng đen nhẹ nhàng, chớp nhoáng đã xuất hiện trong phòng, vô cùng cảnh giác mà tiến gần đến mếp giường.

Vệ Hy giật giật lông tai, gần như không nghe được tiếng bước chân của đối phương, thậm chí kinh công của người này không tệ, đến lúc đó nếu như sảy tay, thì sẽ rất khó lường bắt, vì thế lại càng đề tâm hơn. Cảm nhận được hơi thở càng ngày càng gần, Vệ Hy ngửi được mùi hương thoang thoang giống hệt như trên chiếc nhẫn thanh ngọc, càng chứng thực sự phỏng đoán trong lòng mình hơn nữa, đợi đối phương vươn tay chạm đến ngọc bội bên gối, Vệ Hy đột nhiên mở trừng mắt, đối diện với một đôi đồng tử trong suốt, đuôi mắt nhướn lên giật giật, tràn ngập kinh ngạc.

Đối phương cảm thấy bất thường, buông tha ngọc bội trong tầm tay, chốc lát đã phi thân ra ngoài, nhưng Vệ Hy đã nắm được tiền cơ, chỉ một loáng đã giữ chặt cổ tay đối phương.

Đối phương mặc dù rất giỏi kinh công, nhưng công phu quyền cước thì không được tốt cho lắm, hai người tay không dọ sức qua lại mấy lượt, đã bị Vệ Hy dùng một tay trói chặt hai tay, bắt chéo sau lưng.

Cách làm này cũng khiến đối phương bị đau, một tiếng hít thở mềm nhẹ của nữ tử vang lên, Vệ Hy theo bản năng hơi thả lỏng sức lực.

Thuộc hạ bố trí bên ngoài nghe được động tĩnh, lập tức nối đuôi nhau ập vào, trong nháy mắt đã vây chặt gian phòng đến giọt nước cũng không lọt, đuốc lửa vừa thấp lên, sáng rực đến mức đem hết thảy soi vào đáy mắt.

Vệ Hy đem người lật lại, đẩy đến chỗ giữa hai nha dịch tiếp tục khống chế, vươn tay kéo lấy cổ áo hơi mở rộng, con ngươi lấp lánh, "Quả nhiên can đảm hơn người, xem xem đây là loại tiểu tặc nào!"

Nha dịch xốc chiếc khăn vải trên mặt đối phương lên, chỉ thấy gương mặt như phù dung hơi hơi đỏ hồng, đôi mắt như thu thủy mang theo sự chán nản, trừng thẳng về phía Vệ Hy, lớn tiếng nói: "Cái gì mà tiểu tặc! Bỏn cô nương đây đường đường là hiệp đạo!"

Hiệp đạo? Lại còn đường đường?

Vệ Hy quả là bị chọc giận đến độ bật cười, trộm cắp mà còn kiêu ngạo như vậy, thật sự là quá có phẩm đức nghề nghiệp mà.

"Kẻ trộm thì vẫn là kẻ trộm, đều là người một nhà cả, đừng làm ra vẻ xa lạ như vậy." Vệ Hy ngồi xuống ghế chủ vị, nâng tách trà đã pha xong, chậm rãi nhấp một ngụm, bót chút thời gian nhìn về phía người con gái vẫn với gương mặt buồn bĩn, cũng không thúc giục, đợi nàng tự mình nhận tội.

Chung quy bị Huyện lệnh tóm gọn, người cũng bị bắt giữ, có chống chế nữa cũng hết cách.

Ngược lại nữ tử rất là kiên nhẫn, Vệ Hy không hỏi, nàng càng không nói, một đôi mắt đẹp đảo loanh quanh trong phòng, thỉnh thoảng còn rơi xuống người Vệ Hy, đánh giá không chút e dè.

Sư gia đứng bên nhìn không vừa mắt, tức giận nói: "Tiểu tặc như ngươi, còn không mau chóng nhận tội, miễn cho chịu nỗi đau da thịt."

"Nhận tội gì?" Nữ tử nghiêng nghiêng đầu, nét mặt vô tội, "Xin hỏi ta đã phạm tội danh nào, phải nhận tội gì đây? Chẳng lẽ các người lại muốn vu oan giá họa?"

"Này, đã bị bắt tại trận mà ngươi còn ở đó lấp liếm, số ngọc của những nhà trong thành không phải cũng là ngươi trộm hay sao!"

"Cái gì mà bắt tại trận, cái gì mà trộm ngọc, ngọc của đại nhân nhà các người vẫn đang yên lành đặt ở đó, sao lại vu oan ta!"

Sư gia nổi đóa, bàn tay run rẩy, nói: "Đêm hôm khuya khoắt lên lút xóng vào nha môn, còn nói không phải vì trộm ngọc!"

Nữ tử gương cảm, ra vẻ ngẫm nghĩ gật đầu, nghiêm túc đáp: "Điểm này thì ta nhận, chẳng qua ngươi vẫn không thể nói ta trộm ngọc được, lẽ đâu là ta mơ ước sắc đẹp của đại nhân nhà các người thì sao?"

Lời này vừa nói ra, sắc mặt của các nha dịch chung quanh đều biến đổi, nữ phi tặc này quả đúng là to gan, dám trêu ghẹo đại nhân của bọn họ, đầu chi là ăn gan hùm mật gấu!

Trái lại thần sắc Vệ Hy vẫn như thường, nghe nữ tử nói dối trơn tru như vậy, nhíu nháu mày, nét mặt khó lường.

Làm quan chính là sợ nhất gặp phải kẻ vô lại, dụng hình còn tổ cáo ngược người vu oan giá họa, quả là hóc búa thật mà.

Vệ Hy quan sát nữ tử một lúc, nhìn đôi mắt trong veo uyển chuyển của nàng, dường như chính là đến để thông cửa, ngay lập tức phát phát tay với nha dịch, "Ra ngoài hết đi, bắt đầu từ tối nay, các người ba người một tổ, cứ mỗi hai canh giờ thì thay phiên một lần, canh giữ trước cửa một tắc không rời." Dứt lời lại sai người tìm một sợi xích sắt rộng cỡ chừng ngón tay đến, đem hai tay của nữ tử khóa chặt cổ định.

"Ngươi dựa vào cái gì mà khóa ta?"

"Dựa vào cái gì?" Vệ Hy lắc chìa khóa trong tay, "Chị dựa vào một tội tự tiện xông vào nha môn của ngươi, không để ngươi ăn cơm tù đã là tốt lắm rồi."

Vệ Hy vẫy lui mọi người, cũng không thèm quan tâm nữ tử thế nào, tự mình nghiêng người lên giường, tiếp tục ngủ bù.

"Lần này ta nhận rồi, ta tự đi ngồi đại lao, người xích ta ở đây là có ý gì? Cô nam quả nữ ở chung một phòng, chẳng phải là hủy trinh tiết rồi sao! Đây! Người có nghe không? Đây!"

Mặc cho nữ tử kêu gào ra sao, Vệ Hy ngay cả mắt cũng không thèm mở ra lần nào.

Buồn cười, nàng có thể trộm lấy ngọc quý ở những hộ gia đình giàu có, lại thần không biết quỷ không hay mà trả về nguyên trạng, cứ như là chỗ không người, cái khóa đồng nhỏ nhỏ trong phòng giam kia há có thể vấy giũ được nàng, còn chẳng bằng đặt ngay dưới mí mắt mình, muốn chạy trốn sao, cửa sổ cũng không có đâu!

Hết chương 1.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xưa Ở Thành Nhỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Lại có án mạng xảy ra

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thượng Phiến Nhược Thủy

Người dịch: Khiết Lâm

Lúc trời vừa hừng sáng, Vệ Hy đã nghe thấy âm thanh sợi xích rơi trên mặt đất, trong lòng thầm nghĩ, ổ khóa này quả nhiên không giữ nổi nàng.

Lười biếng trở mình, Vệ Hy nhìn vào bóng hình mảnh khảnh nhảy lên một cái, vừa đẩy song cửa sổ ra đã bị hai cây đại đao của nha dịch bên ngoài chặn ngược trở về, cần mồi đứng đó trực tiếp mắng chửi.

Vệ Hy nhìn ổ khóa bị nạy hư dưới mặt đất, ung dung hỏi: "Giày vó cả một đêm, người không mệt sao?"

Nữ tử nghe tiếng, trợn to hai con mắt gấu mèo, hung dữ trừng hấn một cái.

Vệ Hy nhìn nhìn canh giờ, mặc dù còn cách thời gian mình thường rời giường một chút, bất quá cũng hết buồn ngủ rồi, một đêm này, trong lúc nửa mê nửa tỉnh vẫn nghe thấy âm thanh huyền ảo bên cạnh, hẳn là đã thử không ít phương pháp bỏ trốn.

Vệ Hy người này có một ưu điểm chính là rất kiên nhẫn, thấy nữ tử vẫn giữ khư khư đáng về cự tuyệt phối hợp đó, cũng không giận, lại còn đứng dậy đi đến trước tấm bình phong, cởi áo ngủ.

Nữ tử vừa ngẩng đầu đã đối diện với tấm lưng trắng kiện, xoay một cái trở mình đứng phắt dậy từ trên giường, đôi mắt sáng trợn tròn, hai gò má đỏ bừng, lớn giọng nói: "Người cởi quần áo làm chi hả!"

Vệ Hy vút cho nàng một cái liếc mắt biết rõ còn hỏi, động tác cởi quần áo không dừng lại, chậm rãi khoác lên từng lớp từng lớp quan phục, dùng hành động giải thích vì sao.

Người con gái đó mặt khể mắng một tiếng vô lại, ánh mắt cũng không biết nên dò đi đâu, trông thấy Vệ Hy nhặt lên sợi xích trên mặt đất, đi về phía mình, cuống quýt vung tay, "Ta đã không trốn được rồi, người còn khóa ta lại làm gì!"

"Người trốn không thoát không có nghĩa là người không muốn trốn, để phòng vạn nhất, khóa lại vẫn tốt hơn." Vệ Hy mỉm cười, không biết tìm đâu ra hai sợi xích mới, một đầu khóa lại cổ tay người con gái, một đầu khác lại khóa ngay cổ tay của mình.

"Đây này! Người sẽ không đi đâu cũng muốn mang ta theo chứ?" Nữ tử thấy thế, giật mình hoảng hốt.

Vệ Hy chẳng từ hừ gì cả, buông thõng tay áo che kín đi ổ khóa, rào bước ra cửa, "Đi thôi, ăn sáng trước nào."

Thật đúng là...

Người con gái bị kéo đi một hồi, cam chịu bước theo tiến về phía trước, liếc nhìn bầu trời đã bắt đầu hiện lên màu xanh thăm thẳm, nét mặt sốt ruột.

Bữa sáng chính là món cháo gạo đen đậu đỏ[1] thơm ngọt sền sệt, còn có bánh bao tam tiền[2], kèm theo rau trộn măng sợi[3] chua ngọt vừa miệng, khiến người ta thèm thuồng không thôi.

[1]黑豆红豆浆: có tác dụng nhuận tràng, hạ huyết áp, giảm mỡ trong máu, điều hòa lượng đường trong máu, giải độc, ngăn ngừa ung thư và sỏi thận, giảm cân tốt (baidù).

[2]三鲜包子: nhân bánh thường có ba nguyên liệu chính là thịt heo, trứng gà, và rau cải cúc (tân ô) (baidu).

[3]凉拌笋丝: kiểu như một món gỏi vậy đó.

Hương thơm lan tỏa, rồi cuộc nử tử cũng không nhin được nữa, mặc dù còn chút không tình nguyện, cũng chỉ có thể đau khổ xin tha.

"Ta nhận thua còn không được sao, dù sao cái gì cần biết thì người cũng biết hết rồi, ta đâu còn gì để nói..."

Vệ Hy thông thả ung dung buông bát, xoa xoa tay, tầm mắt mãi miết trên người nàng, mở miệng hỏi: "Tên gì?"

Nữ tử ngẩng đầu, nhanh chóng liếc hẳn một cái, trả lời: "Mục Hâm Kỳ."

"Tuổi."

"Mười tám." Lần này Mục Hâm Kỳ không đợi hẳn hỏi, tự mình khai báo một chuỗi dài hết như pháo nổ, "Nhà trên sườn núi ngoại thành cách đây mười dặm, không cha không mẹ, bên trên có một sư phụ, ba mươi tuổi!"

Vệ Hy ngoài cười nhưng trong không cười nhìn nàng chằm chằm, không lên tiếng.

Mục Hâm Kỳ chịu thiệt nhỏ giọng lầu bầu: "Ngọc là ta trộm đấy, nhưng ta đều trả lại nguyên xi cơ mà, ta chỉ là thấy nó đẹp nhất, mượn mấy ngày thôi. Những nhà kia cũng hẹp hòi quá đi, đồ cũng trả về rồi mà còn báo quan âm ỉ, đúng là chó cắn Lã Động Tân không biết lòng người tốt..."

Trộm đồ của người ta, mà còn trách người ta báo quan, đây là thứ đạo lý gì vậy?

Vệ Hy lắc đầu, nghiêm mặt nói: "Không hỏi mà lấy chính là trộm cắp, bất luận người có lấy hay không lấy vật này cũng vậy, chung quy đã là vi phạm pháp luật, không thể dễ dàng tha cho người được."

Mục Hâm Kỳ vừa nghe, lúc này mới thật sự luống cuống, sự giao hoạt trong con người rút đi và phần, bắt đầu lo sợ không yên, "Ta, ta có thể lập công chuộc tội hay không!"

Vệ Hy dời tầm mắt, im lặng dò hỏi.

Mục Hâm Kỳ ấp úng nửa ngày trời, lại nói ra một phương pháp khiến người ta dở khóc dở cười.

"Ta... Nếu như người có coi trọng vật nào, ta đi trộm cho người!"

Vệ Hy suýt chút nữa thì phun cả ngụm trà ra ngoài, ánh mắt nhìn Mục Hâm Kỳ trông vô cùng quái dị.

Cô gái này hẳn không phải là bị thiếu thông minh đâu nhỉ...

Vệ Hy lắc đầu, nghĩ đến bây giờ vừa đúng là tiết Mang chủng[4], không bằng sai nàng đến các mảnh ruộng gần đây phụ giúp vài ngày, bỗng nhiên một tên nha dịch thần sắc vội vàng chạy vào, Vệ Hy ngay lập tức bắt cháp tất cả nhìn sang.

[4]芒种: là một trong 24 tiết khí của các lịch Trung Quốc, Nhật Bản, Việt Nam, Triều Tiên. Nó thường bắt đầu vào khoảng ngày 5 hay 6 tháng 6 dương lịch và kết thúc vào khoảng ngày 21 hay 22 tháng 6. Ý nghĩa của tiết khí này, đối với vùng Trung Hoa cổ đại, là Ngủ cốc trở bông.

"Chuyện gì?"

"Hồi bẩm đại nhân, lại có người đến báo án mất ngọc." Nha dịch vừa liếc mắt nhìn Mục Hâm Kỳ, lời nói chưa dứt, "Còn... Còn xáy ra án mạng nữa!"

Vệ Hy cũng theo bản năng mà nhìn sang Mục Hâm Kỳ, Mục Hâm Kỳ vội vàng lắc đầu, "Ta chưa từng làm tổn hại mạng sống con người bao giờ! Hơn nữa, tối hôm qua ta ở trong phòng người cả đêm, không đi đâu cả!"

Lời này nghe ra, thật làm người ta suy nghĩ xa xăm.

Vệ Hy nhàu nháu mày, đứng dậy bước thẳng về hướng tiền viện.

Ngược lại lần này Mục Hâm Kỳ không chống cự nữa, nói cho cùng việc này cũng liên quan đến trong sạch của mình, nàng cũng muốn tìm tòi thực hư, là ai đã lấy danh hiệu của nàng hành nghề giết người!

Còn chưa bước vào công đường, đã nghe thấy bên trong truyền ra tiếng khóc ngút trời, một nam nhân trung niên ngồi co quắp trong công đường, hai tay vỗ đùi, đối diện với tấm vải trắng trước mặt than khóc không thôi, bên cạnh còn có một nha hoàn khoảng mười mấy tuổi, hùa theo thút tha thút thít.

Mục Hâm Kỳ bĩu môi, đây là đến nha môn làm tang sự hay sao?

Nam nhân đó vừa nhìn thấy Vệ Hy, liền tục kêu oan: "Đại nhân! Đại nhân người nhất định phải làm chủ cho tiểu dân! Kê cấp đó trộm bảo ngọc của ta, giết vợ cả của ta! Đúng là tàn tặc krong tâm mà! Đại nhân người nhất định phải bắt tên trộm đó về quy án a!"

Cái gọi là không làm việc trái lương tâm, không sợ quý gô cửa. Vệ Hy thấy Mục Hâm Kỳ thân nhiên đứng bên cạnh mình, bảu ra dáng vẻ xem kịch hay, trong lòng đã có tính toán, bèn dặn dò: "Dem người đưa đến chỗ Ngổ tác nghiệm thi."

Nam nhân kia vừa nghe, tiếng khóc ngưng bật, có chút kinh ngạc: "Còn phải nghiệm thi?"

Vệ Hy liếc hần ta một cái, trầm giọng nói: "Những vụ trộm ngọc trong thành gần đây đều không xảy ra án mạng, chuyện này có chút kỳ lạ, bốn quan không thể không thẩm tra xử lý theo thông lệ, nếu như có thể tra rõ nguyên nhân cái chết, đối với việc truy nã hung thủ cũng có giúp ích rất lớn."

Nam nhân trung niên còn muốn nói gì đó, nha hoàn cất giọng gọi một tiếng "Lão gia", hần ta mới rút tay về, trở mắt nhìn nha dịch khiêng thi thể đi mất.

"Sau đó Ngổ tác sẽ cho ra kết quả nghiệm thi, trước tiên người hãy thuật lại tình huống một cách tỉ mỉ đi."

"Vâng... Vâng..." Nam tử gật đầu, kể lại từng sự việc một cách rõ ràng.

Nam nhân này tên gọi Lưu Nghĩa, tổ tiên làm giàu nhờ vào trồng trà, đến đời hần đây, gia nghiệp đã khá vững chắc, trong thành Cẩm Dương cũng xem như có tiếng tăm.

Tổ tiên đã từng quen biết và qua lại với người Tây Vực, vô tình có được bảo ngọc trân quý, vẫn một mực xem là trân trạch chi bảo[5], thờ cúng trong từ đường tổ tiên, bởi vì gần đây trong thành nổi lên sóng gió trộm ngọc, Lưu Nghĩa sợ rằng sớm muộn gì cũng đến lượt mình, liền bàn bạc với phu nhân Tăng thị, tạm thời đưa bảo ngọc về nhà tổ cất giấu, không nghĩ rằng ngay đêm đầu tiên Tăng thị mang bảo ngọc trở về nhà tổ, đã xảy ra chuyện rồi, đợi đến khi nha hoàn phát hiện thì cơ thể đã lạnh băng, bảo ngọc kia cũng không cánh mà bay.

[5]镇宅之宝: ngọc quý giữ cho nhà của được yên ổn.

Lưu Nghĩa mang người đưa về đây, không ngồi nghỉ chút nào, đã lập tức chạy đến nha môn.

"Ồ ô ô... Tên trộm kia quả là lòng dạ ác độc mà, cầu tài thì cầu tài, tại sao lại cướp đi mạng người kia chứ! Đáng thương cho phu nhân của ta... Ô ô ô... Cũng trách ta, trách ta cả!" Lưu Nghĩa lấy ống tay áo lau nước mắt, bộ dáng tình cảm sâu nặng.

Nha hoàn bên cạnh cũng cảm động và nhung nhớ, riu rít bật khóc.

Vệ Hy âm thầm nhủ chặt mày, hỏi tiếp: "Thi thể của Tăng thị do ai phát hiện ra?"

"Bẩm đại nhân, là nô tỳ." Nha hoàn tên gọi Xảo Doanh, rụt rè lên tiếng trả lời, không dám nhìn thẳng mặt chút nào.

"Người phát hiện Tăng thị chết vào lúc nào?"

"Ước chừng giờ tỵ, nô tỳ gọi phu nhân dậy nhưng không thấy có người đáp lại, trong bụng thấy nghi ngờ, bèn đi gọi lão gia đến, lúc tông cửa vào thì phát hiện... phu nhân đã đi rồi..."

"Trước đó Tăng thị có gì bất thường không?"

"Bởi vì đã ngồi xe ngựa cả một ngày, lúc đến nhà tổ phu nhân có nói nhức đầu, bữa tối cũng chỉ dùng qua loa, đi nghỉ ngơi rất sớm, đặc biệt cần dặn nô tỳ hôm sau trễ chút mới gọi người dậy."

Vệ Hy không hỏi nhiều nữa, trầm ngâm chốc lát rồi nói: "Vụ án trộm ngọc bốn quan cũng đang truy xét, các người cứ về trước, nếu có vấn đề gì, bất cứ lúc nào bốn quan cũng có thể cho gọi."

"Vâng... Phu nhân của ta..."

"Khi nào có kết quả nghiệm thi, bốn quan sẽ tự sai người đưa thi thể của lệnh phu nhân trở về an táng."

Lưu Nghĩa lưỡng lự không thôi, thấy có đợi nữa cũng không được gì, bèn dẫn nha hoàn rời đi.

Mục Hâm Kỳ gãi cằm, nhìn hai người bước khỏi nha môn, hiếm khi mang về một cau có, lẩm bầm một câu: "Cứ cảm thấy không đúng chỗ nào ấy nhỉ..."

Vệ Hy thoáng liếc nhìn nàng, hử cười một tiếng.

Cũng không phải là không đúng chỗ nào, nha hoàn nhà ai lại có bàn tay non mềm như vậy, xiêm y trên người nhìn qua có vẻ tầm thường, nhưng lại là tơ lụa thượng hạng, thêm nữa từ trong lời nói lẫn cử chỉ, không hề thấy có sự kính trọng đối với người đứng đầu một phủ như Lưu Nghĩa đây, ngược lại còn vô cùng thân thuộc, mà Lưu Nghĩa này nhìn thì có vẻ tình thâm nghĩa trọng với phu nhân của mình, nhưng căn cứ vào lời trần thuật khi này của nha hoàn, thì hai người lại không ở cùng một chỗ, điều này cho thấy so với tình hình thực tế có chút sai lệch.

Trong lòng Vệ Hy trầm xoay ngàn chuyển, híp híp mắt, trong đầu sớm đã tính toán đầu ra đấy hần hoi.

Thật thật giả giả, tối nay thăm dò phủ của Lưu Nghĩa thì sẽ biết thôi.

Hết chương 2.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xưa Ở Thành Nhỏ* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full** . Net.

Quyển 1 - Chương 3: Rình trộm xuân cung sống (H)

Tác giả: Thượng Phiến Nhược Thủy

Người dịch: Kiệt Lâm

Đêm đó, lại là thời điểm mọi âm thanh đều yên lặng như tờ.

Vệ Hy cả người mặc y phục dạ hành qua lại như con thoi trên những chớp mái nhà trong thành, trong chốc lát đã tìm thấy phủ đệ của Lưu Nghĩa.

Vệ Hy ẩn nấp ở chỗ tối một lúc lâu, đợi được Mục Hâm Kỳ đi tiện viện dò thám trở về.

"Thế nào?"

Mục Hâm Kỳ kéo xuống mảnh vải đen che mặt, lộ ra gương mặt xinh đẹp, hơi hơi thờ dốc, kinhhì bi nói: "Ban ngày còn thấy Lưu Nghĩa kia khóc đến chết đi sống lại, không nghĩ đến lại ăn ngon uống sướng, vui vẻ muốn chết!"

Vệ Hy không tỏ vẻ gì cả, dường như sớm đã đoán được mọi chuyện sẽ như thế này, mang theo Mục Hâm Kỳ nhảy xuống nóc nhà, âm thầm tiến vào phòng ngủ, lặng lẽ nấp trên xà nhà.

Trong phòng còn chưa đốt đèn, tối đen như mực, chỉ lộ ra một chút ánh trắng, vừa hay chiếu ngay trên mặt Vệ Hy, gương mặt tuấn lãng mơ hồ không rõ, mang theo chút thần bí mà lại mê hoặc lòng người.

Mục Hâm Kỳ lúc lắc đầu nhỏ, thăm mắng một câu "Nam sắc hại người", đợi nửa ngày cũng không thấy hần có động tĩnh, không nhin được cất tiếng hỏi: "Chúng ta cứ đợi như vậy thôi sao? Tên Lưu Nghĩa kia uống say rồi không trở lại thì biết thế nào?"

Vệ Hy lắc đầu, "Sẽ không. Tầng thị vừa mới chết, cứ cho là hần không bận tâm, cũng phải làm ra vẻ mấy ngày, thêm nữa..."

Vệ Hy còn chưa dứt lời, đã nghe thấy bên ngoài truyền đến âm thanh bước chân cao thấp không đều, vội vàng ra đầu im lặng, nhìn về hướng cánh cửa.

Lưu Nghĩa đã say đến độ chân trái vấp chân phải, khó khăn lắm Xảo Doanh mới đem người đỡ lên giường, xoay người đi sang bên cạnh vắt khăn.

Mục Hâm Kỳ trong lòng mắng Lưu Nghĩa trong ngoài bất nhất, đã thấy Lưu Nghĩa mở đôi mắt say lơ đãng nhìn chằm chằm vào Xảo Doanh, nghiêng người đứng dậy bước lảo đảo đến sau lưng, chỉ một thoáng đã ôm lấy vòng eo của Xảo Doanh.

"Tên cầm thú này đến cả nhà hoàn cũng không buông tha!" Mục Hâm Kỳ nhìn đến lửa giận cháy bùng phục, ngay lập tức muốn nhảy xuống đánh cho Lưu Nghĩa một trận, lại bị Vệ Hy một tay giữ lại.

"Thấy việc nghĩa hăng hái làm cũng phải nhìn rõ tình hình đã chứ."

Lúc đầu Mục Hâm Kỳ không rõ lắm ý nghĩa trong câu nói này, chợt thấy Xảo Doanh xoay người, hai cánh tay thon dài như dây leo quấn quanh cổ Lưu Nghĩa, hai người ôm chặt một chỗ, hôn đến chặc chặc vang vọng.

"Cái... này..." Mục Hâm trừng to đôi mắt, chỉ tay xuống dưới, sau nửa ngày mới nghẹn đỏ mặt nắc nắc một câu "Cầu nam nữ".

Tên Lưu Nghĩa này thế mà lại có tư tình với nha hoàn bên người Tầng thị, nguyên nhân cái chết của Tầng thị và bảo ngọc bị đánh cắp từ trong miệng bọn họ nói ra kia, sợ rằng không có bao nhiêu là thật.

Mất thấy hai người kia quần quýt dây dưa lên giường, âm thanh dâm dăng dần dần vang lên, Vệ Hy có chút lúng túng nghiêng đầu sang một bên, bây giờ trong phòng đèn đuốc sáng trưng, cửa sổ khép chặt, muốn đi cũng không đi được nữa. Ngược lại, Mục Hâm Kỳ thấy thế thì đứng đưng nhìn thẳng, thật hết nói nổi, bèn vươn tay ra che đi mắt của nàng.

Mục Hâm Kỳ kéo tay hần xuống, giống như vừa phát hiện đồ vật mới lạ vậy, cuống quýt giục: "Người mau nhìn xem! Nàng ta đang làm gì thế?"

Vệ Hy nhìn xuống dưới, thấy Xảo Doanh người trần như nhộng bước xuống giường, từ trong ngăn kéo hộc tủ lấy ra cái hộp cỡ chừng một tắc vuông, bên trong có vài đoạn hình như là nhang thơm[1], bóp nát ra rồi bỏ vào lư hương, đặt ở đầu giường.

[1] 香: hương, nhang, hương liệu, nến... dùng để đốt.

Hương thơm tỏa ra bốn phía, Lưu Nghĩa vốn từ chỉ giang rộng nằm ườn trên giường lập tức như đánh máu gà vậy, giữa hai chân cẳng là nhất trụ kinh thiên, không kịp chờ đợi đã bắt lấy Xảo Doanh kéo lên giường, lật người một cái đè ở dưới thân, giờ lên cơn th* cũng rần nhét vào trong dâm huyết.

"Ồi, chậm một chút! Gấp cái gì chứ!" Đôi mắt Xảo Doanh quăn rũ như tơ, hoàn toàn không giống dáng vẻ thanh tú sụ sệt trên công đường vào ban ngày kia, vươn tay xuống nắm lấy cơn th* nóng hổi, đưa tới miệng huyết của mình.

Lưu Nghĩa ườn người dưới một cái, dâm thẳng cả cây gậy thô to vào trong, ba ba bắt đầu cảm đứt mảnh liệt, hai tay nắn bóp hai viên tròn mềm mại trước ngực Xảo Doanh, đôi mắt hí lên, sáng khoải đến nỗi cả người phát run.

"A... Sâu quá... Chậm... chậm chút... A a a a!"

"Hừ...Nhớ chết ta rồi! Mụ già kia suốt ngày nhìn chằm chằm, nhìn chết ta rồi! Tâm can nhĩ, để ta thao nằng thật tốt nhé! Ừm... a!" Lưu Nghĩa chống tay, chỉ một mực đem cơn th* trường to kia sáp thẳng vào trong, thỉnh thoảng còn chống đỡ trên hoa tâm xoay tròn một vòng, chui vào càng sâu hơn.

"A... Chàng muốn thao chết thiếp sao! Nhẹ chút... A a a... Sâu quá rồi! Lão gia tốt... Chậm... chậm chút... A!"

Mặc dù là cơ thể sớm đã bị Lưu Nghĩa khai phá đến dâm dăng, cũng không chịu nổi một hồi lâu cảm đứt mạnh mẽ như vậy, thêm nữa khi này còn thấp hương thôi tình, khiến Lưu Nghĩa quả thật là t*ng trùng lên não, chỉ cảm thấy huyết thể ẩm áp bao bọc dương v*т cứng đến phát đau của mình, hận không thể đến hai viên trứng cũng nhét vào luôn.

Xảo Doanh chịu đựng mấy trăm cái, thân thể dần dần buông lỏng mềm mại, hơi nóng từ bụng dưới dâng lên, d*m thủy trút xuống, cọt sạt quy đầu trướng to tròn lẳn, hơi dùng sức một chút đã có thể trượt vào chỗ sâu, góc cạnh quy đầu nghiền nát vách tường bên trong huyết thịt, cảm giác tê dại ngửa ngáy từ lòng bàn chân truyền lên, thật là một khắc cũng không muốn dừng lại.

"A... Dùng sức... A... Cắm sâu chút... Ngựa quá..."

Nghe từng tiếng rên rỉ quăn rũ đến tận xương của Xảo Doanh, Lưu Nghĩa thờ hồn hển, đến mắt cũng đỏ sẫm lên, thẳng lưng tách hai đùi trắng nõn đặt sang hai bên, cái mông vừa đề lên là lập tức cảm chọc vô cùng hung ác, vào đến tận cùng, nhưng nhớ mảnh liệt, đại nhục bóng ra vào mị thật đỏ hồng, gần như sắp trở thành tàn ảnh, tiếng nước phốc phốc liên tiếp không ngừng, tỏa ra từng luồng hơi thở dâm mỹ không thôi.

Xảo Doanh giờ chân, hai gót chân móc vào nhau, vòng chặt eo của Lưu Nghĩa, tựa như đang bám víu vào nhánh rom cứu mạng, nơi giữa đùi chốc chốc lại nâng lên, nghiêng hợp sự dâm chọc của cơn th*т.

"Hừ... Đâm chết nằng! Ừm a... Tiểu tao hóa, chỉ mới mấy ngày không thao, huyết nhò đã chặt như vậy rồi, thả lỏng chút, cho lão gia đâm vào nào! Ừm... thoải mái quá..."

Một trận cảm rút điên cuồng, hoàn toàn khai lên sự dâm dăng sâu trong huyết thịt của Xảo Doanh, bàn tay đang nắm lấy khăn trải giường nhấn xuống phần eo rung động của Lưu Nghĩa, lời kéo cánh tay hướng về ngực mình, trong miệng càng thêm kêu la phóng dăng, không hề thấy thẹn chút nào.

"Ồi... A... Nhanh chút... Nhanh chút nữa... Ừm..."

Lại dâm chọc một lúc nữa, Lưu Nghĩa chợt rút cơn th*т ra, d*m thủy vương trên thân gây khiến nó ướt sũng, thấm ướt cả đệm giường bên dưới, đây là thời khắc sáng khoái nhất, bỗng chốc không được cơn th*т đâm vào, Xảo Doanh chỉ thấy trống rỗng vô cùng, sâu trong huyết thịt càng thêm phóng dăng khó nhịn, không kiềm chế được mà lắc lắc mông, muốn ve vuốt cây gậy th*т kia.

Hai mắt Lưu Nghĩa đỏ ngầu, tách cơn th*т ra, lật người Xảo Doanh lại, nằm úp sấp trên giường, hai tay bắt lấy hai cánh mông thịt sáng bóng, dùng sức ườn người về trước, cả cây cơn th*т thoáng chốc đã chui ngập vào trong huyết.

"A!"

"Ừm! Hừ... Thật chặt..."

Lưu Nghĩa thông thả cảm chọc dâm ba cái, rồi sít sao chống đỡ sau mông Xảo Doanh, mượn lực húc về phía trước, hầu như không hề có kỹ xảo, trực tiếp đâm húc khiến cả người Xảo Doanh ngã nhào, hai tay chống trên tường, không thể tiến thêm nữa.

Từ góc độ trên xa nhà của Mục Hâm Kỳ, thấy được cơ thể hơi ngấm đen của Lưu Nghĩa đè ở trên giường, cái mông dựng thẳng, cảm đến ba ba vang dội.

Hai người ở trên xem xuân cung sống cả nửa ngày trời, trong lòng ngoại trừ than thở, thì còn có chút khó nói nên lời. Mất thấy hai cơ thể chồng lên nhau cảm rút không ngừng kia, dùng như lửa nóng hừng hực còn lên lời theo không khi rồi lan ra, khiến lòng người càng dần dần xôn xao.

Mục Hâm Kỳ cuống quýt thu hồi tầm mắt, bưng bát trái tim đang nhảy bang bang trong lòng ngực, chỉ cảm thấy hai gò má nóng hổi, đầu óc cũng có chút không được tỉnh táo cho lắm.

Vệ Hy nhắm mắt lại, hít thật sâu một cái, thấy trong lư hương không ngừng đốt cháy bốc lên khói trắng, rốt cuộc cũng nhận ra sự bất thường.

"Đáng chết!" Vệ Hy siết chặt nắm tay, đầm nhẹ một cái xuống xà ngang bên cạnh.

Mục Hâm Kỳ thấy mặt hần tái nhợt, thần sắc căng thẳng, đáng vẻ như rất khó chịu, không khỏi lo lắng mờ miệng: "Này, người không sao chứ?"

Hơi thở thơm mát như lan theo hô hấp trong lúc nói chuyện phả vào mặt Vệ Hy, Vệ Hy không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt buồn thong, trầm giọng nói: "Tốt nhất là người nên cách xa ta một chút."

Mục Hâm Kỳ không nghe ra sự kỳ quái trong giọng điệu của hần, chỉ cảm trách người này thật nhiều chuyện, đang muốn nói thêm gì đó, thì nghe thấy âm thanh găm thét trầm đục bên dưới, dọa nằng thiếu chút nữa trượt chân ngã cắm đầu xuống dưới.

"Có thoải mái đến thế không chứ..." Mục Hâm Kỳ nhỏ giọng lầm bầm một câu, liếc mắt nhìn hai kẻ đang xoắn lại một chỗ với nhau.

"A! Lão gia... Thiếp không được rồi... A a a! Thật thoải mái... A ừm... Xót quá..." Một tay Xảo Doanh chống tường, một tay nắm lấy bàn tay Lưu Nghĩa đang đặt trên eo mình, uốn mông như muốn thoát khỏi sự cảm đứt điên cuồng này, lại như lưu luyến không rời cảm giác tuyệt vời trong đó, ai ai thét lên.

Lưu Nghĩa không quan tâm, chỉ nhìn chăm chăm vào thân thể trắng lóa lấp lờ trước mặt, đem nó siết chặt bên mình, đỡ lấy cơn th*t đã trở nên tím bầm thỏa sức chinh phạt trong huyết nhỏ.

"Ừm... Ồi... Hừ... Tới... tới rồi!"

"A a a a! A --"

Cuối cùng, sau khi hưng hăng đâm chọc mấy chục cái, Lưu Nghĩa ngừng đầu, chống đỡ sâu trong huyết nhỏ mềm mại, bắn ra. Hai người thở hổn hển, nơi giao hợp còn chưa tách rời, cứ như vậy mà ngã xuống đệm giường. Lưu Nghĩa động dậy mừng, thỉnh thoảng đâm mạnh một cái, đâm đến nỗi Xảo Doanh vừa mới trải qua cao trào run rẩy không thôi.

Chỉ một chốc, gian phòng vừa mới yên tĩnh được một lúc, âm thanh đâm dâng lại nổi lên bốn phía, tiếng ba ba của da thịt va chạm nhau, tiếng phốc phốc của đ*nh thủy khí ra vào hoa huy*t, thật khiến ngọn lửa trong lòng khó mà nhịn nổi.

Mục Hàm Kỳ kéo kéo cổ áo quạt gió, còn chưa kịp nói gì cả, đã bị Vệ Hy kéo qua, ôm chặt lấy vòng eo, bay vọt khỏi phòng, hoàn toàn mặc kệ có hay không sẽ bị người khác phát hiện phá hỏng kế hoạch, đem cửa sổ của Lưu Nghĩa tổng thành một cái lỗ lớn.

Lưu Nghĩa vẫn đang mệt mỏi gian khổ trên giường bỗng bị giật mình, suýt chút nữa thì khiến cả cây gậy th*at gãy đôi trong huyết của Xảo Doanh, lúc phản ứng lại, nửa bóng người cũng chẳng thấy đâu, chỉ thấy mảnh giấy bị gió thổi tung vang lên tiếng lạo xạo trên song cửa sổ, vội vàng đem y phục quấn lên rồi hét to gọi người.

"Người đâu! Bắt trộm!"

Hết chương 3.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xưa Ở Thành Nhỏ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Mặt người dạ thú (H)

Tác giả: Thượng Phiến Nhược Thủy

Người dịch: Khiết Lâm

Vệ Hy ôm lấy Mục Hàm Kỳ, chỉ lên xuống vài cái đã bay ra khỏi Lưu phủ, rồi chọt lách vào sâu trong một ngõ cụt.

Mục Hàm Kỳ còn chưa phản ứng lại trước sự thay đổi bất ngờ khi nãy, vừa mới đạp đất, còn chưa kịp hỏi Vệ Hy phát điên cái gì, thì đã bị đẩy lui về phía vách tường, môi lưỡi nóng hôi trăn ngập hơi thở nam tính, hết như đuôi giao long, khuấy đảo đầy dẫy trong vòm miệng, cướp đoạt nước bọt ngọt ngào.

Mục Hàm Kỳ bị một loạt những động tác này làm cho chấn động bối rối, đôi mắt trong veo mờ thật to, không biết phải làm sao, mãi đến khi đầu lưỡi bị quần mứt cảm thấy hơi đau đớn mới giật mình tỉnh táo lại, vội vàng vươn tay đẩy thân hình cường tráng đang đè trên người mình ra.

Chẳng biết thế nào mà Vệ Hy đem người vấy lấy ở góc tường, hai cánh tay như lồng giam sắt siết chặt vòng eo thon nhỏ trong lòng, không hề lay động chút nào.

"A... Ừm..."

Tận đến lúc Mục Hàm Kỳ sắp không thở nổi nữa, Vệ Hy mới hơi hơi thỏa mãn mà thoảng buông lỏng, nhưng chỉ cho nàng thời gian thờ dốc trong chốc lát, thì lại lập tức phủ lên, môi lưỡi đuổi theo bám dính không rời, bất mãn sự trốn tránh của người trong lòng. Một bàn tay dọc theo đường cong xinh đẹp, chậm rãi lướt qua chỗ lồi lên trước ngực, cảm nhận được một nơi mềm mại phập phồng lên xuống, nắm ngón tay theo bản năng co lại, nhét tất cả vào trong lòng bàn tay, dịu dàng lại mang theo chút cấp thiết mà xoa nắn.

"Ừm... Đừng mà..." Mục Hàm Kỳ nghiêng đầu, trong con ngươi che phủ một tầng hơi nước, tình triều ập lầm trong cơ thể xôn xao cuộn cuộn, khiến nàng vừa sợ hãi, lại mơ hồ có chút chờ mong.

Vệ Hy không quan tâm gãy dựa nho nhỏ của nàng, rình xem xuân cung sống hơn nửa ngày trời trong gian phòng ngập tràn thói tình lương, hẳn có thể nhận đến tận bây giờ đã là cực hạn rồi, huống hồ hương thơm của người trong lòng không lúc nào không vương vít lấy tâm tư hắn, tán ra một loại ma lực chí mạng. Đôi con ngươi trong vắt, phản chiếu một cách rõ ràng hình ảnh bản thân gần như phát cuồng. Vệ Hy ôm lấy Mục Hàm Kỳ, vùi đầu vào căn cổ non nặn, cổ hết sức bình phục hơi thở dần trở nên nặng nề.

"Ngoan nào... Thà lòng, ta sẽ không làm tổn thương nàng." Vừa nói vừa tiếp tục hôn mứt khuôn mặt xinh đẹp trước mắt, từ vầng trán đầy đặn, đến chiếc mũi nhỏ nhắn thẳng tắp, cánh môi anh đào mềm mại căng mịn, cái cảm khéo léo, cho đến căn cổ duyên dáng, dừng ở trước ngực no đủ.

Mục Hàm Kỳ nghe vậy, run lấy bầy liếc mắt nhìn bàn tay to lớn vẫn đang nắm lấy ngực mình, căn bản không dám tin tưởng lời nói của hắn, nhất là ngay lúc hắn cúi đầu, hôn lên phần đầy đặn của mình.

"Ừm..." Mục Hàm Kỳ cắn môi, cơ thể được bao bọc trong y phục dạ hành không khỏi dâng lên từng trận run rẩy, rụt bả vai lại không cho cái đầu trước ngực tiếp tục trêu chọc nàng.

Vệ Hy nhìn chăm chăm vào rãnh ngực lộ ra dưới cổ áo, đầy mắt đen kịt dần trở nên đỏ ngầu.

Mục Hàm Kỳ run rẩy cả người, hết như cơn mồi bị nhấn chặt dưới lòng bàn tay báo oán vậy, trốn cũng không trốn được, trong ngõ nhỏ tối tăm mờ mịt, bỗng nhiên vang lên tiếng vài bị xé rách, Mục Hàm Kỳ giật mình nhìn nhúm vài vóc trong tay Vệ Hy, bầu ngực trắng nõn run run trong gió đêm lạnh lẽo, giống như một đoá mai đỏ nở rộ trên nền tuyết trắng, làm người ta thương yêu.

Không một chút do dự, Vệ Hy há miệng ngậm lấy nhụy mai bên phải, không ngừng nhào nặn hôn mứt, tiếng nước chắc chắc trong ngõ nhỏ yên tĩnh trống trải càng có vẻ rõ ràng hơn hẳn.

"À! Đừng..." Cả người Mục Hàm Kỳ bị Vệ Hy siết chặt, mặc dù hai tay được tự do, nhưng hai bầu vú lại bị bàn tay nóng bỏng của nam nhân chộp lấy, cứ như trời sinh đã dính cùng một chỗ vậy, đẩy không ra mà tránh cũng không xong, chỉ có thể luống cuống níu lấy y phục bên vai nam nhân, khó chịu mà ngậm nga, vịn vào.

Trong lòng thương tiếc sự trức trặc của Mục Hàm Kỳ, Vệ Hy dùng chút thần trí tinh táo ít ỏi còn sót lại, kiên nhẫn dẫn dắt, thôi thúc lửa nóng tình dục của nàng, đem nhụy mai bên phải ngậm mứt đến nóng hổi cứng rắn, rồi lại đổi sang một bên khác, dùng phương thương thông thả hết như vậy để thương yêu, cho đến khi trên mềm mại trắng nõn dính đầy nước bọt, những vết đỏ chồng chất xen kẽ, trông vô cùng dâm mỹ, dụ dỗ người ta điên cuồng.

Mon trốn dọc theo cổ áo nát vụn, ánh mắt mê muội của Vệ Hy dõi theo phong cảnh mà tự mình chế tạo nên, hồ hấp môi vừa bình phục lại dần nặng nề hơn, chọt đem y phục rách nát của Mục Hàm Kỳ hết thấy tuột đến tận hông, lại vươn tay lôi kéo đai lưng.

Mất thấy bản thân sắp bị lột sạch đến nơi, mà người nam nhân trước mắt vẫn giữ bộ dáng quần áo chỉnh tề, ngoại trừ đôi mắt đỏ sậm cùng vài sợi tóc rối loạn, so với đáng vẻ đạo mạo trang nghiêm thường ngày chẳng khác chút nào, Mục Hàm Kỳ có chút căm hận mà thầm mắng nam nhân một trận, cái gì mà nguy quần tử, sắc lang, cảm thú tất cả đều đem ra hết, trong khi chính mình vẫn bị giam cầm trong lồng ngực rộng lớn, không may mắn động đậy được chút nào, Mục Hàm Kỳ không cam lòng, chỉ có thể giận dữ mà lôi kéo cổ áo của nam nhân, không hề có quy tắc hay cách thức nào mà chỉ tháo gỡ loạn xạ, lưu lại vài dấu ngón tay trên lồng ngực màu lúa mạch.

Loài trộm đùa trẻ con này, đối với Vệ Hy mà nói không đau nhưng lại ngứa, một trận tế đại tử xuong cụt xuyên thẳng lên, khiến hắn không nhịn được thở dài một cái.

"Ừm... Gấp gấp như vậy đối với nàng không tốt đâu."

Nghe thấy âm thanh trầm thấp từ tính của Vệ Hy, trong nháy mắt gương mặt của Mục Hàm Kỳ đỏ bừng lên, giống như bị ném vào trong chảo dầu vậy, hơi nóng phụt một cái xông thẳng lên trên.

"Người, người không biết xấu hổ!"

Động tác dưới tay của Vệ Hy không ngừng lại, đem vật che đây ít ỏi cuối cùng kéo khỏi người Mục Hàm Kỳ, vuốt ve cơ thể xinh đẹp mềm nhũn thom nức, thấp giọng cười khê: "Sắc đẹp trước mắt, khó lòng kiềm nổi, cần mặt mũi làm gì chứ."

Mục Hàm Kỳ đỏ mặt, lấy hết dũng khí chống lại đôi mắt đen lay sấu hút dụ hoặc người khác của Vệ Hy, cố ý làm hắn khó xử: "Huyền lệnh đại nhân, ngài đây được xem là sử dụng tư hình đấy!"

"A, tiểu phi tặc, bây giờ nàng vẫn mang tội trong người, không bằng cứ như vậy mà lấy công chuộc tội đi." Vệ Hy dứt lời, nghiêng người về trước, ngậm cánh môi đỏ còn đang vênh lên kia vào trong miệng, môi lưỡi mặc sức can quét tựa như một trận cuồng phong bão táp, trực tiếp cướp đi toàn bộ hơi thở của Mục Hàm Kỳ, đầu óc choáng váng, mặt hắn hành động.

Bàn tay với những khớp xương rõ ràng mon trớn cặp mõng non mềm tron mịn, chạm đến nhụy hoa giấu mình trong bụi cỏ thơm, đang cuộn cuộn cháy ra mặt dịch, lý trí căng chặt của Vệ Hy suốt chút nữa thì thiêu đốt, muốn cứ như vậy mà đè Mực Hâm Kỳ dưới thân mình, điên cuồng cắm vào trong hoa huy*t mềm mại của nàng, nặng nề đắm vào, rồi lại hung hăng rút ra, khiến nàng phải khóc lóc cầu xin trong sự chinh phạt của mình.

Nhưng không thể... Không thể dọa hòng bé con non nớt trong lòng được, tuy rằng không phải trước hoa dưới trăng[1] gì cho cam, nhưng cũng nên có ngày lành cảnh đẹp.

[1]花前月下: chỉ những nơi lãng mạn, nam nữ thường đến để tỏ tình hay tâm sự.

Vệ Hy đặt người chống trên vách tường, một tay nâng lên đùi ngọc trắng nõn thon dài, bất thành linh ngồi xồm xuống.

Mực Hâm Kỳ vẫn còn lạc trong sương mù mỏng lung, chợt thấy hạ thân bị thứ gì đó quét qua, nóng nóng, mềm mại, khiến bụng nhỏ nhất thời sinh ra sự tê ngứa khó mà nhịn nổi, đợi đến khi kịp phản ứng đó là cái gì, Mực Hâm Kỳ duyên dáng hồ to, vội vã muốn thu chân về, hai tay cũng hoảng loạn mà đẩy cái đầu đang vùi vào giữa đùi kia ra.

"A... Đứng mà đứng mà! Đi ra!"

Vệ Hy ôm khư khư lấy bắp đùi của nàng, vừa thấp giọng đồ dành, vừa cường thế không cho nàng chạy trốn, hồ hấp ẩm nóng thờ ra trong lúc nói chuyện, không ngừng phả vào trong hoa huy*t của nàng, khiến Mực Hâm Kỳ xấu hổ đến mức hận không thể tìm một khe nứt dưới đất rồi chui tọt vào đó.

"Tiểu phi thực phải ngoan ngoan một chút, ta sắp chịu không nổi nữa rồi, hường thủ thật tốt khoải cảm không gì có thể sánh kịp này đi, một lúc nữa là phải ném chút khổ sở rồi."

Mực Hâm Kỳ vừa nghe xong, lại càng vùng vẫy dữ dội hơn, mặc dù nàng chưa trải qua việc đời, nhưng cũng hiểu được chuyện nam nữ rốt cuộc là như thế nào, huống hồ khi này còn chính mắt xem xong một màn xuân cung sống, tiếng rên rỉ khàn khàn như kiệt sức kia của Xảo Doanh vẫn còn quanh quẩn bên tai, đúng thật là khiến người ta phải khiếp sợ mà.

"Không ngoan." Đôi lông mày dài của Vệ Hy nhú lại, vươn tay vỗ một cái lên cặp mõng trắng bóng của Mực Hâm Kỳ.

Hết chương 4.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xưa Ở Thành Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)Net](http://EbookFull(chăm)Net).

Quyển 1 - Chương 5: Chứng thực rồi mới là mặt người dạ thú (H)

Tác giả: Thượng Phiến Nhược Thủy

Người dịch: Khiết Lâm

Mực Hâm Kỳ sững sốt, ngược lại vừa then thùng vừa ủy khuất, mặc kệ sắc mặt Vệ Hy như thế nào, bởi vì chỉ có một cái chân đứng trên mặt đất, một cái chân khác bị Vệ Hy gác trên vai, bèn dùng sức răng gót chân nện xuống lưng của hắn.

"Người cái tên mặt người dạ thú này! Người thả ta ra!"

"Mặt người dạ thú?" Vệ Hy hip hip mắt, suy ngẫm cụm từ này một lúc, còn khá là thỏa mãn, "Từ này dùng cũng rất đúng, chẳng qua cũng nên để ta mặt người dạ thú trước rồi hãy xác thực chứ nhì." Vừa mới nói xong, Vệ Hy đã nhắm chuẩn mặt huyết đã lung lay nửa ngày trước mắt, bỗng nhiên phũ lên, đầu lười hơi hơi đẩy vào vách trong non mềm, cảm nhận được cơ thể người phía trên run rẩy một trận, mặt dịch thơm ngọt men theo lối đi tuôn ra ngoài cuộn cuộn không dứt, dường như Vệ Hy vừa tìm được một nguồn nước ngọt ngào, không ngừng bú mút, liếm láp, thực tủy tri vậ[1].

[1]食髓知味: đã ăn được một lần rồi thì cứ muốn ăn mãi, nói chung là nghiện đó.

Mực Hâm Kỳ đã không thể quan tâm nhiều như thế nữa, trong đầu như có ngàn vạn pháo hoa đang nổ tung, cơ thể cũng không còn là của mình, sức lực giống như bị hút đi vậy, cứ thế dần dần nhũn ra. Một tay khó nhịn cần lấy bên môi, một tay hoảng loạn đan vào tóc Vệ Hy, bả vai chống trên vách tường, một đôi chân ngọc bị Vệ Hy vác trên vai, eo thon nâng lên tạo thành đường vòng cung xinh đẹp đến mê người.

Vệ Hy dọc theo cánh mỏng cong vênh, chậm rãi vuốt dần lên trên, siết chặt eo nhỏ không đầy một nắm tay, đưa miệng huyết đầy hương thơm càng đến gần môi mình hơn, hầu kết không ngừng nhấp nhô chuyển động, như muốn hút khô người ta vậy.

"Ừm... A... Xin người... Đứng... đứng mà... A!"

Hơi thở dồn dập gấp gáp, Mực Hâm Kỳ chỉ cảm thấy cơ thể mình không chịu nổi chế mà cứ run rẩy mãi, bụng nhỏ co rút một trận, qua nửa ngày vẫn chưa tỉnh táo lại.

Vệ Hy đứng thẳng người lên, bên môi vẫn lưu lại mặt dịch sáng bóng, đến cả chiếc cảm tuần nỷ cũng dính đầy vệt nước dâm nỷ.

Mực Hâm Kỳ thất thần nhìn hắn đuổi lười ra, liếm sạch sẽ mặt dịch bên môi, đôi mắt nhìn mình chăm chăm kia, giống như đẩy lên ngọn lửa hừng hực.

"Thật là thơm..." Vệ Hy dùng ngón tay cái lướt qua môi dưới dính đầy mặt dịch của mình, đôi mắt như sao trời lấp lánh, đưa đến bên môi Mực Hâm Kỳ, dùng giọng nói trầm thấp dụ hoặc nàng, "Mùi vị này thật khiến người ta khó quên, bảo bối có muốn tự mình nếm thử một chút hay không?". Đốt ngón tay thon dài vươn về phía miệng nhỏ vẫn đang thờ hồn hên, trực tiếp đưa vào, khuấy đảo lười nhỏ thơm mềm.

Mực Hâm Kỳ dần dần tỉnh táo, hàm răng khép lại cắn xuống ngón tay đang làm loạn trong miệng, đôi mắt long lanh nước còn trợn lên giận dữ nhìn kẻ đầu sỏ trước mặt.

Cảm nhận được đầu ngón tay hơi hơi đau đớn, đến cả lông mày Vệ Hy cũng không nhíu lại chút nào, cứ như là bị trúng tà vậy, màu sắc con ngươi lại càng sâu thêm một phần.

Mực Hâm Kỳ bị ánh mắt như chim ưng khóa chặt, mặc dù tận đáy lòng vẫn còn một âm thanh đang kêu gào "đẩy hắn ra", nhưng tứ chi lại hết như bị đóng đinh, đầu ngón tay run rẩy nín chặt lấy y phục dạ hành của Vệ Hy.

Vệ Hy bắt lấy một bàn tay nhỏ trắng mềm, đặt ở chóp mũi hít ngửi nhẹ nhàng, sau đó dắt nó từ giữa phần hông của mình trượt xuống dưới, nhấn xuống nơi dừng quần đã trở nên căng trướng, âm thanh rên rỉ trầm thấp phát ra từ trong cổ họng, mang theo lửa tình cuộn cuộn, như muốn thiêu cháy người ta.

Cảm nhận được vật đang nhảy lên trong lòng bàn tay, Mực Hâm Kỳ giật mình hoảng sợ, ngay lập tức muốn rút tay về, lại bị Vệ Hy chộp lấy mu bàn tay, chậm rãi vuốt ve chuyển trượt lên xuống cơn th*t gân mạch sôi sục.

Mực Hâm Kỳ then đến mức đỏ bừng mặt, hơn nữa còn âm thầm kinh sợ, chỉ vì cây côn th*t kia bị ma sát vào cái, mà đã trướng to thêm một vòng, mơ hồ nảy lên, dường như chỉ một khắc sau thôi sẽ phá vỡ vỏ bọc mà chui ra vậy.

"Ừm..." Vệ Hy rên rỉ một tiếng, dẫn dắt cổ tay non mịn lại khuấy động thêm vài cái, rút bỏ đai lưng rồi cởi quần của mình xuống, giữa bắp đùi rắn chắc hữu lực, một cây đại nhục bóng màu đỏ tím đang thẳng tắp vênh lên giữa khu rừng rậm màu đen, bị bàn tay nhỏ bé của Mực Hâm Kỳ chạm vào, giật bắn xuống dưới rồi lại bùng bùng khi thể hướng lên trên.

Không có vật liệu may mặc ngăn cách, lòng bàn tay trực tiếp chạm đến cơn th*t nóng hổi gân xanh uốn quanh bao bọc, tay Mực Hâm Kỳ run rẩy càng dữ dội hơn, quyền chủ động bị tước đoạt, trong hốc mắt không khỏi ảm ướt long lanh.

Vệ Hy cúi đầu, vô cùng dịu dàng hôn lên đôi mắt ướt sũng, động tác trong tay cũng không dừng lại chút nào, bá đạo lại cường thế, cầm lấy cây gậy th*t thô to cứng rắn, dán vào âm hộ vẫn còn dính dính thông thả di động trước sau, khiến xương cụt Vệ Hy tê rần, suốt nửa là bản tình[2] luôn.

[2]一泄千里: trong trường hợp này thì mang nghĩa xuất tinh sớm =))))

Tiếng kinh hô mà Mực Hâm Kỳ phát ra theo bản năng mơ hồ pha lẫn âm rung, đầu mút căng tròn của cơn th*t thỉnh thoảng lại đâm vào miệng huyết của nàng, chỉ thiếu một chút nữa thôi thì sẽ chọc thủng lá chắn, một phát xông thẳng vào chỗ sâu.

Vệ Hy cắn răng, cọ xát đầm chọc nhẹ nhàng ở bên ngoài, tận đến khi dòng mặt dịch ẩm nóng tươi mới lại bắt đầu mở khóa nguồn, hai cánh tay đang ôm lấy Mực Hâm Kỳ bỗng nhiên siết chặt.

"Ai da!" Mực Hâm Kỳ đang bị treu chọc đến tình triều khó nhịn, nửa người dưới đau xót, chỉ thấy Vệ Hy đã kiểm nén đến nỗi đứt mất sợi dây cung cuối cùng, đỡ lấy cơn th*t giữa háng mình cắm vào trong hoa huy*t nhựa nước dồi dào.

Lối vào non nót bị cây gãy lớn thiên phú dĩ bầm của nam nhân căng ra, dọc theo vách trong tron mềm căng chui càng sâu, mặc dù có mặt dịch bôi trơn, nhưng vẫn không thể tránh khỏi nỗi đau phá thân, một chút lạc hồng nhỏ xuống, hơi thờ ngợt ngào thêm sâu.

"Đau quá... Ừm..."

Mục Hâm Kỳ nhủ đôi mày mảnh, hàm răng cắn chặt cánh môi đã trở nên trắng bệch, lộ vẻ yếu đuối không giống thường ngày, Vệ Hy trông thấy, ngon lửa tà ác trong lòng lần lửa không giảm, đôi móng cường tráng thỉnh linh húc thẳng về trước, khiến côn th*t cảm sâu vào trong thêm vài phần.

"A! Đau mà... Ô ô ô..."

Vệ Hy ôm lấy cơ thể thơm mềm ướt đầm mồ hôi, không ngừng hôn nhẹ an ủi bảo bối nhỏ đang khóc thút thít, chậm rãi mở rộng hoa huy*t, khiến nàng quen dần với luật động vừa sâu vừa nặng này, nghênh đón vui sướng tột cùng không lâu sau đó.

Dưới sự dẫn dắt mạnh mẽ mà nhẫn nại của Vệ Hy, sự thoải mái của cao trào dần dần lần át đau đớn khổ sở, vách trong chặt khít bị côn th*t xoạc mở trở nên co rút thu hẹp, đem thân gầy thô to kia càng hút càng chặt, sâu trong huyết thịt dường như cảm nhận được sự thô to rắn chắc của thứ vật này, không thể để nên cảm giác ngứa ngáy không ngừng dâng lên, theo bản năng lại mút vào, âm thanh rên rỉ trầm thấp từ trong vòm miệng phát ra.

Vệ Hy cảm nhận được sự thay đổi trong thân thể nàng, sức lực cảm rút của côn th*t nặng thêm từng chút một, giống hết như mảnh thú vừa được tháo mở gông xiềng, tốc độ cũng ngày một nhanh hơn.

"Ba ba ba... Phốc phốc phốc... Ba ba..."

Âm thanh dâm mỹ giữa sự va chạm da thịt vang lên trong ngõ hẻm chật hẹp, đến ánh trắng cũng lấy nhiễm sự mập mờ ám muội.

"A a... Ô... Chậm chút... Ừm..."

Cho dù có bị đục vọng hun đúc đến nỗi toàn thân phát nóng, Mục Hâm Kỳ cũng không dám kêu ra tiếng, chỉ có thể cắn chặt mu bàn tay dần xuống âm thanh, lại bị nam nhân liên tiếp cầm dứt đến điên cuồng làm cho rung lắc không thôi, chỉ có thể vươn tay ôm lấy bà vai của nam nhân, cắn chặt môi khẽ ngâm nga.

Vệ Hy hôn mướt môi thơm, vuốt lười liếm láp môi dưới trắng bệch, thờ hờn hờn ép nàng mở miệng.

"Kêu ra đi, kêu cho ta nghe."

"Ừm... Không muốn!" Mục Hâm Kỳ lúc lắc đầu, sống chết không theo.

Vệ Hy không nói, khẽ môi chậm rãi cong lên, cúi đầu nhìn xuống eo nhỏ bị mình siết chặt, mạnh mẽ đưa hồng, ba một cái đem cả cây côn th*t vừa mới rút ra cắm thẳng vào tận bên trong.

"A!" Cả người Mục Hâm Kỳ run bần bật, sợ hãi thét lên, thấy y cười xấu xa của Vệ Hy, liền vươn tay cào hấn, nhưng Vệ Hy lại húc một cái thật sâu, trực tiếp đâm nàng đến nhũn cả ra.

"A! A! Dừng lại... A.. Dừng mà... Sầu quá..."

Đến cả tiếng rên rỉ khốc kêu nũng nịu cũng giống hết như xuân dược chí mạng, khiến đục hòa trong người Vệ Hy bốc lên ngàn ngút, tuân theo bản năng sáng khoái của mình, một cái lại một cái, cả cây côn th*t rút ra, rồi lại cắm ngập vào, chống đỡ trên thịt mềm bên trong nghiền nát từng vòng một, sau lại rút ra, cử thể hết lần này đến lần khác, khiến Mục Hâm Kỳ bị đâm đến nghẹn ngào hô khóc, miệng huyết non nót bị hấn ma sát đến mức sưng đỏ cả lên, nhụy hoa căng trướng vẫn đang chặt chẽ bao bọc côn th*t màu tím sẫm, trông vừa đáng thương vừa khiến người ta muốn dừng mà không được.

Giờ khắc này nếu như có người bước ngang đầu ngõ, nhất định sẽ nhìn thấy nam nhân cao lớn mạnh mẽ đang ôm lấy ý trung nhân xinh đẹp ướt át trong lòng, ép sát vách tường hung hăng đâm chọc, trong khuỷu tay rắn chắc là một đôi chân ngọc bị cầm đến độ không ngừng lay động, tiếng ngâm nga mềm mại không thể chịu nổi thỉnh thoảng lại phát ra, trêu người bốc hỏa.

Đáng tiếc sẽ không có người xuất hiện trong đêm khuya yên ắng này, may mắn nhìn thấy một màn vô cùng xuân sắc như vậy, cũng y vào điều đó, nên Vệ Hy mới không kiêng nể gì cả, nặng nề cầm dứt chốc lát, lại không biết đủ là gì đứng thẳng dậy, ngậm lấy cánh môi anh đào mướt hồng một trận, tiếng nước chắc chắc trộn lẫn vào trong âm thanh va chạm ba ba của da thịt, khiến bầu không khí nóng bỏng như càng bị đốt cháy thêm.

Vệ Hy liếm mướt chiếc cằm dính đầy nước bọt của người trong lòng, rốt cuộc cũng chịu thả người trong khuỷu tay xuống, không ngừng chuyển động eo thân nhẹ nhàng đâm vào vài cái, mới đem cự long đang ăn như gió cuốn kia từ trong hoa huy*t rút ra ngoài.

Hai chân Mục Hâm Kỳ run rẩy, giữa đùi ê ẩm như muốn nhũn ra, căn bản là đứng không vững, trong lòng có câu gắt chẳng nữa thì cũng không còn hơi sức đâu mà đi đánh tên nam nhân ra về đạo mạo trước mắt này đây!

Vệ Hy ôm lấy thân thể trơn mịn, thuận thế lật ngược người ta một cái, để nàng chống hai tay trên vách tường, nhếch cao mông nhỏ mướt mà trơn bóng, nắm lấy gáy th*t to lớn vẫn cứng rắn như cũ, cọ xát tìm kiếm lối vào.

Mục Hâm Kỳ vừa tỉnh táo lại, cảm giác động tác của người phía sau, cuống quýt muốn nâng người lên, lại bị hai tay nam nhân kéo một cái, chọt thẳng eo húc về trước, hung ác chui ngập vào trong.

"A... Ừm..." Suýt chút nữa thì Mục Hâm Kỳ không thể thờ nổi, nước mắt động tình tràn mị, khoái cảm từ trong chưa xốt dâng lên, chỉ một lát đã vút mũ đầu hàng, không còn quan tâm thứ khác nữa.

Hết chương 5.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xưa Ở Thành Nhỏ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chám\)Net](http://EbookFull(chám)Net).

Quyển 1 - Chương 6: Biết sai mà sửa có khen thưởng (H)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thượng Phiến Nương Thủy

Người dịch: Khiết Lâm

"Ừm... Xuýt, thả lỏng chút! Muốn kẹp chết ta sao!"

Bất mãn vì đại bảo bối của mình ra vào khó nhọc, Vệ Hy nhủ mày, vỗ nhẹ một cái lên cặp mông trắng bóng trước quần, hồng eo dong đưa căng mở huyết nhỏ chặt khít.

"Ừm..." Cái tên cảm thú không biết xấu hổ này!

So với chút đau đớn còn con bị đánh này, Mục Hâm Kỳ lại càng cảm thấy nhục nhã nhiều hơn, bĩu môi không phục đáng về đã chiếm được tiện nghi mà còn khoe mẽ của hấn, bèn không muốn cho hấn được như ý. Trong lúc bị khai phá khi này, hoa huy*t cũng đã lĩnh hội được tinh túy, trúc trắc co rút huyết thịt, không ngừng xoắn chặt côn th*t đang xâm nhập, khiến nó nửa bước cũng khó đi.

"Xuýt..." Bên trong huyết nhỏ vừa được khai phá vốn đã siết chặt rồi, bị Mục Hâm Kỳ ráp tâm kẹp một cái, truyền đến một trận căng đau, cảm nhận được ý xấu của Mục Hâm Kỳ, Vệ Hy giận quá hóa cười, "Đây là nằng tự tìm đẩy nhé."

Vừa dứt lời, Mục Hâm Kỳ còn chưa kịp suy nghĩ nhiều, Vệ Hy đã giữ chặt lấy eo nàng, cái mông rung động, giống như cuồng phong bão táp mà cầm dứt không ngừng, côn th*t thô to kia ra ra vào vào, gần như không thể nhìn rõ dáng vẻ ban đầu của nó. Mặt dịch trong suốt bị tốc độ đâm chọc nện thành bọt trắng, bắn tung tóe khắp nơi, vẩy dính trên phần lông đang quấn vào nhau của hai người, vô cùng dâm mỹ.

"A a a a!" Ngoại trừ tiếng rên rỉ dồn dập, căn bản là Mục Hâm Kỳ không thể nói được một chữ nào để cầu xin Vệ Hy chậm lại. Hai tay chống trên vách tường, bộ ngực trắng nõn va vào nền gạch lạnh băng, theo bản năng lùi người, nhưng phía sau lại là sự tận công điên cuồng của nam nhân, nếu không phải bàn tay to lớn trên eo gắng sức giữ lấy nàng, có lẽ sớm đã mềm nhũn ngã xuống đất.

"A... Vệ Hy... Ô ô... Ta sai rồi ta sai rồi.. Nhẹ... A... Nhẹ một chút... Chậm lại... A a a!"

Mục Hâm Kỳ chính là dạng người ăn mềm sợ cứng.

Vệ Hy nhìn rõ điểm này, không đếm xỉa đến sự cầu xin của nàng, một tay cố định eo thon hung hăng thúc về phía trước, một tay vươn lên, nắn bóp hai vú không ngừng rung lắc.

"Ừ... Biết sai là đứa bé ngoan, chẳng qua biết sai thì phải sửa sai, có đúng hay không?" Vệ Hy nói đến thân nhiên, nhưng động tác thẳng tiến hung ác dưới hông lại vạch trần nội tâm không mấy bình tĩnh vào giờ khắc này của hắn, đục vọng mảnh liệt thiếu sót trong đôi mắt đen kịt, lộ ra cảm giác đặc biệt yêu mị.

"Ồ... Ta sửa... ta sửa mà... A um..."

Mục Hâm Kỳ không dám giờ trở khôn vật nữa, Vệ Hy nói cái gì thì chính là cái đó, cũng không nghe rõ trong lời nói của hắn rốt cuộc mang ý nghĩa gì, đã cuồng cuồng thừa nhận. Sự rút cấm bắt quy tắc trong cơ thể, kéo theo khoái cảm gần như là chìm ngập, khiến nàng không tránh khỏi sợ hãi.

"Ngao~" Vệ Hy tạm dừng động tác, cúi người tiến gần đến bên tai Mục Hâm Kỳ, lồng ngực khỏe mạnh dính sát sống lưng mịn màng của Mục Hâm Kỳ, trên mặt là nụ cười nhàn nhạt như kiểu trẻ nhỏ dễ dạy, "Biết sai mà sửa là tốt rồi, tiếp đến... là ban thưởng."

"A--!! A a a a a..."

Mục Hâm Kỳ mở trừng mắt, cả cơ thể ngã nhào về phía trước, bên trong hoa huy*t nháy mắt bị căng đầy, quy đầu cứ thế mà húc thẳng vào hoa tâm, một trận run rẩy từ lòng bàn chân truyền lên, hoa dịch giống như không bị khống chế nên dốc sức tuôn ra, tí ta tí tách nhỏ xuống tạo thành một vũng nhỏ bên chân, Mục Hâm Kỳ co người, mặt áp vào gạch đá, đôi mắt tròn thất thần mờ to.

Vệ Hy căng chặt đôi mông, giữ vững tình quan, đợi đợt co rút cao trào bên trong vách thịt qua đi, lại thừa thắng xông lên.

"Phốc thử phốc thử... Ba ba ba... Thử... Thử..."

"Ồ ô ô... A a a... Dừng lại... A a... Ôi, trời ạ... Um... Không... không muốn nữa..." Cao trào của Mục Hâm Kỳ còn chưa kịp lắng xuống, đã bị đâm rút mãnh liệt, không chịu đựng nổi mà cất tiếng ngậm nga mềm mại.

Vệ Hy nghe thấy, không hề mềm lòng chút nào, càng thấy năng gầy dựa, hắn càng hưng phấn, phần dưới háng dán chặt lấy miệng huyết ướt át, một khắc cũng không muốn rời xa, hơi hơi rút ra rồi lại nhanh chóng cắm vào trong, ba ba ba đánh vào mông thịt, khiến màu da trắng nõn bị đâm đến mức sưng đỏ cả lên.

"A... A ha... Um... A a a..." Ngón tay chống trên vách tường của Mục Hâm Kỳ không khỏi cuộn tròn, như muốn tìm được một nơi có thể bám víu, đưa nàng thoát khỏi sự cấm rút điên cuồng ở phía sau.

"Ách... Hô..." Hô hấp của Vệ Hy trở nên hỗn loạn, đáy mắt giăng đầy tơ máu đỏ sậm, tinh dịch nóng hôi dưới háng đến tận bây giờ vẫn chưa bắn gần như sắp phá thùng miệng mà ra.

Nhưng vẫn không đủ... Vĩnh viễn không đủ, huyết thịt non mềm gắng gượng bám vào gáy th*t, hết như hoa thò tỉ[1] vậy, quấn quanh xương cốt, khiến người ta thực túy trí vị.

[1] 菟丝花: là một giống tầm gửi, sống nhờ cây khác.

"Ba! Ba! Ba!"

"A! A! A!"

Vệ Hy không biết mệt mỏi mà vũ động thanh kiếm thô to dưới háng, hai cái túi màu nâu cũng theo đó mà va đập vào bờ mông trắng nõn, dịch nước đầm đìa, dường như chỉ hơi dừng sức một chút thôi thì sẽ có thể nhét hết tất cả vào trong.

"Ách a... Ô ô ô... A a a" Âm thanh Mục Hâm Kỳ khàn khàn, muốn mở miệng cầu xin nam nhân dừng lại, nhưng lại sợ khiến hắn càng thao làm mãnh liệt hơn, bèn thẳm dò xoay đầu nhìn nam nhân bằng đôi mắt ngấn lệ ủy khuất mong lung, trông mong vào lòng từ bi của hắn.

"Yêu tình..." Vệ Hy nhìn thấy ánh mắt sáng trong của nàng, đáng vẻ rụt rè khiếp sợ, chỉ chốc lát cây gậy th*t thô to đang rong ruổi trong huyết nhỏ lại trường thêm vài phần, không khỏi máng thẳm một tiếng, cắn răng nghiền lợi siết chặt eo thon, liều mạng thúc vào trong, gậy th*t trái xoay phải chuyển trong mặt huyết, một lần lại một lần lật xoay khuấy đảo.

Hắn vốn đã hít phải thời tình hương rất lâu ở chỗ Lưu Nghĩa, nhìn đến vừa rồi mới giải được chút khát, nhưng vẫn còn chưa bắn tình, được tình còn lâu mới giải hết, chẳng may tiêu nữ nhân không biết sống chết này, câu dẫn hắn khắp mọi nơi, bây giờ cả thân tà hỏa như muốn đốt người, dù cho có lòng thương tiếc đi nữa cũng không cách nào dừng lại được.

Mục Hâm Kỳ không biết rõ thật hư ra làm sao, không hiểu tại sao thỉnh linh hắn lại phát điên, bị cách cấm chộc không muốn sống này dọa đến bật khóc thút thít.

"Ồ ô ô... Cứu mạng... Um a a a a... Cứu với..."

Vệ Hy một tay tìm lấy thân thể bị dịch về trước của nàng, khom lưng phốc thử phốc thử chỉ mặc sức cấm rút, môi lưỡi ẩm nóng liếm nút dọc theo sống lưng xinh đẹp, lưu lại từng đốm từng đốm ấn ký ái muội. Hai cơ thể ướt đầm mồ hôi quấn siết dây dưa một chỗ, không ngừng rung động, lắc lư, xóc nảy, hiện lên một tầng ánh nước mập mờ dưới trăng.

"A a a... Không được rồi... Um a... Không... A a a..." Mục Hâm Kỳ kêu khóc liên miên, chỉ cảm thấy eo lưng đau đớn như sắp đứt rời, nơi giữa hai đùi lại càng chua xót không thôi, hai chân run rẩy, sự co rút vừa quen thuộc vừa xa lạ từ trong dừng đạo lại một lần nữa đánh úp toàn thân.

"A -- A a a!"

"Ách..." Sống lưng Vệ Hy dề xuống, bắt lấy cặp mông trắng mịn bởi vì cao trào mà lay động của Mục Hâm Kỳ, hung hăng đâm vào chùng một trăm cái, một lần cuối cùng nặng nề húc thẳng vào sâu trong hoa huy*t, chống đỡ thân thể rung rung của nàng, bắn một luồng tinh dịch nóng bỏng vào tận bên trong.

Mục Hâm Kỳ ngẩng lên khuôn mặt xinh đẹp, run rẩy thờ dốc, đôi mắt to tròn long lanh như vừa được nước mắt gội rửa, càng thêm trong vắt mê người. Suy nghĩ sâu xa cũng đã bị vui đập đến tan thành mảnh nhỏ, không biết người ở phương nào, không biết đêm nay đêm gì.

"Hô... hô..."

Vệ Hy ôm lấy thân thể mềm mại xụi lơ dựa vào vách tường, bàn tay to dọc theo sống lưng ẩm ướt mồ hôi của người trong lòng, vỗ về an ủi.

Ánh trăng lên lút giấu mình vào trong đám mây, để lại ngõ hẻm mờ tối, cùng với tình nồng hồi lâu chưa dứt.

Hết chương 6.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xưa Ở Thành Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 7: Nàng ngọc thật hay là ngọc giả

Tác giả: Thượng Phiến Nhược Thủy

Người dịch: Khiết Lâm

Sáng sớm, đang là lúc còn trùng râm rạn, gió mai quang đãng.

Vệ Hy ngồi trên công đường, mặt đen như than, có thể đẹp sánh ngang bao công luân rồi.

Chẳng phải sao, cho dù là ai từng dục cả đêm vừa sớm tỉnh mơ đã bị gọi dậy, sắc mặt chắc chắn đều sẽ không tốt, nhất là kẻ đầu sỏ còn quỳ ngay trước mặt.

Vệ Hy nghe Lưu Nghĩa nói xong, nhìn thần sắc hắn ta pha lẫn chút cổ quái.

Lần này Lưu Nghĩa thật sự hoảng loạn, chẳng qua không biết là bị phanh phui gian tình, hay là thật sự bị "trộm" dọa rồi.

"Đại nhân! Tên trộm đó nhất định là giết phu nhân của ta còn chưa đủ, quay lại diệt khẩu đây!"

Vệ Hy âm thầm cười nhạt, nhưng cũng không dám thùng vạch mặt hắn ta.

"Người vẫn chưa nhìn thấy tên trộm đã giết Tăng thị, hẳn làm sao có thể quay về diệt khẩu người chứ? Hay là... người nhìn thấy tên trộm kia rồi?"

Vệ Hy híp mắt, Lưu Nghĩa lập tức bị dọa đến run rẩy, vội đáp: "Oan uổng quá đại nhân! Tiểu dân xác thực không nhìn thấy tên trộm kia, nhưng hẳn ta ở chỗ tồi, nhất định sẽ biết tiểu dân! Hẳn ta thấy tiểu dân báo quan, nhất định là quay lại để diệt cô tặn gốc! Cầu đại nhân minh xét!"

Vệ Hy che tay áo đánh ngáp một cái, khoát tay nói: "Phải hay không bốn quan sẽ tự tra rõ, nguyên nhân cái chết của Tăng thị cũng sắp có kết quả rồi, rất nhanh thôi chân tướng sẽ phơi bày. Mấy ngày nay người cứ đợi trong phủ đi, tiện cho bốn quan truyền gọi, hơn nữa cũng miễn cho người bị tên "trộm" kia để mất tới rồi mất mạng."

Không nói câu sau còn tạm, vừa nói xong cả khuôn mặt của Lưu Nghĩa cũng trắng bệch cả rồi.

"Đại nhân! Đại nhân!"

Vệ Hy giao phó một số việc cho thủ hạ, mặc kệ hắn ta kêu gào, đi về hướng phòng ngủ phía sau hậu viện.

Ồn hương nhuyễn ngọc trên giường, vội vàng trở về ôm lấy ngủ bù mới đúng.

Vừa bước vào cửa, đã nhìn thấy Mục Hâm Kỳ khoác hờ áo choàng của mình đứng trước tủ quần áo, không biết đang làm gì. Hơn nửa bả vai trắng nõn trần trụi lộ ra bên ngoài, phía trên còn loang lổ những vết đỏ, khiến người ta suy nghĩ mơ màng.

"Nàng đang làm gì thế?"

Chợt nghe tiếng người, Mục Hâm Kỳ hơi giật mình, trong đôi mắt vẫn mang theo chút sương mù chưa tỉnh. Trông thấy Vệ Hy ung dung bước tới, ký ức đêm qua hết thảy ủa về, rặng mây đỏ trải rộng hai gò má.

"Ta... ta tìm y phục..." Tôi qua bị hắn ôm về, cũng không biết lại bị gãy vỡ thêm bao nhiêu lần, bây giờ vừa nhìn thấy hắn đã cảm thấy hai bắp đùi run rẩy.

Con người thâm trầm của Vệ Hy liếc qua cần cổ trắng nõn phủ đầy dấu hôn của nàng, vươn tay cuộn chặt áo choàng, bọc kín người ôm về giường.

"Y phục ta đã dặn người đi chuẩn bị rồi, nàng nghỉ ngơi thêm một lúc nữa, ăn xong điểm tâm sẽ đưa đến ngay."

"Ủm ừm..." Mục Hâm Kỳ áp úng lên tiếng, tay chân co rúc vô cùng ngoan ngoãn.

Vệ Hy mỉm cười nhìn nàng một cái, xoay người sang bàn bên cạnh lấy thuốc mỡ, nhân tiện nói: "Hôm khác cùng đi bãi phòng sự phụ của nàng đi."

Mục Hâm Kỳ vừa nghe, đột nhiên đứng bật dậy từ trên giường, quên mất thân thể gần như mất đến rã rời của mình, trong đôi mắt kinh ngạc lập tức dâng lên một tầng hơi nước.

"Ồ --"

Vệ Hy thấy nàng hít hắt một hơi, vội vàng bước hai bước trở về, tức giận nói: "Nàng lộn xộn cái gì!"

"Chân, chân bị chuột rút rồi!" Hai hốc mắt của Mục Hâm Kỳ ằng ặc nước, trông vô cùng đáng thương.

Vệ Hy ngồi bên mép giường, ôm người nào đó vào trong lòng, bàn tay hết sức tự nhiên vrun vào vật dưới áo choàng, lướt từ bắp đùi bóng loáng xuống đến cẳng chân, dùng ngón tay cái nhẹ nhàng xoa niết.

Mục Hâm Kỳ phản ứng lại, cảm thấy xấu hổ không chịu được, giãy dụa muốn ngồi dậy.

Vệ Hy trừng mắt nhìn nàng, "Ngao ngoan đừng làm rộn!"

Ai nào loạn chứ...

Mục Hâm Kỳ bĩu bĩu môi, buông thõng mi mắt, không dám nhìn người bên cạnh. Cảm nhận được cơn đau thắt nơi cẳng chân dần biến mất, ngón tay thô ráp nắn bóp chỗ chưa xót, mang theo chút thoải mái khôn cùng, suýt chút nữa thì khiến nàng rên rĩ thành tiếng, bàn tay đặt sau lưng Vệ Hy bởi vì ngượng ngùng mà cuộn tròn lại.

Vệ Hy thu hết về mặt của nàng vào trong đáy mắt, cúi người hôn một cái vào cánh môi hồng đang bĩu ra của nàng, "Có chỗ nào mà ta chưa thấy qua chưa chạm qua đâu, xấu hổ cái gì."

Mục Hâm Kỳ bị hắn tập kích, tròn tròn đôi mắt, trên gương mặt như vừa được quét một lớp son phấn, càng kiều diễm hơn bao giờ hết.

Cái tên cầm thú ra vẻ đạo mạo trang nghiêm này!

Vệ Hy thương nàng đêm qua thừa hoan cùng hắn rất lâu, sẵn sóc tiếp tục xoa bóp eo nhỏ, nói đến chuyện vừa nhắc tới khi nãy.

Nước mắt mà Mục Hâm Kỳ chỉ vừa tu lại nhất thời dâng lên cuộn cuộn, đặc biệt oan ức đáng thương, còn bày ra dáng vẻ oai phong凛凛, nói: "Chuyện ta làm một mình ta gánh vác, không liên quan đến sự phụ của ta, người đừng đi bắt bà ấy!"

Động tác trên tay Vệ Hy bỗng nhiên dừng lại, nhu tình trong lòng phút chốc bay biến sạch sẽ, chuyển tay liền vỗ bóp một cái lên mông thịt bên dưới, tức giận đến mức thờ hồn hèn: "Nàng ngọc thật hay là ngọc giả vậy?"

Mục Hâm Kỳ đánh nắc một cái, che lấy cái mông nhỏ vừa bị đánh của mình, trong đôi mắt ngập tràn tố cáo.

Cái người này sao cứ một câu không hợp là lại đánh mông nàng kia chứ, bộ nàng không cần mặt mũi hay sao!

Vệ Hy nghiêng người lấy thuốc mỡ, đứng trước giường từ trên cao nhìn xuống, sắc mặt hết sức khó coi: "Bôi thuốc!"

Mục Hâm Kỳ nhìn nhìn binh sử nhỏ trong tay hắn, liên tưởng đến cái gì đó, cố ý lảng sang chuyện khác, "Đừng rồi, người mau mau phái người đi bắt cái tên Lưu Nghĩa kia đi! Hẳn ta với nha hoàn tư thông! Cái chết của vợ hắn ta tám phần là có quan hệ tới bọn họ!"

Vệ Hy lạnh lùng mở miệng: "Ai nhìn thấy hả?"

"Ta với người đó!"

"Ồ."

"..." Mục Hâm Kỳ vừa nghĩ đến quá trình hai người xem trận, cùng với kết quả, không khỏi âm thầm nện đất, "Hết chuyện để nói rồi sao!"

"Bôi thuốc." Vệ Hy nhắc lại lần nữa, duỗi tay vén áo choàng của nàng lên.

Mục Hâm Kỳ cuống quýt lui vào trong giường, "Ta ta ta tự mình bôi!"

Vệ Hy lười phải cài cọ vớ nàng, bắt lấy một bên mắt cá chân kéo người đến trước mặt, khóc miệng cong lên, "Người nào khai phá người đó phụ trách, chẳng phải sao? Kỳ Nhi không thể tước đoạt niềm vui thú của ta như vậy được."

Mục Hâm Kỳ nhìn về mặt dịu dàng của hắn, không hiểu sao lại rung mình một cái.

Bây giờ nàng già vờ ngất xỉu thì còn kịp không nhỉ...

Hết chương 7.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xưa Ở Thành Nhỏ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Bôi thuốc (H)

Tác giả: Thượng Phiến Nhược Thủy

Người dịch: Khiết Lâm

"Người, dừng tới đây... Ta sẽ cắn người đấy!" Mục Hâm Kỳ nghe hăm rã, cổ hết sức lạnh ran đáng sợ hung ác, thế nhưng gương mặt dò hòng, cùng với đôi mắt mờ mịt nước kia, một chút xíu lực uy hiếp cũng không có.

Vệ Hy nghe thấy lời dọa dẫm của nàng, cười như không cười liếc nàng một cái, thông thả rửa sạch tay, lấy khăn lau hết nước đọng, bàn tay với những khớp xương thon dài đều đặn, bởi vì hàng năm luyện võ, chỗ ngón trỏ và hồ khâu[1] có một lớp chai thật mỏng.

[1]虎口: khoảng giữa ngón tay cái và ngón tay trỏ.

Mục Hâm Kỳ thấy Vệ Hy bước từng bước qua đây, hai đùi bắt giác kẹp chặt, không hề có cốt khí mà xin tha: "Ta, ta sai rồi..." Mặc kệ sai gì cũng được thừa nhận trước chung quy sẽ không sai!

Vệ Hy cười khê: "Nàng nhận sai cái gì chứ, ta chỉ giúp nàng thoa thuốc thôi mà, nhìn về mặt của nàng xem, giống như là ta muốn làm gì nàng vậy."

Tin vào sự tà ác của người!

Mục Hâm Kỳ sắp bị bộ dáng nghiêm chỉnh kia của Vệ Hy làm cho tức đến ngất đi.

Không làm gì cả sao lại đem nàng trói lại! Cái tên cầm thú này!

Mục Hâm Kỳ giật giật tứ chi bị trói trên cột giường, cắn răng âm thầm nghĩ cách làm sao để cởi trói, không tranh luận với hắn nữa.

Thuận theo sự đá động của cổ chân, áo choàng vốn chỉ khoác trên người lại mở rộng thêm một chút, lộ ra hai chân thon dài trắng mịn, phong cảnh bí ẩn giữa hai đùi khó khăn lắm mới che được, mẽ hoặc người ta tìm hiểu ngon ngành.

Mục Hâm Kỳ than nhẹ một tiếng, không dám động dấy nữa, hiện tại nàng cũng chỉ dựa vào cái áo choàng này để lánh thân, tứ chi mờ lớn bị trói chung với cột giường, giống như thịt cá nằm trên thớt gỗ, mặc hắn xâu xé.

Trái lại Vệ Hy, quan báo vẫn còn yên ổn trên người, chỉ là xắn tay áo lên, hai ngón tay thăm một chút thuốc mỡ trong bình sứ, hướng về nơi giữa hai đùi của Mục Hâm Kỳ mà tìm kiếm.

"A... Người đi ra đi ra!" Mục Hâm Kỳ không nhịn được nữa, hai chân đầm đá làm sao cũng không để hắn luồn vào.

Vệ Hy dứt khoát xoay người lên giường, cả người chen vào giữa hai đùi, khiến nàng chỉ có thể mắc kẹt ở hai bên sườn của hắn tùy tiện giẫm đạp hai cái.

hoa huy*t trái qua sự gầy vò thỏa thuê giờ khắc này vẫn còn sưng đỏ, hai cánh hoa run lẩy bẩy che chắn miệng âm đ*o, hơi hơi hé mở, ngón tay dính thuốc mỡ của Vệ Hy nhẹ nhàng chạm vào, cánh hoa yếu ớt mềm mại không chịu nổi co rụt lại, một dòng d*m thủy ngọt ngào lập tức phun ra ngoài.

"Ừm..." Mục Hâm Kỳ chỉ cảm thấy miệng huyết bị nhìn chăm chăm nóng đến phát sốt, sâu trong bụng nhỏ hơi hơi co rúm.

Con người Vệ Hy trầm xuống, đè nén hơi thở dồn dập, ngón tay nhỏ có ái dịch trơn ướt, cứ thế trượt vào vách trong.

"A! Uhm dừng!" Thật không nghĩ đến hắn thật sự bôi thuốc như thế ngay trước mặt nàng, cảm nhận được ngón tay xâm nhập trong dừng đạo, Mục Hâm Kỳ suýt nữa thì xầu hổ gần dữ đến chết, nhưng đang là ban ngày, lại còn ở trong nhà môn, nàng không cách nào dám kêu ra tiếng, sống chết cắn chặt khớp háng, uốn éo người kháng nghị.

Vệ Hy ngồi xồm giữa hai đùi của nàng, vững vàng giống như tảng đá, cẩn thận từng li từng tí chống đỡ vách thịt đem thuốc mỡ đẩy vào trong, một lần lại một lần rút ra, thấm thuốc mỡ rồi lại cắm vào, tới lui như vậy bốn năm lần, sức lực của Mục Hâm Kỳ cũng tiêu hao hết sạch, bụng nhỏ bằng phẳng tron ruột pháp phỏng lên xuống, thờ hồn hên nhẹ nhàng, ngửa đầu bày ra cơ thể mặc hắn xoay vần.

Bỗng nhiên nghe thấy âm thanh quần áo ma sát xột xoạt, Mục Hâm Kỳ ngừng đầu theo bản năng, nhìn thấy Vệ Hy đã cởi sạch sành sanh. Bởi vì đêm qua ánh sáng mờ mịt, lại bị vẩn vò đến đầu óc phình to, cũng không thấy rõ ràng, còn lúc này thanh thiên bạch nhật, nhìn thấy nam căn dâng trào sôi sục giữa hai đùi Vệ Hy, gần mạch uốn quanh bao bọc thân gây màu xanh tím, hùng dũng oai vệ sừng sững hướng về phía mình, lập tức hít vào một ngụm khí lạnh, "Người làm cái gì!" Nói xong, nhắc chân dùng đầu gối chặn lại lồng ngực đang muốn ép sát của hắn.

Vệ Hy lấy tay nhẹ nhàng đỡ một cái đã hóa giải được sự chống cự yếu ớt của nàng, đáng vẻ đương nhiên đáp: "Bôi thuốc a."

"Bôi thuốc người cỡi y phục làm cái gì hả!"

Vệ Hy khẽ mỉm cười, dùng hành động tiếp theo giải thích vì sao.

Vệ Hy trút hết số thuốc mỡ còn sót lại ra, một tay vuốt ve còn th*t, để toàn bộ thuốc mỡ bám đều lên thân gây thô to.

Mục Hâm Kỳ cảm thấy đầu mình gần như sắp nổ tung, nhìn đáng vẻ cứu giúp đương nhiên kia của Vệ Hy, một mặt mừng hắn không biết xấu hổ, một mặt tim đập như trống.

Đợi bôi hết toàn bộ thuốc mỡ, Vệ Hy nắm lấy tên to xác trong tay mình, cắm vào huyết nhỏ ướt át, chỉ vậy tiến vào một cái đầu, đã khiến Mục Hâm Kỳ không chịu nổi mà xoắn chặt cơ thể.

"Xuyết... Đừng kẹp chặt như vậy, bằng không sẽ không thể bôi vào bên trong, thuốc này phải xoa cho nóng lên mới có hiệu quả." Vệ Hy đưa đẩy mỏng hẹp, xoay quanh tiến vào từng tác từng tác một, mỗi lần tiến vào một chút đều phải kì kèo rất lâu, thật giống như vè đề thuốc mỡ nóng lên vậy.

Lần này quả là làm khổ Mục Hâm Kỳ, cứ bị treo lơ lửng nửa vờ như thế, cắm vào một chút thì tưởng đến khó chịu, lui ra một chút thì trống rỗng hư không, huyết mềm mềm chặt chẽ bọc lấy còn th*t màu tím sẫm, từng chút từng chút hé mở cái miệng nhỏ, mát hút theo bản năng.

"Ừm him... Ách a... Trương quá... Không chịu nổi nữa..." Mục Hâm Kỳ lắc đầu, nước mắt cuộn cuộn rơi xuống gối, cơ thể mềm mại non nớt nổi lên một tầng phấn hồng nhàn nhạt, xinh đẹp động lòng người.

Thuận theo ba mặt cái, nơi giữa đùi của hai người rớt cuộc cũng không có khe hở mà dán sát vào nhau, quy đầu của Vệ Hy chống trên thịt mềm tận sâu bên trong, thờ dài một hơi.

"Á! Ôi..." Mục Hâm Kỳ đè nén cổ họng, run rẩy ngấm nga, chỉ cần hơi nhúc nhích một chút, liền có thể cảm nhận được cơn th*t cọ sát mẽ necho bên trong huyết, cảm giác trường bụng vô cùng rõ rệt, lập tức mở rộng chân, không dám động dấy dù chỉ một chút, miệng huyết nấp mây, mặt dịch cuộn cuộn nhỏ xuống đệm giường bên dưới, chưa gì đã thấm ướt cả một mảng.

"A... Vệ, Vệ Hy... Ừm..." Mục Hâm Kỳ không chịu được mà lặc eo, ngấm nga tên của Vệ Hy.

Cần cổ Vệ Hy đỏ bừng, móng eo chậm rãi đưa đẩy cắm rút trong đũng đạo sâu hun hút, đợi đến khi số thuốc mỡ lành lạnh kia tan hết, động tác lập tức trở nên thô lỗ.

"Kéo kẹt... Kéo kẹt..."

Giường lớn bằng gỗ lõm dưới động tác ngày càng mạnh bạo không ngừng vang lên âm thanh, màn lụa mỏng màu xanh trên cột giường tung bay dập dờn, có thể thấy được cảnh xuân nồng nàn.

"Người... Người... Nhẹ chút đi mà!" Mục Hâm Kỳ bị húc đến nỗi không thể nào nói được một câu hoàn chỉnh, nếu như không phải cổ chân đang bị trói chặt, không chừng cả người đã bị hấn húc đến tận đầu giường.

Cánh tay của Vệ Hy chống ở hai bên người nàng, chỉ một mực khom eo điên cuồng đâm chọc, cái móng rắn chắc không ngừng nấp nhỏ lên xuống, hận không thể nhét cả hai viên trứng vào trong, hơi thở hỗn hển bất mãn đáp: "Nhẹ nữa thì không cắm vào bên trong được!"

Lời nói xấu hổ như vậy, Mục Hâm Kỳ nghe xong chỉ muốn đánh người, thật ra nàng muốn nói không cần phải tạo ra tiếng động lớn thế, cái giường bên dưới cũng bị hấn lặc sắp vỡ thành từng mảnh luôn rồi, lớn tiếng như vậy, bị người bên ngoài nghe được, còn muốn nàng sống nữa hay không!

Nhưng vô luận thế nào, hiển nhiên Vệ Hy đều không nghe lọt tai, đáng về kia so với đêm qua khi hít phải thôi tình hương còn điên cuồng hơn nữa là.

Khoái cảm vừa gấp rút lại vừa mãnh liệt khiến Mục Hâm Kỳ gần như sụp đổ, cổ cắn chặt môi cũng không ngăn được tiếng rên rỉ mềm mại, bị cắm một hồi cũng chỉ có thể há miệng kêu rên. Nước mắt sáng khoai từ trong khe mắt phỉếm hồng chảy tràn xuống gối, lan thành một mảng.

"Phốc thứ... Phốc thứ... Phốc thứ..."

Thân gầy cùng với huyết thịt va chạm kịch liệt, âm thanh dâm mỹ lượn lờ vang lên không dứt, khiến lòng người càng thêm sôi trào.

Tầm áo choàng miễn cưỡng khoác lên người Mục Hâm Kỳ sớm đã hoàn toàn mở rộng, cặp vú non mịn căng đầy dưới sự đâm húc mạnh mẽ của nam nhân, đong đưa xóc nảy, da thịt trắng nõn lăm choáng váng cả tầm mắt nam nhân.

Vệ Hy cứ thế đâm rút, càng thêm ép sát thân thể to lớn trắng kiện, dương v*t nhắm ngay huyết mềm non nớt, không ngại nghỉ phút nào mà xuyên thẳng vào trong.

"Bạch! Bạch! Bạch! Phốc thứ... Phốc thứ..."

"Ừm... A a... A a... Ồ..." Mục Hâm Kỳ run rẩy cả người, nghênh đón từng đợt lại từng đợt công kích của nam nhân, đôi mắt ầng ậc nước nhuộm đầy thần sắc mê ly.

Hết chương 8.

Đôi lời người dịch:

Sắp ngắt xâu với mấy cái từ miêu tả tiếng động âm thanh hu hu, nàng nào có kinh nghiệm đọc/dịch truyện H thì góp ý giúp mình với khó quá.. chẳng hạn như cái từ phốc thứ (噗呲) nè, cảm thấy không thích lắm nhưng thật sự không biết để thế nào cho hợp lý luôn..

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xưa Ở Thành Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 9: Huyện lệnh đại nhân “;thanh tâm quả dục”;

Tác giả: Thượng Phiến Nhược Thủy

Người dịch: Khiết Lâm

"Ừm... Người là tên khốn nói không giữ lời...A a a!"

Mặc dù cổ tay của Mục Hâm Kỳ đã được cởi trói, nhưng chân thì vẫn bị buộc chặt, bị Vệ Hy quỳ ở chính giữa, vòng ôm lấy hông eo mà đâm xuyên, thật sự là kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay.

Cái tên khốn khiếp này, miệng nói bôi thuốc giúp nàng, lại đến thao cầm nàng!

Nghe vậy, Vệ Hy ngừng đầu lên giữa hai bầu vú trắng như tuyết, lồm lộp cái cảm nhỏ đang giương cao của nàng, cười đến ánh sao cũng phải lu mờ, "Lời này nói khi nào vậy, ta chưa từng cam đoan qua sẽ... không thao nàng." Nghiến chặt mấy chữ cuối cùng, Vệ Hy bỗng nhiên nhấc hông, thúc vào một cái thật sâu.

"Á!" Mục Hâm Kỳ bị húc đến run cầm cập, mở to đôi mắt long lanh nước đập một cái lên bà vai rắn chắc của hắn.

Vệ Hy chẳng thèm đếm xỉa chút sức lực còn con ấy, hai bàn tay to không ngừng nhào nặn cánh móng vênh cao, thoảng chốc lại ấn chặt chúng vào giữa háng mình, đôi mắt hẹp dài đen kịt dưới hàng mày rậm, hơi hơi híp lại, vô cùng phong lưu, "Xem ra nàng vẫn rất có tinh thần."

Mục Hâm Kỳ vừa nghe, nhất thời trở nên suy sụp, nhủ chân mày nhỏ nhắn cầu xin: "Ồ... Ta thật sự không được nữa rồi..." Nếu không phải bị hắn ôm lấy, thì sớm đã tan thành một đống rôi. Dù như vậy, u huyết vẫn theo bàn nắn mà mát hút lấy vật to lớn đang xâm nhập.

Vệ Hy mặc cho cơn th*t vui trong huyết nhỏ đầm nước, lững lờ hưởng thụ tư vị chặt chẽ căng mịn hết sức tiêu hồn thực cốt này, cần nhắc xem nếu như cứ tiếp tục buông thả dục vọng của mình, thì số thuốc mỡ kia hẳn là sẽ phí công rồi. Vì thế thân thể trắng kiện ép sát, đặt Mục Hâm Kỳ xuống đệm giường, kéo một cái gối mềm ở bên cạnh qua rồi lót dưới móng, tách hai bắp đùi trắng nõn non mịn, ườn thẳng hông eo khòe khoắn, chạy nước rút lần cuối cùng.

"A a a... a a!"

Sự cắm rút khẩn cấp, khiến vô số khoái cảm gom góp lại thoảng một phát đẩy thẳng lên đầu con sông. Mục Hâm Kỳ há miệng nhỏ, ngoại trừ âm thanh rên rỉ vô vụn, không thể quan tâm đến những thứ chung quanh nữa. Vách trong tràn lan mặt dịch, dưới sự khuấy đảo vừa mạnh mẽ vừa dữ dội, càng co siết chặt hơn.

"Ách... Chật chút nữa... Cũng sắp ra rồi... Ừm... Á!"

"A --"

Nhanh chóng đâm vào rút ra hồi lâu, Vệ Hy căng chặt móng hẹp, để cự long chống đỡ sâu trong hoa huy*t, quy đầu ngừng đón dòng ái dịch phun trào, rười hết tinh hoa nóng hổi của mình vào trong hoa hò, thân thể lập tức buông lỏng rồi ngã xuống, bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve cơ thể nhỏ bé vẫn đang run rẩy không ngừng sau cơn cao trào, về mặt thỏa mãn.

Chậm rãi bình phục hơi thở gấp gáp, Mục Hâm Kỳ mệt đến nỗi cả đầu ngón tay cũng không nhấc lên nổi, lằm bằm kháng nghị: "Nặng quá..."

Vệ Hy ừm một tiếng, lại yêu thích không buông tay vẫn xoa vuốt ngọc thể thơm mềm bên dưới, hôn một cái lên đầu vai mượt mà tròn lẳn, mới nghiêng người xuống giường.

Nhặt lên quần áo rơi là tá bên giường mặc vào, Vệ Hy chỉnh lại màn giường che kín cẩn thận, mới gọi người thêm nước tiến vào.

Cả gian phòng nồng nực hơi thở tình dục, không cách nào lừa được người khác, chẳng qua Vệ Hy cũng không có ý định giấu giếm gì cả.

Bọn nha hoàn mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, ngoan ngoãn phục tùng khiêng nước nóng vào vách trong, chỉ là cũng không nhìn được tò mò về người được cung chiều sau tấm màn mỏng kia.

Có thể khiến cho đại nhân luôn thanh tâm quả dục của bọn họ trở nên phóng túng như vậy, hẳn là không tầm thường.

Nếu như Mục Hâm Kỳ biết được bọn nha hoàn nghĩ như thế, sợ rằng sẽ trọn trắng mắt mắt thôi.

Thanh tâm quả dục? Ha ha.

Vệ Hy thử thử độ ấm của nước, vén màn giường ôm lấy Mục Hâm Kỳ sớm đã mềm thành một vũng bước vào trong.

Vừa chạm vào làn nước ấm nóng, Mục Hâm Kỳ chỉ cảm thấy thân thể đã trải qua gầy vò lập tức trở nên khoan khoái, dễ chịu đến mức làm bầm một tiếng.

Vệ Hy giúp nâng vẩy vài cốc nước, ngón tay vuốt qua cơ thể trải đầy vết xanh tím, con người không khỏi trầm xuống, khàn giọng nói: "Nàng tự tắm nhé?" Nếu không hẳn thật sự không thể cam đoan mà nháy vào trong cùng nàng tắm uyên ương mất.

"Ừm?" Mục Hâm Kỳ gổi lên cánh tay ngọc đặt bên thùng tắm, nghiêng đầu mê mang nhìn hán một cái, đợi đến khi thấy được dục vọng trần trụi trong mắt hán, bị dọa đến mức giật nảy mình, liên tục gạt đầu, "Ta tự mình tắm ta tự mình tắm!"

Vệ Hy âm thầm hít vào một hơi, cũng không trêu chọc nàng nữa, đặt y phục thay giặt qua một bên, xoay người ra ngoài.

Mục Hâm Kỳ tỏ phào nhẹ nhõm, để nước ngập qua bả vai, hơi nóng bốc lên, khiến gương mặt trắng mịn như sứ hun đến đỏ bừng, tựa như hoa sen nở rộ.

Vệ Hy ngồi ở gian ngoài, lắng nghe tiếng nước rào rạt bên trong, dục vọng vừa phát tiết xong giống hệt như cỏ trên thảo nguyên vậy, thiếu không hết thôi lại lên, không khỏi cười khổ một tiếng.

Hán trải qua chốn quan trường, cũng đâu phải chưa từng trúng chiêu, tự xưng là sức chịu đựng vượt qua người thường, lần này cũng không biết là trúng phải tà gì nữa.

Vệ Hy lắc lắc đầu, ngồi rút một chung lại một chung trà lạnh, uống đầy cả bụng mới miễn cưỡng dập tắt lửa dục trong lòng. Vuốt vuốt bụng dưới có chút trương lên, Vệ Hy đứng dậy đi đến cái bô[1] sát vách giải quyết, vừa còi quần đã nhìn thấy vật to lớn ngẩng đầu đứng sừng sững, đến bản thân còn có chút không thể tin nổi.

[1] 恭桶: nghĩa đen hoàn toàn đúng là cái bô luôn nha các bạn =)))))

"Xuyt... Tại sao mị lại cứ không biết chừng mực thế hả?" Vệ Hy búng búng đầu mút màu tím thẫm của mình, có hơi nóng này.

Những lời này mà để Mục Hâm Kỳ nghe được, hẳn là cười đến rụng răng.

Huyền lệnh đại nhân, người sao lại không biết hai chữ vô si viết như thế nào kia chứ!

Mất không thấy tâm không phiền, Vệ Hy dứt khoát ra ngoài, đánh một bài quyền hạ hỏa. Lúc quay về phòng vẫn thấy trên giường trống trơn, bên vách ngăn cũng không nghe thấy tiếng động gì, âm thầm qua đó xem sao.

Chỉ thấy Mục Hâm Kỳ dựa vào thùng tắm, ngủ đến ngon lành, một lúc nửa thời thì cả cái đầu cũng chìm vào trong nước luôn rồi.

Vệ Hy liền vội vàng nâng người nào đó lên, dùng khăn lớn quấn lại, ôm trở về giường.

"Chỉ có tắm thôi mà cũng ngủ thiếp đi cho được, đúng là mơ hồ." Vệ Hy bắt đầu đi lăm bầm, dùng khăn bông nhẹ nhàng lau đi vết nước đọng trên cơ thể nàng, lúc lau đến đôi chân nhỏ nhắn, nhìn thấy mười ngón chân béo tròn trắng mịn, vô cùng yêu thích mà xoa nắn vuốt ve, sau đó cẩn thận từng li từng tí đắp chăn gấm lên, cúi người hôn lên vầng trán như bạch ngọc, "Cố nương ngọc này."

Hết chương 9.

Đôi lời người dịch:

Ngọt quá đi thôi huhu..

À đúng rồi còn một tí làm mình bần khoản nữa là "xuyt" (嗝), kiểu hít hà vậy đó, không biết để sao, ai đó cứu với:((((

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xưa Ở Thành Nhỏ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 10: Chuẩn bị cưới vợ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thượng Phiến Nhược Thủy

Người dịch: Khiết Lâm

Bởi vì lương tâm Vệ Hy trời dấy, Mục Hâm Kỳ an ổn ngủ một giấc đến tận buổi chiều. Vừa mới tỉnh dậy, trong gian phòng rất là yên ắng, chỉ nghe thấy tiếng mưa rơi tí tách bên ngoài.

"Mưa rồi?" Mục Hâm Kỳ lâu bầu tự hỏi, nằm trên giường lật người một cái, mái tóc như mây trải kín sau lưng. Bỗng nhiên cảm thấy trước ngực lạnh lạnh, cúi đầu nhìn xuống, thì ra là miếng ngọc bội gia truyền của Vệ Hy.

Mục Hâm Kỳ áp miếng ngọc bội lên trên mặt, cảm nhận được hơi lạnh mát rượi, cái miệng nhỏ nhếch lên, đôi mắt to tròn cũng cong cong một chút.

"Chắc chắc, nhìn cái dáng vẻ xuân tâm nhộn nhạo kia xem!"

Trong phòng chợt vang lên một giọng nói nữ nhân, Mục Hâm Kỳ lập tức kinh ngạc vui vẻ: "Su phụ!"

Một nữ tử áo xanh bước ra từ sau bình phong, mắt phượng nghiêng nghiêng lướt nhìn, quả nhiên vẫn còn đó dáng vẻ thướt tha thùy mị.

Từ nhỏ Mục Hâm Kỳ đã được Mẫn Lan nuôi nấng dạy bảo, ngoại trừ tình mẫu tử, Mục Hâm Kỳ mỗi khi thấy bà, thì sẽ lộ ra dáng vẻ đáng yêu của tiểu nữ nhi, lời hay không dứt, miệng đầy nũng nịu.

"Su phụ su phụ! Người đến lúc nào thế ạ?"

Mẫn Lan không nói chuyện, tầm mắt dạo chơi trên căn cổ đầu vai trải đầy dầu hôn của nàng, tràn ngập vẻ chế nhạo.

"Su phụ!" Mục Hâm Kỳ then đến mức kéo chân móng lên, quần bản thân không một kẻ hở, quai hàm tròn trịa phồng lên.

Mẫn Lan chọc chọc cái trán của nàng, tức giận nói: "Ra ngoài chưa đến hai ngày đã bị người ta ăn sạch nuốt vào trong bụng, nói xem con có chỗ nào tốt hả! Ôi... Chỉ tội nghiệp cái mạng này của ta, đã mất đồ để lại còn thiệt quân[1]!" Thấy Mục Hâm Kỳ nhũn mày ra vẻ đáng thương, bèn tròn trĩnh đôi mắt đẹp, "Con còn ở đó ỳ khướt sao!"

[1] 賠了徒弟又折兵: Câu gốc là "賠了夫人又折兵" - đã mất phu nhân lại còn thiệt quân. Hiểu nôm na là "mất cả chì lẫn chài", "trộm gà không được mất toi vốc thóc"...

Mục Hâm Kỳ nào dám mạnh miệng tranh luận, trong lòng cũng đâu phải không ỳ khướt, lời Vệ Hy ra mắng đến máu chó đầy đầu.

Vệ Hy đang phê công văn trong thư phòng, liên tục hắt xì mấy cái.

Sư gia nhìn nhìn trời mưa không ngớt bên ngoài, lo lắng nói: "Thời tiết thay đổi thất thường, đại nhân cẩn thận thân thể chút mới được, tiểu nhân đi lấy cho đại nhân một cái áo choàng nhé?"

Vệ Hy cong ngón tay vuốt vuốt chớp mũi, ý cười trên mặt không giảm: "Không sao, lại có người nhắc tới thời mà."

Về mặt sư gia không hiểu vì sao.

Vệ Hy nhanh chóng lật qua vài quyển công văn, hỏi: "Người đến bao lâu rồi?"

"Tầm thời gian một chung trà rồi ạ."

Vệ Hy trầm ngâm, đứng dậy đi về phía hậu viện, căn dặn: "Sai người canh giữ Lưu phủ cẩn thận, có manh mối dấu vết lập tức báo lại."

"Tiểu nhân hiểu rõ."

Vệ Hy gật đầu, tăng nhanh bước chân.

Hắn cũng phải gấp mặt vị trưởng bối kia của Mục Hâm Kỳ mới được.

Vệ Hy vừa rẽ vào cổng tròn sau hậu viện, đã nhìn thấy Mẫn Lan nhảy vọt lên đầu tường, vội vàng cất giọng: "Tiền bối!"

Mẫn Lan gạt mình, thân trên lung lay một cái suýt chút nữa thì đau eo, bèn vội trở mình đáp đất. Lúc trông thấy Vệ Hy, không hề cảm thấy lúng túng vì bị bắt quả tang, xoa xoa eo liên tục khoát tay: "Ai ôi! Cái gì mà tiền bối chứ, ta đâu có già như vậy!"

Vệ Hy khẽ mỉm cười: "Người là sư phụ của Kỳ Nhi, gọi người một tiếng trưởng bối là điều nên làm mà."

Mẫn Lan nghe hắn mở miệng gọi một tiếng ngài, nhìn lên trời xanh mắt đầy tang thương, vô đã mà lại còn sứt: "Vệ đại nhân gọi bà già này có chuyện gì không?"

Vệ Hy nghe bà tự xưng, không khỏi bật cười, đi thẳng vào trọng tâm, "Đội giải quyết xong chuyện này, tại hạ sẽ đích thân tự mình đến bái phỏng, chuẩn bị sinh lễ nghênh đón Kỳ Nhi qua cửa."

Mẫn Lan nhìn thần sắc nghiêm túc của hắn, khó khăn lắm mới thu lại thái độ căm ghét của mình, vui mừng an ủi nói: "Nha đầu ngốc kia gặp được người, cũng xem như vạn hạnh trong bất hạnh rồi. Thôi được, bà già này sẽ về núi đợi người vậy, nếu như không thể khiến ta vừa ý, thì phải quay về đây đưa Kỳ Nhi đi đó!"

Vệ Hy gật đầu vài chào, trông theo Mẫn Lan lên xuống vài cái đã bay khỏi thành Cẩm Dương, lập tức nhắc chân bước vào phòng.

Mục Hâm Kỳ đã ăn mặc ổn thỏa, áo ngắn màu hồng cánh sen, váy sa mỏng trắng như tuyết, dải lụa đỏ bao quanh vòng eo nhỏ không đầy một nắm tay, càng làm nổi bật lên đường cong trước ngực, mềm mại thướt tha đứng ở nơi đó, đối diện với ánh nước phản chiếu trong chậu đồng chải mái tóc dài.

Trong lòng Vệ Hy vui vẻ, bỗng nhiên cảm thấy, gian phòng ngủ này của hắn cũng nên sửa sang lại rồi, ví như thêm vào một cái bàn trang điểm, lại đổi sang cái giường lớn hơn một chút vẫn vẫn.

Mục Hâm Kỳ xoay người lại, thấy hắn buồn thong tâm mất, về mặt trầm tư, cảnh giác run lên một cái: "Người đang nghĩ[2] gì thế?" Một bụng đầy ý xấu, nói không chừng là đang tính toán làm sao xử lý nàng đây!

Vệ Hy kéo vòng eo mảnh khảnh của nàng qua, cúi xuống thơm hương trên cánh môi biau ra của nàng, cười đến gọi là vô hại: "Đương nhiên là nhớ[2] nàng."

[2]想: tùy trường hợp, ngữ cảnh mà mang nghĩa khác nhau (suy nghĩ, nghĩ đến, muốn, nhớ...)

Mục Hâm Kỳ đỏ bừng mặt, véo bắp thịt rắn chắc trên cánh tay hắn, "Miệng lưỡi trơn tru!" Đáng và công chính nghiêm minh, đường hoàng trịnh trọng ở lần đầu tiên gặp mặt đã vút cho chó ăn hết rồi!

"Có tron hay không có nhãn hay không nàng còn không biết sao?"

Người này đúng là...

Mục Hâm Kỳ đẩy đẩy gương mặt đang áp sát của hắn, đập một cái lên lồng ngực hắn, xù lông nói: "Ta đói rồi!" Nói thêm nữa thì cái tên này lại đùa bỡn lưu manh cho xem!

Vệ Hy không hề khách khí bất lý nắm đầm nhò thơm mềm hôn lên một cái, tâm tình rất tốt: "Muốn ăn cái gì?"

Mục Hâm Kỳ xoay người chui ra từ vòng ôm của hắn, vừa đi vừa kể tên món ăn: "Ta muốn ăn gà đất hầm nấm hương[3], thịt xào trái vả[4], thịt thăn sốt tương[5], tôm nõn sò biển[6], còn có cá mè đậu hũ[7] nữa!"

[3]Gà đất hầm nấm hương

[4]Thịt xào trái vả

[5]Thịt thăn sốt tương

[6]Tôm nồn sò biển

[7] Cá mè đậu hũ

Vệ Hy nhướn mày mang theo chút kinh ngạc, "Nhìn không ra lại thích ăn mặn như thế."

"Đòi người mà không ăn thịt thì còn thú vui gì đáng nói nữa đâu chứ."

Vệ Hy ngắm nhìn dáng vẻ gật gù đắc ý của nàng, cười đến ý vị sâu xa, "Quả thật, không thịt không vui."

"Đừng nhí đúng nhì!" Mục Hâm Kỳ như tìm được bạn đồng liêu, nét mặt mừng rỡ.

Vệ Hy cười híp mắt nhìn nàng nhảy nhót ở đằng trước, chậm rãi theo sau, giống như báo săn ẩn nấp ngủ đông, ghim chặt con mồi mà nó đã nhìn trúng, bất cứ lúc nào cũng có thể đem nó nhả dưới móng vuốt của mình.

Hết chương 10.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xưa Ở Thành Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)Net](http://EbookFull(chăm)Net).

Quyển 1 - Chương 11: Không bằng cưới ở chỗ này đi

Tác giả: Thượng Phiến Nhược Thủy

Người dịch: Khiết Lâm

Lưu Nghĩa bị đêm đó dọa đến ăn ngủ không yên, ngày nào cũng lên nha môn gõ trống. Vệ Hy phiền chán vô cùng, kết quả nghiệm thi của Tăng thị đã có, đúng là có điểm đáng ngờ.

"Đại nhân, Tăng thị mắc bệnh hen suyễn, ít nhất cũng phải trên mười năm, là khí tuyệt mà chết, một đao kia ở phần bụng nhìn qua có vẻ sâu, nhưng không phải là điểm trí mạng."

Mục Hâm Kỳ nghe Ngõ tác nói xong, ngoảnh đầu nhìn Vệ Hy: "Khí tuyệt mà chết? Vậy không phải do hấn giết rồi?"

Vệ Hy lắc lắc đầu, "Không hẳn thế, nếu không phải hấn giết, hà tất lại tốn công sức đâm thêm một đao làm gì."

"Có lẽ người đó hận Tăng thị đến tận xương, mượn việc này để trút hận thì sao?"

"Tăng thị là một phụ nhân nơi khuê phòng, lại mắc bệnh hen suyễn, ngày thường công lớn không ra công trong không bước, có thể gây ra chuyện gì để kẻ thù hận nàng ta đến tình cảnh này kia chứ." Vệ Hy chuyển sang hỏi sư gia, "Bây giờ Lưu Nghĩa ở đâu?"

"Còn đang ngồi ở bên ngoài à!"

"Truyền hấn vào đây."

Lưu Nghĩa khép sát tay áo bước vào, trong khuỷu tay còn kẹp một tấm thảm lông. Vệ Hy bị chọc giận đến bật cười, đây là muốn ngủ luôn ở nha môn đấy à!

"Lưu Nghĩa, Tăng thị có bệnh hen suyễn, tại sao người lại lập liêm không báo?"

"Chuyện này... Tiểu dân cũng không phải có ý che giấu, thật sự lúc đó thương tâm quá độ. Bất quá... điều này có liên quan gì đến cái chết của phu nhân ta sao?"

"Tăng thị lên cơn hen suyễn, khí tuyệt mà chết."

Lưu Nghĩa sững sờ một lúc, thì thào nói: "Thì ra là vậy..."

"Thế cách nói "sát nhân trộm ngọc" kia của ngươi là ở đâu ra?"

"Cái này... Ta..." Đường như Lưu Nghĩa nghĩ đến điều gì đó, lời thề son sắt, "Nhất định là phu nhân của ta nhìn thấy tên trộm ngọc, trong lúc kinh hãi đột ngột phát bệnh, tên trộm kia sợ hư chuyện, mới đâm phu nhân ta thêm một đao! Cho dù ai nhìn thấy tình hình lúc đó cũng đều hiểu cả!"

"Có nhân chứng không?"

"Xảo Doanh đó!"

Vệ Hy cười một tiếng giễu cợt, khen hần miệng lưỡi dẻo quẹo, nhưng trước mắt vẫn chưa phải là lúc lật bài ngửa.

"Bằng vào suy đoán của ngươi, bốn quan há có thể định án. Bốn quan sẽ đích thân dẫn người đến nơi vụ án xảy ra, ngươi cũng không cần phải về nữa, sau này cứ đi theo bốn quan." Dứt lời, không để ý đến Lưu Nghĩa kêu gào, theo Ngõ tác đi đến nghĩa trang.

Thi thể đã được đặt hai ba ngày, tất nhiên sẽ có mùi không dễ ngửi.

Mục Hâm Kỳ thấy Vệ Hy còn dựa sát vào để ngửi, lấy tay bịt kín mũi, vẻ mặt sợ hãi thán phục.

Đường như Ngõ tác phát hiện được gì đó, tiến lên trước hỏi: "Đại nhân cảm nhận được điều gì khác thường chăng?"

Khứu giác của Vệ Hy vô cùng mẫn cảm, đối với một vài nơi nhỏ tí tí, rất nhanh đã tóm được.

Vệ Hy hỏi Ngõ tác: "Người mắc bệnh hen suyễn có thể xông hương à?"

"Đây là đại kị, đừng nói là hương liệu, đến phấn hoa cũng phải kiêng tránh."

Vệ Hy lại ngửi kỹ thêm một lúc nữa, cảm giác mùi hương còn sót lại trên quần áo của Tăng thị hết sức quen thuộc, ánh mắt lóe lên, theo bản năng nhìn về phía Mục Hâm Kỳ.

Mục Hâm Kỳ trừng mắt: "Đừng nói ngươi vẫn còn hoài nghi ta đấy?!"

Vệ Hy gõ một cái lên đầu nàng, bắt đắc dĩ nói: "Sao có thể chứ, chi là ta nghĩ đến một số chuyện. Lập tức lên đường, đến nhà tổ Lưu gia."

Đi nhà tổ Lưu gia ít nhất cũng phải một ngày, Lưu Nghĩa cứ chần chừ trước cổng lớn, lẽ mà lẽ mẹ không chịu lên xe ngựa, tận đến khi Xảo Doanh vội vã chạy lại, cười ngượng ngùng với Vệ Hy một cái.

"Đi thôi." Vệ Hy trực tiếp lên xe ngựa, không nói nhiều lời. Hai người hợp sức lại cũng dư dả hần đến thời điểm lần lượt túm gọn.

Vệ Hy cũng không trông mong Lưu Nghĩa có thể dễ lại mạnh mẽ gì cho mình, gian phòng nơi Tăng thị chết đột ngột hẳn là đã sớm được thu dọn sạch sẽ, chi là muốn đi để chứng thực suy nghĩ trong lòng mà thôi, so với Lưu Nghĩa khiếp sợ bất an, Vệ Hy giống như là đang xuất môn du ngoạn vậy, vô cùng tự tại.

Mục Hâm Kỳ ghé vào cửa sổ trên xe ngắm nhìn phong cảnh một lúc thì đã cảm thấy nhàm chán, xoay đầu thấy Vệ Hy cầm hai quân cờ ở hai tay trái phải, không khỏi sinh lòng cảm khái, người này cũng vô vị đến mức tự chơi cờ một mình luôn rồi.

Vệ Hy nghe thấy tiếng động không an phận của nàng, nói: "Để nàng nghỉ ngơi trong phủ nàng lại càng muốn đi theo, chưa được bao lâu đã ngồi không yên rồi? Đến nhà tổ Lưu phủ ước chừng cũng phải trời tối."

"Ngồi ngốc trong phủ cũng chán mà." Mục Hâm Kỳ chụp lấy quân cờ trên bàn cờ, cổ ý quấy rối.

Mắt thấy bàn cờ bị phá đến lộn xộn cả lên, Vệ Hy dứt khoát ném quân cờ trên tay vào trong hộp đựng cờ, chỉ một tay đã kéo người nào đó ôm vào trong lòng, cắn vành tai nói: "Nếu như đã vô vị thế, chúng ta tìm chút chuyện gì đó để làm nhè?"

Cảm nhận được hơi thở phả vào bên tai, Mục Hâm Kỳ mẫn cảm đến mức rụt bả vai lại, che lấy đôi môi sắp sửa ập tới của hần, cười nói: "Không muốn đâu, ngươi cái tên sắc phôi này chi toàn nghĩ đến những chuyện hư hỏng!" Bấy giờ đang trên xe ngựa, hai bên trái phải đều có người, nếu như cứ mặc hần làm, nhất định sẽ khiến cho mọi người đều biết, nàng vẫn muốn giữ mặt mũi đây.

Vệ Hy hôn hôn lồng bàn tay non mềm của nàng, một bàn tay to đã đang ấn đầu hũ ở giữa móng eo, nghe thế thì khẽ cười thành tiếng: "Kỳ Nhi biết ta đang nghĩ đến chuyện hư hỏng gì sao?"

Mục Hâm Kỳ đập cho hần một cái, lật người muốn đứng dậy, "Ta muốn đi cười ngựa!" Không thể nào ở cùng một chỗ với tên cầm thú này nữa!

Ham muốn trời dậy, làm sao Vệ Hy có thể để nàng dễ dàng thoát khỏi lòng bàn tay của mình được, một tay kéo người trở về, dặng chân ngồi lên đùi của mình, vô vớ cặp móng ngao nghế, híp mắt cười nói: "Bên ngoài phơi gió phơi nắng, không bằng cười ở đây đi."

"Vệ Hy --!" Thoảng một cái Mục Hâm Kỳ đã đó bưng từ cổ tới mặt, nhào qua như muốn xé toạc cái miệng của Vệ Hy.

Hết chương 11.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xưa Ở Thành Nhỏ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Giúp nàng giảm bớt sức lực (H)

Tác giả: Thượng Phiến Nhược Thủy

Người dịch: Khiết Lâm

Đôi đầu với Vệ Hy, Mục Hâm Kỳ chưa bao giờ chiếm thế thượng phong, vùng vẫy kháng nghị được một lúc, vẫn bị hần giam giữ trong ngực, mút lấy cánh môi anh đào non nớt không buông.

"Nếu sợ người khác nghe thấy, Kỳ Nhi cần phải kêu nhỏ tiếng một chút rồi." Vệ Hy cười khê, bá đạo chiếm đoạt thom ngọt trong khoang miệng nhỏ, quán quýt chiếc lưỡi dính hương non mềm, liên tục thay đổi góc độ, tìm kiếm phương thức trên miền chật chội thích hợp nhất. Một tay dọc theo bả vai trượt xuống, từ cổ áo nghiêng lệch chui vào bên trong, bao phủ lấy một nắm tròn mềm vuốt ve nhào nặn, dưới lớp vải vóc mỏng manh loáng thoáng hiện ra động tác không ngừng của những khớp tay thon dài, vô cùng sắc tình.

"Ừm..." Mục Hâm Kỳ ngẩng đầu, thừa nhận những nụ hôn nóng bỏng từ nam nhân, nước bọt dung hòa, không kịp nuốt xuống thấm ướt cả hàm dưới, ma sát một mảng ánh nước lấp lánh. Tiếng nước chặc chặc tràn ra từ giữa răng môi quán quýt, khiến buồng xe nhỏ bé tỏa ra hơi nóng bùng bùng.

Nam nhân được một tác lại tiến một thước, chẳng biết lúc nào đã giắt mở vạt áo trước ngực, một cặp vú trắng như tuyết bị những đốt ngón tay thon dài của nam nhân nắn bóp đùa nghịch, hiện ra một cảnh tượng kỳ lạ.

Không còn thỏa mãn với cảm xúc dưới tay nữa, Vệ Hy hút mạnh một cái môi nhỏ thom ngọt, dán sát vào da thịt non mịn một đường liếm láp xuống dưới, một ngუმ ngâm lấy đầu ngực béo mập, mút hút nhai gặm như một tên háo sắc, đường như muốn hút ra dòng sữa tươi ngọt ngào từ trong đó vậy.

Mục Hâm Kỳ cúi đầu đã nhìn thấy động tác mật thiết sắc tình của nam nhân, khoái cảm tê dại từ đỉnh đầu không ngừng lan truyền khắp toàn thân, sắp sửa không kìm nén được tiếng ngâm nga trong cổ họng nữa, đành phải ôm lấy đầu của hần, với ý muốn ngăn chặn sức tiến công cuồng dã của hần.

"Ừm a... Nhẹ chút..."

Nam nhân bắt màn sự quấy rối của nàng, ngày càng táo tợn hơn, há to miệng nhai cắn quằng vú non nớt, thỉnh thoảng còn dùng đầu lưỡi gầy gầy dính nhọn màu hồng nhạt, khiến bầu ngực trắng nõn sáng loáng ánh nước đọng. Bàn tay bên dưới không dừng lại khác nào, quen việc dễ làm ma chui vào quần lót trong váy sa, tìm kiếm miếng huyết mềm mại, chạm rãi nắn bóp vuốt ve, kích thích chất mật ngọt ngào chảy ra.

"Ừm... A..." Mục Hâm Kỳ bị làm đến cả người nhũn ra, bám vào bả vai của nam nhân, hàm răng trắng nõn cắn nhẹ môi dưới, không ngừng run rẩy ngâm nga.

Ngọc thể ướt át bóng bảy tựa như ẩn chứa nguồn ma lực vô tận, sau một lúc nam nhân điên cuồng hấp thu, dưới quần lụa mỏng manh đội lên một túp lều căng phồng, dường như kêu gào muốn xông ra ngoài, hai tay nóng hổi hết sảy thép vậy, in dấu trên da thịt trơn nhẵn, liên tục đốt lửa.

Vệ Hy thở gấp ồm ồm, hơi nằng mông Mục Hâm Kỳ lên, chỉ vài ba động tác đã tuột quần của mình đến dưới đầu gối, sẵn tiện coi luôn của cả Mục Hâm Kỳ.

Da thịt trần trụi cơ thể va chạm với nhau, lập tức kích thích nên một trận run rẩy, cả hai đều không nhận được mà rên rĩ thò dài một hơi.

Giữa bộ lông đen nhánh, đục bồng dừ tồn kia sớm đã vận sức chờ phát động, chống đỡ trên miệng huyết tron mềm không ngừng cọ sát, mụon mặt dịch xem như bôi trơn trước khi tiến công một cách trắng trợn. Mỗi lười thì vẫn chiếm đoạt bộ ngực đầy đặn, chặc chặc mút hút.

Trái qua mấy phen ve vuốt, đánh thức đục vọng ẩn sâu trong Mục Hâm Kỳ, hoa huy*t ướt sũng bắt đầu hút lấy thân gầy nơi miệng huyết theo bản năng, một cái lại một cái, giống như có một cái miệng nhỏ nhắn non mềm đang cắn khề vậy.

Vệ Hy giữ chặt nhào nặn mông nhỏ mềm mại trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng cọ xát đem côn th*t trượt vào bên trong huyết thật ngo ngoáy, vừa hay lúc này xe ngựa xóc lên một cái, quy đầu cực đại phút chốc vọt vào.

"A!" Mục Hâm Kỳ kêu lên sợ hãi, sau khi phản ứng lại thì vội vàng bưng kín miệng nhỏ, gương mặt xấu hổ đỏ bừng vùi vào bả vai Vệ Hy, "Ồ ô ô..." Mặc cỡ chết người rồi!

"Ách..." Vẻ mặt Vệ Hy thì sáng khoái đến nỗi thờ dài một hơi, ồm lấy người con gái yếu kiều bắt đầu đục thọc đây, cười khề đồ dành, "Bảo bối không sợ, cho dù nghe được cũng không có người dám nói một chữ."

Mục Hâm Kỳ nghe hẳn nói xằng nói bậy mới là lạ, tức giận cắn một ngụm lên hầu kết rung rung vì cười của hắn, nhưng lại đổi lấy một cái húc mạnh thật sâu bên dưới.

"Sợ người ta nghe thấy mà còn ở đó kích ta!" Vệ Hy nheo một cái lên mông thịt trong tay, nửa thân trên tựa vào vách xe, uốn hông thúc giục, "Không phải muốn cưỡi ngựa à? Cưỡi đi."

Mục Hâm Kỳ đỏ mặt không nói.

Cái tên này lần nào cũng phá bỏ giới hạn cuối cùng, đổi mới nhận biết về sự vô si của nàng.

Tốc độ của xe ngựa bỗng nhiên chậm lại, nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân đến gần, Mục Hâm Kỳ sợ đến mức rụt lại, nằm nhoài trong lòng Vệ Hy không dám động đậy. Váy sa của nàng che phủ hạ thể gắn chặt vào nhau của hai người, áo ngắn bên trên cũng chỉ mở tung vạt trước, nhìn từ phía sau cũng chỉ thấy rõ hai người ôm nhau mà thôi, ai lại nghĩ đến dưới lớp váy sa kia, côn th*t thò to đang cứng rắn cắm trong huyết mềm, ái dịch đầm mỵ tuôn ra ô ạt.

"Đại nhân, theo như Lưu Nghĩa nói thì phía trước có đường núi có thể tiết kiệm khá nhiều thời gian, nhưng trời vừa mưa nên đường đi hơi gập ghềnh, ngại thấy..."

Ánh mắt Vệ Hy lấp lóe, lập tức đáp ngay: "Vậy thì cứ đi đường núi vậy."

Đội Mục Hâm Kỳ hiểu được mưu tính của Vệ Hy, suýt nữa thì hối hận để xanh cả ruột.

"A a a um um um... Người cái tên... vô, vô lại... Um um um"

Mục Hâm Kỳ bị buộc ngồi trên côn th*t không ngừng đâm thọc, lại thêm trên đường xe ngựa cứ lắc lư xóc nảy, đến kêu cũng không thể kêu thành tiếng hoàn chỉnh.

"Cái này có thể giúp nàng giảm bớt không ít sức lực, còn không cố gắng một chút?" Giọng điệu Vệ Hy ung dung, nhưng đáy mắt thì lại tích góp một cơn gió lốc màu đỏ sậm.

Cảm nhận được tình triều dâng cao, Mục Hâm Kỳ thật sự sợ mình không nhận được mà rên rĩ thành tiếng, dứt khoát nghiêng người về trước, ồm lấy gương mặt anh tuấn của Vệ Hy, lười nhỏ đuối ra chủ động hôn tới, cuối cùng cũng ngăn được tiếng rên rĩ sắp tràn khỏi miệng.

Vệ Hy sững lại một chút, ánh mắt tối sầm, lập tức đoạt lại quyền chủ động, lười dài tùy ý khuấy đảo cuộn xoắn trong miệng nàng, phát ra âm thanh dịch nước giao hòa "chặc chặc", bấp thịt rắn chắc nơi eo khõe thì mụon sức từ xe ngựa chông chênh, đâm chọc huyết nhỏ non mềm đầy nước.

"Ồ ô ô..."

côn th*t cường tráng điên cuồng chinh phạt, khiến Mục Hâm Kỳ không nhận được tiếng kêu rên, thêm nữa trước ngực vẫn có hai bàn tay đang tác oai tác quái, vãn về bóp nặn đến mức nàng sắp hóa thành một vùng nước.

Mục Hâm Kỳ cảm thấy suốt chặng đường dài, sợ rằng nàng sẽ bị tên nam nhân này muốn đến mất nửa cái mạng, cố nén khoái cảm tê dại nơi hoa huy*t, bấm vào bả vai nam nhân chống người dậy, để hoa huy*t thoát khỏi sự cầm đút của côn th*t, nhưng cho dù như vậy, cũng vẫn còn dư lại đỉnh đầu chưa rút ra, nóng hổi hổi chặn ngay miệng huyết, bỗng đến khiến người ta run sợ.

Bắt lấy bàn tay muốn đề nghị xuống của nam nhân đục cầu bắt nẫn, Mục Hâm Kỳ thờ hồn hèn cầu xin: "Um... Để ta nghỉ một lát..."

Vệ Hy không nghe, hai tay siết chặt lấy eo thon kéo xuống, cả cây gậy mau tím thẫm lại vùi hết vào trong huyết nhỏ đầm nước, khề thờ dài một hơi, ung dung nhàn hạ, "Nghỉ đi."

Mục Hâm Kỳ nằm bò trong lòng hắn, càng thờ dốc dừ đội hơn, thân người mảnh khảnh bị cầm đến độ run rẩy, "Um a... Đồ vô lại... Bảo ta làm sao, làm sao nghỉ!"

Vệ Hy mất điếc tai ngoi, lật ngược nước cờ cho nàng tính toán thời gian, còn chưa đợi nàng thờ đều, đã nâng eo thẳng mông, "bành bạch bành bạch" đút vào rút ra. Hai túi trứng vỗ vào âm hộ non mềm trơn nhẵn, dịch nước tràn trề, bọt trắng vẩy tung tóe, lông tóc ướt đầm không phân rõ là của ai, vô cùng nhục đục.

Vi đề kéo dài khoái cảm, Vệ Hy cứ điên cuồng đâm chọc như thế hồi lâu, rồi buông chậm tốc độ, tiến lên dần dần xoáy vào từng tắc một, bỗng nhiên húc thẳng một phát sau cùng, lại rút ra toàn bộ, lặp đi lặp lại như vậy, lượt động chín cạn một sáu.

Mục Hâm Kỳ nhắm chặt mắt, nước mắt sáng khoái trượt xuống từ khõe mắt, sống chết dán chặt vào môi hắn, chỉ có thể hút lấy không khí từ trong miệng hắn, chỉ sợ rằng một khi tách ra thì sẽ kêu rên thành tiếng.

"Ách... Kỳ Nhi ngoan... Ôm chặt ta." Vệ Hy đuối lười liếm mút cánh môi trơn nước, khàn giọng thì thầm.

Mục Hâm Kỳ nghe lời vòng ôm thật chặt cổ hắn, môi hồng chủ động đuối theo môi của hắn, sợ hắn tản công bất ngờ.

Vệ Hy cũng mặc sức theo nàng, vưon môi lười ra trước mặt, cùng nàng quấn quýt dây dưa. Hai tay siết chặt thân thể tuyết trắng, chuyển động nửa người dưới, bắt đầu hung hăng đâm thọc, cái nào cũng vừa nhanh vừa sâu, đánh thẳng vào tử cung.

Mục Hâm Kỳ trừng to mắt, chưa được vài cái đã run người đạt cao trào. Vệ Hy cuộn chặt cánh môi của nàng, yên lặng uốn eo, sự rung động dưới váy sa lại ngày càng mãnh liệt. Nhất thời Mục Hâm Kỳ cũng mơ hồ, rốt cuộc là do xe ngựa chuyển động, hay là do tình nhân yêu thương như cuồng phong bão táp.

"A... Đến rồi... Kỳ Nhi, tiếp nhận ta... Kỳ Nhi..." Vệ Hy ôn nhu trầm thấp ní non tên của Mục Hâm Kỳ, hung ác cầm rút chừng trăm cái, mông hẹp lay động, mặc cho tinh dịch nóng bỏng bắn thẳng vào trong hoa hò, một ngụm hôn lấy tiếng rên rĩ bị bức phải trở nên điên cuồng của nàng.

Bên chộp mũi tràn ngập mùi xạ hương nồng đậm, cả người Mục Hâm Kỳ co quắp vùi vào lồng ngực ướt đầm mồ hôi của nam nhân, bấp đùi trắng nõn dưới váy sa vẫn hơi hơi run rẩy, thần trí phiêu đảng tận trên đám mây cao trào, hồi lâu cũng không cách nào tỉnh lại.

Hết chương 12.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xưa Ở Thành Nhỏ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Trốn dưới đáy bàn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thượng Phiến Nhược Thủy

Người dịch: Khiết Lâm

Một chặng đường núi cũng không có hộ nhà nào, nhóm Vệ Hy ra roi thúc ngựa, đến giờ Tý thì tới nhà tổ Lư gia.

Mục Hâm Kỳ bị giày vò hung ác suốt nửa đoạn đường, ngủ một giấc tận lúc đến nơi, vẫn mệt đến mức không mở nổi mắt.

"Thuyền xe vất vả, đại nhân vẫn nên đi nghỉ ngơi cho thỏa đáng, tiểu dân sẽ sai người lập tức chuẩn bị sương phòng!"

Vệ Hy nhìn nhìn Mục Hâm Kỳ vẫn đang dựa vào lòng mình, bèn đi theo Lư Nghĩa.

Vốn Vệ Hy cũng không hề nghĩ rằng Lư Nghĩa sẽ để lại đầu mối gì cho mình, thu xếp đầu vào đầu cho Mục Hâm Kỳ, rồi đi xem xét phòng ngủ của Tăng thị, quả nhiên sớm đã được dọn dẹp vô cùng ngăn nắp sạch sẽ.

Lắc lư nghiêng ngả cả một ngày, Lư Nghĩa cũng lộ vẻ mệt mỏi, nhưng thấy Vệ Hy muốn đến đây tra xét, thì không còn quan tâm gì khác nữa, cùng với Xảo Doanh nhắm mắt theo đuôi đi sau Vệ Hy, hai mắt trợn trừng cứ như chuông đồng vậy.

Nghĩ đến việc sau khi Tăng thị chết, Lư Nghĩa lập tức từ nhà tổ chạy trở về, gian phòng này bị niêm phong, nên vẫn có thể ngửi được hương thơm nhàn nhạt còn sót lại.

Vệ Hy dạo quanh phòng một vòng, giương môi cười khê: "Lần này cực khổ cho ông chủ Lư rồi, trời vừa sáng là chúng ta có thể lên đường hồi phủ."

Lư Nghĩa vừa nghe, không thể tin nổi hít vào một hơi: "VẬY, vậy là xong rồi?"

Vệ Hy gật gật đầu.

Lư Nghĩa rũ tay áo, trong lòng dù có bất mãn đi nữa thì cũng không dám nói ra.

Đi một ngày trời, nhìn lướt qua, chẳng phải là giày vò người ta sao...

Vệ Hy liếc hần một cái, tâm tình rất tốt trở về phòng ôm Mục Hâm Kỳ ngủ bù một chút.

Lư Nghĩa cùng Xảo Doanh nom nớp lo sợ cả một đêm, ngày hôm sau hiện lên hai quầng thâm mắt, tinh thần cũng ỉu oải suy sụp.

Mục Hâm Kỳ thấy vậy, hỏi Vệ Hy: "Người thăm vấn bọn họ cả đêm à?"

Vệ Hy nắm lấy bàn tay nhỏ thon mềm của nàng thỉnh thoảng nắn bóp gặm cắn, nghe thế thì đáp: "Đâu có, sao lại hỏi như vậy?"

Mục Hâm Kỳ hắt hắt cằm về phía hai người nọ, "Tại sao một đêm thức dậy giống như bị rút mất hồn thế kia?"

Vệ Hy cười lạnh một tiếng: "Có tật giật mình đấy thôi."

"Người có chứng cứ rồi?"

"Mọi việc sẵn sàng, chỉ thiếu gió đông."

"Cái gì mà gió đông?"

Vệ Hy nhìn dáng vẻ vô cùng hứng thú của nàng,غمغم một lát, nói: "Lại nói tiếp, gió đông này phải để nàng cực khổ đi mượn một chuyến rồi."

Mất Mục Hâm Kỳ sáng rõ, tựa như rốt cuộc mình cũng có đất dụng võ vậy, ngay lập tức đáp: "Mượn thế nào?"

Vệ Hy ghé vào bên tai nàng, nhỏ giọng nói ra kế hoạch của mình, con người tròn xoe của Mục Hâm Kỳ hip lại, đáng vẻ hồ ly phúc hắc kia không hề kém cạnh Vệ Hy chút nào, cười hi hi nói: "Cứ giao hết cho ta!"

Đoàn người quay về phủ Cẩm Dương, Lư Nghĩa thoái thác thân thể không khỏe, nhưng lại bị Vệ Hy trực tiếp giữ lại trong phủ Cẩm Dương.

"Vất vả mấy ngày nay, ông chủ Lư vẫn nên ở lại nơi này tạm thời nghỉ ngơi đi, ngày mai bốn quan sẽ thẳng đường thẩm án, lệnh phu nhân rất nhanh thôi sẽ được rửa sạch nỗi oan khuất rồi."

"Vâng, vâng..." Lư Nghĩa ấp úng lên tiếng, sắc mặt trắng bệch, trên trán cũng toát ra một lớp mồ hôi.

Xảo Doanh thấy tình thế không ổn, vẫn muốn bo bo giữ mình, Vệ Hy hip mắt cười, cao thâm khó dò, "Lão gia nhà người rồi khỏi người, không thể được, dẫn người xuống dưới, trông coi trái phải, dẫu sao "trộm" vẫn chưa sa lưới, bị diệt khẩu thì không hay cho lắm đâu."

Lư Nghĩa nhớ đến chuyện này, sắc mặt càng thêm khó coi.

Ngấn ngủ một đêm, Lư Nghĩa cảm thấy còn dài hơn cả một năm đằng đẳng.

Đợi đến khi trời sáng tỏ, phủ Cẩm Dương đánh trống thẳng đường, đã có bách tính vây quanh cửa lớn.

Mục Hâm Kỳ lên lút trốn dưới công án[1], đánh ngáp một cái định nghe phản xử, sáng nay nếu không phải nàng thức sớm chạy nhanh, nhất định sẽ lại bị tên nam nhân hư hỏng bụng đầy ý xấu kia dè xuống làm một trận rồi, thiệt thòi cho nàng đêm qua còn giúp hần vào Lư phủ trộm vật chứng, trở về không thấy đến nửa câu thăm hỏi ổn tình, vậy mà lại giày vò nàng, cảm thù!

"Uy-- vừ-- "

Gậy công sai[2] gõ một cái, Lư Nghĩa và Xảo Doanh cả đêm không thể nghỉ ngơi, dần dần trở nên tiêu tụy, bị truyền lên công đường.

[1] 公案 - công án

[2]水火棍 - thùy hỏa côn

Vệ Hy ngồi sau án, sắc mặt cũng không tốt lắm, nhìn thấy Lưu Nghĩa luống tá hỏa càng đáng trào. Hung hăng vỗ xuống khối gỗ kinh đường[3] trong tay, chấn động đến mức hai người kia cùng lúc giật mình hoảng sợ, ngay cả Mục Hâm Kỳ đang trốn dưới bàn cũng phải hết hồn, âm thầm cười trộm tên nam nhân này dục cầu bất mãn nên nổi giận rồi.

[3] 惊堂木 - kinh đường mộc

Nhìn nhìn quan phục sẫm màu rũ xuống bên chân, trong lòng Mục Hâm Kỳ nổi lên ý xấu, lặng lẽ ngồi dậy, ngón tay nhỏ dài dọc theo cẳng chân của nam nhân chậm rãi bò lên trên.

Vệ Hy ngẩn ta, tiếp đó thì híp mắt lại, lúc nói chuyện cũng phải cắn răng nghiền lợi.

"Luru Nghĩa, người cùng nha hoàn tư thông, mưu hại chính thể, đáng bị tội gì?"

"Oan uổng quá đại nhân!"

Kiểm nén một bụng dục hóa, Vệ Hy cũng không muốn đối co qua lại thêm với hân ta, lập tức truyền Ngổ tác vào.

Ngổ tác nói rõ nguyên nhân cái chết của Tăng thị từng chút một, trong tay cầm một hộp vuông, nói: "Đại nhân, hương này có công dụng thúc tỉnh, dùng lửa đốt lên mới có hiệu quả, mà chỉ hữu hiệu đối với nam nhân. Nhưng liều lượng cũng vô cùng mạnh, một đoạn có thể đốt cả đêm, mùi thơm nồng đậm, hồi lâu không tan, hiệu dụng cũng kéo dài rất lâu."

Vệ Hy nhìn chăm chăm về mặt của Luru Nghĩa, cười nói: "Người thấy thứ này quen mắt chứ?"

Luru Nghĩa hoảng sợ nói không nên lời.

"Hương này lấy từ trong phủ người, trên người Tăng thị và trong gian phòng mà nàng ta chết đều có mùi thơm của loại hương này, người giải thích thế nào?" Vệ Hy một phát ném hộp hương vào người Luru Nghĩa, nét mặt hết sức nghiêm nghị, "Người sẽ không thể nào nghĩ đến, Tăng thị không phải chết vì một dao kia của người, mà là chết vì thúc tỉnh hương!"

Luru Nghĩa lau lau mồ hôi lạnh thấm ướt gương mặt, chán nản ngồi bệt trên đất, nhưng rồi lại giãy giụa kêu gào, giống như người bệnh sắp hấp hối vậy: "Đại nhân! Đại nhân minh xét! Là con tiện tỳ đó câu dẫn ta! Dùng hương này mê hoặc ta, sau đó giết chết phu nhân của ta!"

Vệ Hy cười lạnh, tên nam nhân này vừa phong lưu lại vô tình, trong nháy mắt đã có thể phụ bạc tình nhân kẻ da chạm thịt với mình, thật buồn cười cũng thật đáng thương.

Ngược lại Xảo Doanh, đại khái biết rõ không thể thoát khỏi pháp vông, từ đầu đến cuối không nói một câu, nhìn Luru Nghĩa phát rồ bên cạnh, giống như một người qua đường vậy. Thấy hân ta đẩy mình ra, cũng chỉ cười giễu một tiếng, đã không còn đáng về nhút nhát sợ sệt kia nữa.

"Không sai, là ta đâm Tăng thị một dao, ai bảo lão gia nhà ta đã đáp ứng ta, đòi Tăng thị chết sẽ lập tức nâng ta lên làm đại phòng chứ." Xảo Doanh vuốt vuốt hai bên tóc mai, nói đến vô cùng hiển nhiên, "Làm hạ nhân, cả đời đều bị người khác giam dưới lòng bàn chân, làm trâu làm ngựa, một khi có cơ hội bay lên, há có thể bỏ qua? Ta là một tặc nhân, chỉ biết thấy lợi quên nghĩa."

Luru Nghĩa thấy nàng ta dễ dàng thừa nhận, vẫn cho rằng bản thân có thể chối bỏ tội lỗi, cũng mặc kệ có mất mặt hay không, hung hăng đẩy toàn bộ trách nhiệm lên người Xảo Doanh.

Vệ Hy thật sự kinh phục sự vô lễ msi của hai kẻ này, đang định quở trách Luru Nghĩa, cơ thể bỗng nhiên chấn động, buồn bực rên lên một tiếng, suýt nữa thì thất thố, trong lòng âm thầm cắn răng mắng một tiếng yêu tình.

Chỉ vì Mục Hâm Kỳ dưới bàn chẳng biết lúc nào đã cơi bỏ đai lưng của hân, bàn tay mềm yếu không xương vuron vào đũng quần, nắm lấy cự long vốn đang ngủ say, không có quy tắc gì cả mà sợ loạn, trong chốc lát đã biến thành nhất trụ kinh thiên.

Vệ Hy hít vào một hơi thật sâu, một tay chộp lấy bàn tay đang làm loạn, trên mặt vẫn có thể tiếp tục bình tĩnh xử án.

Mục Hâm nghe những lời nói rảnh mạch phân minh của hân, cảm nhận được dục vọng nhảy lên trong lòng bàn tay thì thấy rất thú vị, bình thường tên này đều giữ đáng vẻ tự kiểm chế thanh tâm quá dục, thật ra lại vô cùng tà mị phúc hắc, cũng không biết nàng phải ăn bao nhiêu thiệt thòi rồi.

"Xem người có thể nhịn được đến mức nào!" Mục Hâm Kỳ cười trộm, động tác trong tay không ngừng, dọc theo bên trong đùi vuốt ve ma sát, thỉnh thoảng khiêu khích cây gậy to sẫm đã dựng thẳng, đâm chọc hai túi tròn no đủ phía sau, những sợi lông thô cứng cọ vào lòng bàn tay, hơi hơi ngứa ngáy, lây dính mùi xạ hương nam tính.

Mục Hâm Kỳ ghé vào giữa hai đùi Vệ Hy, mượn nhờ chút ánh sáng chiếu vào qua khe hở, cổ nển xấu hổ, hết sức tò mò, cẩn thận nghiên cứu tên đại gia hòa nằm trong tay mình. Chỉ cảm thấy cấu trúc cơ thể của nam nhân vô cùng kỳ quái, giữa bộ lông đen như mực dựng thẳng một thứ đồ vật chỉ cần chạm vào là cứng rắn, thường ngày mặc quần thể nào nhỉ? Đặt ở bên trái hay là bên phải? Chẳng phải sẽ cộm lắm sao...

Vệ Hy lắng nghe Xảo Doanh thuật lại tình hình lúc đó, nhưng còn mình thì lại khó bảo đảm. Phần thân cứng thẳng bị bàn tay mềm mịn vuốt ve đùa nghịch, vừa đau khổ lại vừa ngọt ngào, thật là ép người ta phát điên.

Mục Hâm Kỳ lại một lòng một dạ nhìn đến nghiền, ngắm nhìn vật thô dài gân xanh uốn lượn trong tay mình, trong cơ thể cũng cồn cào dậy sóng, lặng lẽ thấm ướt hoa huy*t non mềm.

Mục Hâm Kỳ buồn phiền um một tiếng, thân thể sớm đã bị Vệ Hy khai phá, giống hệt như nam châm vậy, bị hân hấp dẫn, chỉ cần trâu chọc một chút đã động tình.

"Đáng ghét..." Mục Hâm Kỳ đỏ mặt mắng một tiếng, theo bản năng siết chặt cơn th*t trong tay.

Vệ Hy âm thầm hít một hơi, xanh mặt bóp tay vang lên tiếng lộp cộp, bàn tay duỗi xuống dưới bàn vợi vàng cạy bàn tay của Mục Hâm Kỳ.

Nha đầu chết tiệt này muốn bóp nát hân hay sao!

Hết chương 13.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xưa Ở Thành Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 14: "Rút miệng vô tình"; (H)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thượng Phiến Nhược Thủy

Người dịch: Khiết Lâm

[*] 拔嘴无情: rút... cái kia ra khỏi miệng xong rồi là lật mặt, nôm na vậy đó =))))))

Mục Hâm Kỳ cũng ý thức được mình đã sơ xuất lực đạo, luống cuống thả lỏng tay, nhìn quy đầu phình to màu tím thẫm, đáng vẻ vô cùng đáng thương, chu môi nhỏ nhắn thối thối đầu tròn phát run.

Vệ Hy chỉ kém không trọn trắng mắt, một lúc dựa ngực một lúc lại thiên đường, tiếp tục nữa thì sẽ bị ép đến điên mất thôi. Rút thẻ chi lệnh[1] từ bên cạnh, còn chưa kịp ném ra thì hạ thân đã bị kích thích một trận, lời muốn nói cũng trở nên nghẹn cứng.

[1] 支令筹: xem phim hay thấy mấy ông quan rút miếng gỗ ra xong ném ném thì là nó đó =))))))

"Luu Nghĩa... Úm!"

"Đại nhân?" Sư gia cảm nhận được thần sắc của Vệ Hy, nghi hoặc dò hỏi, "Hay là đại nhân có chỗ nào không khỏe?"

Chỗ nào không khỏe chứ hả, thoải mái đến sắp lên trời luôn rồi!

Vệ Hy liếc sư gia một cái, khoát khoát tay, đỡ trán ung dung hưởng thụ khoái cảm bên dưới.

Cái miệng nhỏ ẩm ướt mát lấy phần thân của hắn, mặc dù không thuần thực, nhưng cũng đủ để khiến thần chí người ta tan tác. Chỉ là chung quy quá mức thô to, Mục Hâm Kỳ không nhịn hết được, bèn vươn lưỡi nhỏ dỏi bên mà liếm láp thân gầy, thỉnh thoảng ngậm lấy đoạn trước, nhẹ nhàng vuốt ve hai cái. Hâm răng trắng nhỏ không cần thận thì sẽ va vào thân thịt, khiến Vệ Hy vừa đau lại vừa sáng khoái, cuối cùng chỉ có thể vươn tay xuống dưới, xoa xoa gương mặt nhỏ trắng ngần, dần dần nằng nềm làm như thế nào.

Vụ án đã tra rõ chân tướng mà Luu Nghĩa vẫn muốn chống chế. Vệ Hy nhin xuống dục hóa đốt người, còn phải nghe hán vùng vẫy gầy chết, có lẽ là trong lòng nóng giận, vỗ khối gỗ kinh đường một cái, cứ như thế mà gầy thành hai đoạn, lập tức ném cả ống thẻ, nghiêm nghị nói: "Hai người các người quan hệ bất chính, hợp mưu sát hại Tăng thí, tội không thể tha! Lại còn dám xáo ngôn tranh luận, thật sự cho rằng bốn quan không có cách nào bắt các người có phải hay không! Người đầu, giải người xuống, ba ngày sau, chém đầu trước cổng chợ! Bãi đường!"

Nghe thấy âm thanh gào khóc lóc của Luu Nghĩa và tiếng cười điên cuồng của Xảo Doanh, Mục Hâm Kỳ biết vụ án này đã khép lại rồi, nhìn nhìn ngon lửa mình đã đốt lên, rốt cuộc cũng ý thức được, lúc này không chạy, chờ đến khi nào!

Chỉ là còn chưa đợi mọi người đi hết, Vệ Hy đã vén khăn trải bàn lên, cuốn lấy Mục Hâm Kỳ bước về hướng hậu viện tựa như một cơn gió.

Sư gia xoay đầu lại, thấy sau án rộng tuếch, ngó nghiêng ánh mắt trời chói chang bên ngoài, cảm thán chuyện vui tới gần, hân phái cho đại nhân nhà bọn hắn một bao lì xì thật lớn mới được.

Vệ Hy khăn cấp trở về phòng như gió lốc, đá cửa một cái, ngay cả giường cũng không kịp lên, quét hết tất cả những đồ vật trên bàn tròn xuống, âm thanh loảng xoảng vang lên, dọa Mục Hâm Kỳ run rẩy không thôi.

Vệ Hy đặt người lên bàn, vươn tay sờ đến hạ thể đã ướt át của nàng, vén áo dài lên, nâng cao cây gậy to cứng đến phát đau vọt thẳng vào trong, không thờ một hơi nào liền bắt đầu cầm rút liên tục. Hai tay vội vàng xoa nắn thân thể mềm mại yêu kiều bên dưới, đẩy vật áo ra, nắm lấy hai vú trắng tuyết rung rung mà dùng sức vắn về nhào nặn. Mồ hôi trượt dài trên gương mặt anh tuấn, nhỏ xuống đôi ngực nõn nà của Mục Hâm Kỳ, tiếng thờ đốc dồn dập nặng nề nhanh chóng nổi dài thành chuỗi, vang lên trong gian phòng tĩnh mịch, đẩy lên từng trận lửa nóng.

"A! A a a a!" Mục Hâm Kỳ nhếch miệng, suýt nữa thì không thờ nổi hơi nào.

Đu thấy rằng trước đó đã kích thích nam nhân vô cùng dữ dội, nên lúc này mới im lặng không nói, một mực thờ hỗn hển, vui đầu mải miết. Tận đến khi hai bắp đùi bên hông run rẩy một trận rồi dần rũ xuống, cảm nhận được sự co rút sâu trong hoa huy*t, Vệ Hy mới chống đỡ cặp mông trắng tuyết, thả chậm động tác, bắn ra đợt sóng dục vọng đầu tiên vừa rồi bị trừu chọc đến mức sắp nổ tung.

"A... A..." Mục Hâm Kỳ thờ gấp, mồ hôi phủ đầy trán, còn chưa kịp lấy lại tinh thần từ trong trận kích tình mãnh liệt khi nãy, thì đã bị nam nhân một phát ôm lên từ trên mặt bàn, hai chân bám vào bên hông hắn, trong thủy huyết còn tất nghẹn lửa nóng thô dài chưa hề mềm xuống, trong lúc nằng bước đi chuyển, thỉnh thoảng cọ xát, khiến mệnh huyết non nớt lại đầm đìa mặt dịch, hương vị ngọt ngào len lỏi khắp gian phòng.

Cách giường chẳng đến vài bước, mà Mục Hâm Kỳ lại không cảm nhận được điểm cuối, khoái cảm tê dại dâng trào từng trận một, huyết nhỏ run rẩy không ngừng mát hút thân gầy to dài, khe khẽ ngậm nga.

"Úm a... Đờng mà... Đờng động nữa..."

Vệ Hy cũng gần như là chạy gấp rút, đặt người lên vách tường cạnh giường, hông eo chắc nịch chen vào giữa hai chân, siết sao dè ép, giữ hơi hôn xuống đôi môi đỏ tươi, "Vật nhỏ, xem nàng còn dám châm ngòi hay không."

"Úm a... Không dám... Ta không dám nữa đâu..." Mục Hâm Kỳ lắc lắc đầu, nước mắt bị cơn cao trào ép dâng lên, óng ánh lay động, nhìn thế nào cũng là đáng về bị chà đạp quá mức, Vệ Hy thấy thế, chỉ đơn giản là càng khiến hắn bộc phát thú tính mà thôi.

Cảm nhận được nam căn bùng bùng khí thế không ngừng trưởng lớn, Mục Hâm Kỳ rên rĩ một tiếng, ôm lấy cẳng cồ nam nhân, chủ động dâng lên môi đỏ, lấy lòng cầu xin: "Úm... Vậy người nhẹ chút."

Vệ Hy không khách khí ngậm mát môi lưỡi thơm ngọt, nếm đến thỏa mãn, mới giương môi cười khê: "Nhẹ? Làm sao mới là nhẹ, như này hửm?" Nói rồi chuyển động mông eo, nhẹ nhàng cọ xát nơi mệnh huyết nhỏ đầm dề d*m thủy, chính là không tiến vào, "Hay là thế này?" Vừa hỏi xong đã ưỡn mông hẹp, khiến thanh grom kia từng tắc từng tắc xoáy vào chỗ sâu, chống trên thịt mềm mà húc nhẹ.

"Ách a..." Mục Hâm Kỳ cuộn tròn những ngón chân trắng mịn, bị làm cho tiến thoái lưỡng nan, nhưng lại không thể thoát khỏi giam cầm, chỉ có thể hận đến nghiền răng đâm vào lồng ngực nam nhân, "Ta, ta không muốn! Người thả ta xuống đi!"

Vệ Hy cười híp mắt nhẹ nhàng ầm ĩ, dãn chặt môi đỏ thấp giọng dỗ dành: "Không thể không muốn, Kỳ Nhi đâu thể làm loại người "rút miệng vô tình" kia được."

"Cái, cái gì mà rút... vô tình!" Mục Hâm Kỳ không mặt mũi nào mà đi thuật lại lời nói của hắn, cuồng cuồng che miệng hân lại. Tên nam nhân xấu xa này trước nay vẫn không hề che giấu gì như vậy, thật mắc cỡ chết người mà!

Vệ Hy mặt không đỏ tím không đập, liên tục biến đổi phương thức cầm rút, buộc Mục Hâm Kỳ phải lựa chọn, thỉnh thoảng còn thúc vào một cái thật sâu, giục nằng.

"Kỳ Nhi còn chưa nói đâu, rốt cuộc là muốn ta làm sao... thao nằng." Hai chữ cuối cùng dán sát vành tai, nhẹ nhàng tiến vào tai Mục Hâm Kỳ, quấn quanh trầm thấp, hấp dẫn đến mức ánh mắt cũng phải nóng lên.

"Úm... Vô, vô lại!" Gương mặt đỏ bừng của Mục Hâm Kỳ cũng sắp bốc cháy đến nơi, đại người bông chặn ngay trong huyết nhỏ, quần quýt dục vọng trong lòng nằng mãi không buông, ái dịch thấm ướt thân gầy, không ngừng tuôn ra, tí tí tách tách rơi xuống bên chân, tụ thành một vùng dầu vết vô cùng đầm mỵ.

Thật sự... Sắp chịu không nổi nữa rồi...

Mục Hâm Kỳ ôm lấy nam nhân, vui gương mặt ửng hồng vào hõm cổ hắn, vùng vẫy hai cẳng chân nhỏ treo trên khuỷu tay hắn, thôi không giằng co nữa, "Nhanh động đi mà!"

"Động thế nào?"

"Úm..." Mục Hâm Kỳ xấu hổ mở miệng.

Vệ Hy dán sát vào bên tai nàng, từng câu từng chữ thấp giọng chỉ bảo: "Nào, nói theo ta. Dùng đại nhục bổng của chàng hung hăng thao ta."

"Ồ... Không, không muốn..." Mục Hâm Kỳ lúc lắc đầu, làm thế nào cũng không nói ra được.

Vệ Hy vươn tay xoa xoa nơi huyết nhỏ căng ra, để ép dài hoa sưng tấy, ép nặng đi vào khuôn khổ.

"A a a... Đừng mà... A..." Hai chân Mục Hâm Kỳ run rẩy, không ngừng kẹp chặt người phía trước, sau vài lần trêu chọc của ngón tay dài, âm thanh quần quýt bị khoá cảm xông lên vù lúp, thét chói tai lại tiếp nhận một đợt sóng cao trào, bên trong cơ thể càng hư không. "Ồ ô ô... Cầu người..."

Vệ Hy để nén hơi thở hỗn loạn, tiếp tục dẫn dụ nặng. "Nói ta nghe... Muốn cái gì thì nói ta nghe đi, Kỳ Nhi."

"Ừm... Muốn, muốn đại nhục bổng... hung hăng thao ta... A!"

Vừa dứt lời, cơn th*t ân nấp đã lâu không kịp chờ nữa mà cứ thế xông thẳng vào trong, trực đảo hoàng long[2], khoá cảm đánh sâu vào suốt chút nữa thì khiến Mục Hâm Kỳ ngất lịm đi.

[2] 直捣黄龙: thường hình dung việc lập tức xông vào lật đổ kẻ thù, không quan tâm đến đối phương.

Đôi ngọc trắng nõn cuộn chặt hông nam nhân hết như dây leo vậy, hai tay vòng ôm cần cổ nam nhân, cặp vú tròn đầy căng nẩy rung lắc, trắng bóng cả một mảnh, dần dần mê hoặc lòng người.

"A... A a... Vệ Hy... Chậm, chậm một chút... Ô ô không được... Ừm ách... Ô... Nhanh chút... Nhanh chút nữa... Ô..."

"Bôm bốp... Bôm bốp... Tư... Tư..."

Mục Hâm Kỳ khोकêu lộn xộn hết lên, kích thích nam nhân càng ra sức đâm rút, âm thanh da thịt va chạm, mặt nước dung hòa vang lên khắp nơi, cả phòng kiểu diêm.

Cần cổ Vệ Hy đỏ bừng, mặc kệ Mục Hâm Kỳ có thể tiếp nhận hần hay không, thờ hỗn hển chuyển động thanh gươm kia một lần lại một lần tiến công. Ngày càng nhanh hơn, ngày một sâu thêm, khoá cảm cũng càng ngày càng mãnh liệt. Cùng người mình yêu, nước sữa giao hòa, tâm thần chặt chẽ, dục vọng vĩnh viễn không có điểm dừng, trong đầu chỉ có một âm thanh đang kêu gào, tiến vào sâu hơn nữa.

"A... a a... a..." Mục Hâm Kỳ bám vào trên người Vệ Hy, như sóng triều nhấp nhô giữa đại dương mệnh mông, như chiếc thuyền nhỏ lênh đênh phiêu bạt, lên lên xuống xuống, đầu óc choáng váng.

"Phụt... Phụt..."

"Bạch bạch bạch... Bôm bốp bôm bốp..."

"Ách um... Thật chặt... Sướng quá..."

Hơi thở ở ổ của nam nhân trộn lẫn vào âm thanh nóng bỏng khi da thịt va chạm, trầm thấp mê người.

"Ách... Dừng lại... A a... A a a!" Mục Hâm Kỳ bỗng nhiên rùng mình một cái, cặp mông trắng bóng rụt lại, eo thon nơi bụng nhỏ không ngừng co quắp, vô lực buông thõng hai chân, đón nhận sự run rẩy của cao trào. Dâm dịch trong suốt tuôn ra mãnh liệt, giữa khe hở trong lúc cơn th*t cầm rút mà phun ra, cứ như núi lửa dâng trào vậy.

Nam nhân chìn chăm chăm một màn nóng bỏng này, nhấn mông trắng về phía cực đại thẳng tắp của mình, một bên không ngừng húc về phía trước, âm thanh bốp bốp ngày càng vang vọng khắp cả gian phòng. Trong miệng thì khăn cấp thờ hỗn hển, gọi tên của Mục Hâm Kỳ, mạnh mẽ chinh phạt mảnh đất phi nhiêu này. gậy th*t cứng rắn xó xuyên vách trong non mềm, một lần lại một lần đâm sâu, tận đến khi được chừng trăm cái, mới buông lỏng tinh quan, mặc cho tinh dịch nóng hổi bắn vào hoa hổ ẩm áp, bóng đèn mức khiến người trong lòng run rẩy không thôi.

Hết chương 14.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xưa Ở Thành Nhỏ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Quyển 1 - Chương 15: Đa tình bạc tình

Tác giả: Thượng Phiến Nhược Thủy

Người dịch: Khiết Lâm

Ba ngày sau, Lưu Nghĩa và Xảo Doanh bị bêu đầu ngay cổng chợ, vụ án hai người quan hệ bất chính mưu hại Tăng thị, nói ra quả là khiến người ta chặc lưỡi hít hà.

"Tăng thị dưới tuổi vàng cô biết, thì cũng xem như nhắm mắt rồi." Nghĩ đến đôi câu nam nữ kia, Mục Hâm Kỳ lại càng cảm giận không chịu được, "Hai người đó đúng là vô si đến cùng cực, thế mà lại tăng tị với nhau trước mặt Tăng thị còn chưa nhắm mắt, nếu Tăng thị không mắc bệnh hen suyễn, sợ rằng cũng bị tức đến chết mất thôi!"

Vệ Hy nhìn vẫn kiên nhận tội của hai người trong tay, thần nhiên nói: "Nói như vậy cũng không kém bao nhiêu, loại hương đó tuy rằng đã giết chết Tăng thị, nhưng cũng không bằng lòng người giá lạnh, bị chính trượng phu và tâm phúc của mình phản bội, có thể thấy tâm trạng khó yên."

"Ồi..." Mục Hâm Kỳ chống cằm thờ dài, có chút phiền muộn, "Ai cũng nói kết tóc làm phu thê, ân ái không nghi ngờ. Lại chỉ vì một lúc tham hoan mà lạnh lùng ra tay, lời thề kết tóc này có mấy phần là thật kia chứ."

"Thế gian muốn vạn kiểu người, có người đa tình, thì tất sẽ có người bạc tình, đâu có gì hiếm lạ."

Mục Hâm Kỳ ngược mắt nhìn hần, cười hỏi: "Vậy chàng là người đa tình hay là người bạc tình đây?"

Vệ Hy nhìn không chớp mắt, thần nhiên đối mặt với nàng. Trong đôi đồng tử đen kịt phản chiếu đáng vẻ ngẩng đầu trông mong của nàng, cười đến gọi là thần bí, "Nàng nói xem?"

"Ừm..." Mục Hâm Kỳ dôi mắt, lặng lẽ vỗ về trái tim không ngừng nhảy lên của mình, giao hoạt chớp chớp mắt, "Đa tình hay bạc tình thì không biết, nhưng chắc chắn là ra về đạo mạo rồi." Vừa dứt lời đã nhảy ra bên ngoài, vội vàng chạy trốn.

Vệ Hy ngắm nghĩ câu kết, nhướn mày, dường như còn rất vừa lòng là đáng khác.

Người đời nói hần vô tình bạc bội, nào nghĩ đến khó có được tình sâu kia chứ.

Hết chương 15.

Đôi lời người dịch:

Quyển 1 còn một ngoại truyện nữa là kết thúc, mọi người đợi mình vài hôm nữa nhe. Mình đang học năm 3, thật sự là deadlines nhiều lắm luôn í huhu.. Sẽ cố gắng tranh thủ thời gian post truyện cho mọi người nè, cảm ơn các bạn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xưa Ở Thành Nhỏ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Quyển 1 - Chương 16: Ngoại truyện. Huyện lệnh đại nhân lại trúng chiêu rồi (H)

Tác giả: Thượng Phiến Nhược Thủy

Người dịch: Khiết Lâm

Giờ ngọ ngày thu, sức nóng còn dư lại vẫn chưa thuyên giảm. Đứng dưới ánh mặt trời hồi lâu, còn cảm thấy da thịt phát bóng.

Sư gia phe phẩy tay áo, đi dọc theo bóng râm dưới chân tường Cẩm Dương phủ, bất gặp được đại nhân nhà bọn họ chân như bói mỡ đang trở về, vội vàng tiến lên thăm hỏi: "Đại nhân, không phải người đi dự yến tiệc nhà Cao viên ngoại ư? Sao lại trở về sớm vậy rồi?"

Vệ Hy chẳng nói chẳng rằng, cái quạt trong tay chuyển động phản phất, cả người gần như bốc cháy đến nơi.

"Về sau hãy là chuyện lớn chuyện nhỏ của Cao gia, thoái thác toàn bộ!"

Sư gia chỉ cảm thấy tâm tình hẳn rất không tốt, liên tục gật đầu thừa vạ. Trong lòng không khỏi buồn bực, chẳng biết Cao viên ngoại kia đã chạm vào chiếc váy ngược nào của đại nhân nhà bọn họ rồi.

Vệ Hy sai bước dài về phòng ngủ, không thấy Mục Hâm Kỳ, gọi lại một nha hoàn vừa đi ngang, "Phu nhân đâu?"

"Phu nhân ở thư phòng ạ."

Mũi chân Vệ Hy vội chuyển, lập tức đi về phía thư phòng.

"Kỳ Nhi?" Vệ Hy đẩy cửa vào, trông thấy một đoạn vạt váy màu vàng nhạt sau giá sách, xột xoạt xột xoạt, không biết đang lén lút làm trò gì đấy.

"A... Chẳng về rồi." Hai tay Mục Hâm Kỳ đặt sau lưng, cuống quýt đứng dậy, trên mặt không giấu được vẻ chột dạ.

"Nàng làm gì đó?"

"Đâu có, thiếp nhân rồi buồn chán quá nên tìm sách xem thôi mà!"

Vệ Hy hí hóp nức, nhìn về phía sổ sách bị lục lọi đến hỗn loạn đằng sau nàng, có một ô rõ ràng đang nhét phần nửa "chứng cứ phạm tội".

Vệ Hy bước về trước, vừa nâng tay, Mục Hâm Kỳ có tật giật mình bèn dựa vào giá sách, dường như khẩn cấp muốn che chắn một thứ gì đó. Vệ Hy dứt khoát vuron tay, ôm người vào trong lòng rồi giữ chặt, một tay rút quyển sách bìa vàng từ trong khe hở ra ngoài.

"Bí hi đó!]" Vệ Hy nhìn bức tranh hương diễm trên bìa sách, cười khê một tiếng, "Làm gì mà phải lén lút lút lút, phu thê cùng nhau nghiên cứu chẳng phải sẽ vui thú hơn rất nhiều sao."

[1] 秘戏图: bức tranh về những tuồng kịch, những trò trên đũa bí mật =))))))

Khỏe miệng Mục Hâm Kỳ gạt một cái, thầm nghĩ chính là không muốn cùng chàng nghiên cứu mới lén lút xem đây. Có trời mới biết tên nam nhân xấu xa này mà biết thì sẽ gãy vò nàng đến mức nào, không bằng tự mình nắm chắc cục diện, may ra còn giữ được nửa cái mạng.

"Thiếp có nấu chè hạt sen cho chàng, bây giờ bụng đến ngay nhé!"

Vệ Hy cũng lười vạch trần chút thủ đoạn nhỏ kia của nàng, ôm lấy eo thon siết vào lồng, cầm đặt trên vai nàng, lật giờ quyền bí hi đồ đó ngay trước mặt, chậm rãi nói: "Không gấp, dù sao hôm nay ta cũng không bận, có rất nhiều thời gian."

Mục Hâm Kỳ vừa nghe, quả thực là tê cả da đầu.

Không bận tức là có nhiều thời gian, có nhiều thời gian thì chính là... nàng sắp không xuống nổi giường rồi!

Mục Hâm Kỳ cảm thấy giọng nói của mình bắt đầu run rẩy, "A... Cái đó, thiếp vừa chột nghĩ ra Trương phu nhân sát vách tìm thiếp có việc."

Vệ Hy làm như không nghe thấy, hí hóp mắt nhìn tranh vẽ một cách chăm chú, cân nhắc dò hỏi: "Kỳ Nhi xem hết rồi sao? Tư thế nào chúng ta chưa từng làm qua hửm?"

Ánh mắt Mục Hâm Kỳ trốn tránh, mặt đỏ như gấc. Mặc dù đã thành thân vài ngày, những vẫn không thể thích ứng được sự trắng trợn của nam nhân này.

Biết rõ sẽ trốn không thoát, Mục Hâm Kỳ chỉ còn cách thỏa hiệp, cảm nhận được hơi thở của người phía sau có chút nặng nề, ngẩng đầu hỏi hần, "Chàng uống rượu rồi?"

Ánh mắt Vệ Hy trở nên đục ngầu, hôn lên trán nàng, đáp: "Ừm... Có uống một ly." Chẳng qua là ly đó bị bỏ thuốc mà thôi.

Vệ Hy nhịn suốt đường đi để trở về, còn phải trung ra đáng về bình tĩnh vững chắc, sợ rằng sẽ dọa sợ người trong lòng, vậy chẳng phải muốn ghen chết hẳn hay sao.

Bàn tay che khuất đôi con ngươi tràn đầy hoài nghi của Mục Hâm Kỳ, Vệ Hy nâng chiếc cằm nhỏ của nàng lên, cúi đầu hôn xuống môi đỏ kiêu diễm, câu lấy chiếc lưỡi dính hương khiến hần tương tư phát cuồng, quen đường thuộc lối mà cùng nó dày dữa quần quýt, nước bọt rất nhanh đã thấm ướt khoe môi hai người, tiếng nước chặc chặc vang vọng, tấu lên khúc tình ái là lướt vĩnh viễn không chia lìa.

Tình cảm nồng nàn vượt ve đường như đã mở ra chiếc chìa khóa đục vọng trong cơ thể, chỉ xoa nắn vài cái mà bên dưới đã dâng lên một trận sóng triều.

Mục Hâm Kỳ mềm nhũn cả người, dựa hần vào vòng ôm của nam nhân phía sau, nghênh đón nụ hôn nóng bỏng trời đất xoay vần.

"Ách... Kỳ Nhi, ta không nhịn nổi nữa... Ừm..." Vệ Hy dẫn dắt bàn tay nhỏ mềm mại không xuong sờ về phía dưới eo, nơi đó sớm đã nhất trụ kinh thiên, nóng hổi dọa người.

Dường như cảm nhận được sự cấp thiết của hần, Mục Hâm Kỳ bèn xoay người, thân thể mềm mại yêu kiều dán sát vào lòng hần, chủ động liếm mát môi lưỡi của hần, để mình động tình nhanh hơn, trong thời gian ngắn nhất có thể tiếp nhận đục vọng của hần.

Vệ Hy phát ra một tiếng buồn bực, đẩy Mục Hâm Kỳ về phía giá sách, thô lỗ cời sạch áo váy của nàng, chẳng mấy chốc đã lột trần hơn nửa thân thể non nớt của nàng, đỏ mắt cúi đầu xuống, mút ra từng cái lại từng cái đầu hôn rõ rệt trên da thịt trắng nõn của nàng.

Người yêu sâu đậm quen thuộc cơ thể lẫn nhau, biết rõ đâu là điểm mẫn cảm của đối phương, làm thế nào để khiến đối phương động tình. Ngón tay dài của Vệ Hy đưa đẩy vài cái trong miệng huyết non mềm, khiến nguồn mật dịch chảy ra không ngừng, thấm ướt cả bàn tay hần.

Vệ Hy hít một hơi thật sâu, gạt bỏ đại lưng của mình, mặc cho quần roi xuống đất, hơi hơi ngời xỏm người xuống, đặt còn th*t nhắm ngay miệng huyết, đứng dậy ưỡn hông, cả cây chui ngập vào trong.

"A..." Bởi vì tư thế đứng thẳng, Mục Hâm Kỳ thờ hồn hển, không có điểm tựa, chỉ có thể ôm lấy người trước mặt.

Vệ Hy vừa nhanh chóng chuyển động hạ thân, vừa âu yếm cơ thể ngọc ngà tron mềm, một ngậm lại một ngậm mỡ hôn môi đỏ, khàn giọng nói: "Thể này gọi là "mặt người hoa đào[2]", Kỳ Nhi nhớ kỹ chưa?"

[2] 人面桃花: tên gọi một tư thế làm tình của người xưa. Nghe hay vậy thôi chứ cái này ai cũng biết hết nè, có thể search xem nếu muốn nha =))))))

Mục Hâm Kỳ không nghĩ đến cái tên này thật sự nguồn học theo những tư thế bên trong tranh vẽ, lại còn trung ra về mặt tiên sinh tốt, ngược ngạo cắn lên môi dưới của hần, không cho hần nói bậy nữa.

Vệ Hy đâm rút một hồi, giải quyết tình thế khẩn cấp, thế nhưng lại càng càng không an phận. Giữ nguyên tư thế cắm vào như vậy, ôm lấy Mục Hâm Kỳ xoay người ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, nam căn ngo ngoe rục rịch bỗng chốc vọt vào, lập tức sâu hơn phân nửa.

Mục Hâm Kỳ thở gấp một tiếng, còn chưa kịp nhiều lời, Vệ Hy đã ôm lấy móng trắng của nàng, trái phải dong đưa, lên xuống đâm chọc xò xuyên. Thân gầy thò to không ngừng ma sát hoa môi, kích thích đài hoa ả giấu, khiến nàng run rẩy thét lên, giữa hai đùi lại càng tron nhẵn lấy lợi.

"Cầm sát hòa mình" thể này chẳng phải rất hợp với tâm ý của hai chúng ta hay sao? Kỳ Nhi nên hưởng thụ thật tốt mới phải."

Mục Hâm Kỳ thật muốn tròn mắt trừng hần một cái, không biết làm sao bị thao cầm đến thần chí tan rã, chỉ có thể ôm lấy căn cổ của hần ổn định thân thể.

"Phụt... Phụt..."

Tiếng nước một lần lại một lần vang lên hết sức rõ ràng, như muốn nhóm lên một cây đuốc trong cơ thể người ta vậy.

Không đợi Vệ Hy tận hưởng, Mục Hâm Kỳ đã co quắp thân thể đạt đến cao trào. Cảm nhận được cây gậy vẫn cứng rắn sừng sững trong hoa huy*t, Mục Hâm Kỳ khóc không ra nước mắt. Tên nam nhân hư hỏng này ngày nào cũng ăn xuân được đây hả!

Vệ Hy có lòng tốt dừng động tác, tha cho nàng bình ổn sau đợt cao trào, đợi hơi thở dần dần chậm lại, mới đem cự long vùi trong huyết nhò đầm nước một phát rút ra ngoài, khiến cả người Mục Hâm Kỳ run rẩy một trận, một luồng ái dịch trong suốt tựa như vừa được mở chốt chặn vậy, cứ thế mà tuôn ra ngoài.

Mục Hâm Kỳ xấu hổ đập hấn, nhưng Vệ Hy lại bắt được chân nhỏ của nàng hôn một cái, cười đến rất là gọi đùa, "Phu nhân mẫn cảm như vậy, phải làm sao mới được đây." Vừa nói vừa xoay người lại, đẩy quỳ trên tấm nệm êm, thân thể trắng kiện ép sát vào phía sau, đôi tay lướt theo đường cong xinh đẹp trượt lên trượt xuống, chiếm đoạt cặp vú phía trước xoa nắn đủ rồi, mới bắt lấy cặp mông vênh cao, kéo mạnh về phía trước hông của mình, cả cây thịt màu tím thắm ngay lập tức bị nuốt vào trong.

"A!"

Mục Hâm Kỳ rên rỉ yêu kiều một tiếng, chống cánh tay suýt chút nữa thì ngã nhào xuống đất, nam nhân phía sau bắt đầu nâng mông ưỡn eo, bạch bạch bạch tiến vào rút ra.

"Quá là học trò ngoan, đúng rồi, chính là như vậy, chống đỡ rất tốt, đây gọi là "nam cây nữ dẹt", Kỳ Nhi phải nhớ kỹ đấy. Nếu như quên, bất cứ lúc nào cũng có thể đến thỉnh giáo ta." Vệ Hy vuốt ve cánh mông ướt đầm mồ hôi phía trước, ánh mắt thâm thúy mê say.

"Ừm ừm... A a... Mới, mới không cần!" Cái tên sói đói lố cừu này, luôn luôn nghĩ cách giầy vò nàng!

"Kỳ Nhi như vậy thì không tiến bộ được đâu, bên trong bí hi đồ vô cùng tuyệt diệu, nếu không cần cù chăm chỉ, làm sao có thể tiếp thu được?" Vệ Hy nói vô cùng nghiêm chỉnh, một chút cũng không giống như đang làm chuyện ngượng ngùng đến bực này.

Nếu như không phải đang quý gối đưa lưng về phía hấn, Mục Hâm Kỳ thật sự rất muốn che đi cái miệng của hấn, xấu hổ đáp: "Chàng, chàng làm thì làm đi mau cầm miệng!" Nếu cứ nói mãi như thế, nàng chưa bị hành hạ chết thì đã bị ngượng chết trước rồi!

"Ấn không nói làm không nói, vì phụ hiểu rồi."

Mục Hâm Kỳ nghe hấn nói hươu nói vượn, âm thầm thay hấn đề lại vấn quan tài của các bậc thánh hiền[*].

[] 默默地替他压上了圣贤们的棺材板: mặc dù đã loay hoay cố gắng tìm hiểu rất nhiều nhưng vẫn không hiểu ý nghĩa câu này bạn nào biết thì giúp mình với nhe T.T*

Quả thật Vệ Hy đã im miệng, tiếng gầm nhẹ dè dặt trong cổ họng nhấp nhô, chuyển động mông eo, lúc nông lúc sâu mà cắm vào rút ra trong hoa huy*t tràn lan mặt nước, tốc độ mặc dù không nhanh, nhưng lại có thể cảm giác một cách rõ ràng cảm quan đưa kéo ra vào, còn th*t thô to kia đã chuyển động như thể nào ở trong đó.

"Ừm a... Không được rồi... A... A..." Mục Hâm Kỳ chỉ cảm thấy eo lưng đau xót như sắp đứt rồi, chống đỡ thêm chút nữa, cả cơ thể mềm nhũn, vùi đầu vào đồng váy áo trên mặt đất, chỉ còn lại cánh mông bị giam giữ trong tay nam nhân, uốn thẳng hông eo đuổi đánh tới cùng.

Dường như Vệ Hy sợ rằng cái hang mất hồn trước mắt sẽ chạy mất vậy, dịch về phía trước một chút, siết chặt hai cánh mông, dôm dớp dôm dớp cứ thế mà dòn hết sức lực xò xuyên, không ngừng thúc đến khi mông thịt trắng tuyết hơi hơi run rẩy.

"A a a! A..." Âm thanh của Mục Hâm Kỳ run lay bầy, gần như là kêu khóc. Tốc độ đâm chọc khiến chất dịch dính dính tuôn ra ồ ạt, trong lúc da thịt giao hòa, va vào nhau phát ra âm thanh dâm mỹ "phành phạch phành phạch".

Khoái cảm tích tụ chông chắt, như sắp dâng trào đến nơi, bỗng nhiên Vệ Hy rút còn th*t ra một cách trắng trợn, bên trên ánh nước đầm dề, hơi hơi lay động nhỏ xuống mặt đất.

Mục Hâm Kỳ khó chịu vận vẹo cơ thể, không hiểu làm sao ngồi đầu lại nhìn hấn. Trong đôi con ngươi tựa tu thủy kia, xuân tình ngập tràn, khiến người ta đắm chìm say mê.

Vệ Hy gạt gạt phần thân không an phận, lật Mục Hâm Kỳ trở người nằm ngửa, bẻ cong một bên chân dài nối gác hấn lên vai, không để nàng chờ quá lâu, đã nâng cao cự long xông về phía trước, suýt chút nữa thì đâm hông cả nửa lĩnh hồn nàng.

"A! A!" Vừa vọt vào trong, Mục Hâm Kỳ đã ghen ngào kêu rên, một đợt xuân thủy tuôn trào.

Vệ Hy thừa dịp nàng vẫn đang cao trào, không ngừng chuyển động trong vách thịt mà khuếch trương chinh phạt, không còn xem trọng kỹ xảo nữa mà chỉ cậy mạnh xâm chiếm. Mỗi lưỡi ẩm nóng thỉnh thoảng lại liếm mát mặt trong đùi ngọc, nước bọt thấm ướt một mảnh sáng loáng.

"Vệ Hy... A a a... Phu, phu quân, ca ca tốt... Ừm... Đờng mà... A..."

Mục Hâm Kỳ không thể chịu nổi đòi hỏi mãnh liệt như vậy, gọi thành tiếng loại xưng ngày thường ngượng ngùng không bao giờ kêu ra khỏi miệng, tia ý thức cứ thế mà chảy ngược ra ngoài. Cơ thể nằm ngửa bị thao lăm đến không ngừng lay động trên dưới, đôi vú không ai yêu thương đang đưa tạo thành luồng sóng sữa trắng như tuyết, từ khe hở giữa giá sách nhìn qua, thật đúng là cảnh đẹp vừa dâm mỹ vừa trêu người.

Vệ Hy bị câu dẫn đến mức tả hòa nổi lên khắp phía, tách hai bắp đùi của người con gái yêu kiều dòn sức chuyển động, bộ lông đen rậm phủ lên miệng huyết đỏ tươi ướt át, gần như không nhìn thấy gậy th*t, chỉ nghe thấy tiếng vang mãnh liệt "ôm ọp ôm ọp... bạch bạch bạch", biết rõ trong hoa huy*t đầm nước có dị vật đang ra sức lật khuấy.

"A... Ách a... A a a..." Âm thanh của Mục Hâm Kỳ khàn khàn, đồng tử vô thần nhìn thẳng lên trên, rốt cuộc trong nháy mắt gần như là chảy nước rút, nghênh đón đợt tình dịch nóng bỏng đầu tiên của nam nhân.

Vệ Hy buông xuống đôi chân ngọc trên đầu vai, cúi người quẩn lấy cánh môi đỏ đang khép hở, thờ hồn hên mà hút lấy nước bọt ngọt ngào, mông hẹp vẫn còn hơi hơi rung động, dẫn rót tinh dịch bên trong hai túi trứng.

"Chắc... Chắc..."

Tiếng nước môi lưỡi triều miên, trong lúc âm thanh ngâm nga uyển chuyển vừa dứt kéo dài khắp cả gian phòng, chẳng mấy chốc, lại lần nữa vang lên không ngừng.

Âm thanh nước sữa giao hòa gần bó, tận đến khi hoàng hôn mới dừng lại.

Hết quyển 1.

Đôi lời người dịch:

Cuối cùng cũng hoàn được câu chuyện đầu tiên rồi. Thời gian qua mình rất cảm ơn các bạn đã luôn ủng hộ, cũng rất xin lỗi vì không thể ra chương nhanh và đều được T.T

Tháng sau mình sẽ có nhiều thời gian rảnh rỗi hơn, nên sẽ chăm chỉ ra chương đều đặn hơn, hứa luôn =====)

Một lần nữa, cảm ơn các bạn rất nhiềuuuu ♥

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xưa Ở Thành Nhỏ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Quyển 2 - Chương 1: Cứu về một tên sắc lang

Phần 2: Thợ săn tiền thưởng x Thiếu nữ hái thuốc

Tốt bụng cứu về một tên sắc lang!

Người dịch: **Khiết Lâm**

Bầu trời bị mây đen che khuất không một khe hở, khiến không khí cũng bị dồn nén đến mức ngột ngạt không thôi.

Tri Hiểu lau đi lớp mồ hôi đầm đìa trên trán, muốn tạm dừng nghỉ ngơi một chút, nhưng lại sợ mưa lớn đột nhiên kéo tới, đành phải tiếp tục bước chân mau chóng xuống núi.

Trong bụi cây rậm rạp, rễ cây nhánh cỏ um tùm, chỉ cần không kiểm tra một chút thì sẽ vướng chân, huống hồ lại là đường xuống núi, độ dốc kia thật không dễ dàng khống chế, Tri Hiểu không may trượt chân té ngã, trở mình một cái lăn từ trên núi xuống dưới.

"Thuốc của ta!" Tri Hiểu nhìn số thảo dược rơi là tả, vội vàng nhặt lại, bàn tay bỗng chạm đến một vật thể ấm nóng, trong lòng giật nảy, mồ hôi lạnh cứ thế tuôn ra ào ạt.

Mặc dù nằng quạnh năm đều đi lại trong rừng núi, nhưng sợ nhất vẫn là chuột rắn trùng thú, nhắm chặt mắt bầm bầm hồi lâu, mới cẩn thận dùng mũi chân vén cỏ cây sang bên, trông thấy một nam nhân máu me khắp người chẳng biết sống chết ra sao, Tri Hiểu thở phào một hơi nhẹ nhõm, đồng thời cũng mang theo nghi hoặc, "Sao lại có người ngã ở đây được nhỉ?"

Lương y như từ mẫu, Tri Hiểu di chuyển về trước, duỗi tay dò xét hơi thở nam nhân, cảm thấy có luồng khí nóng mới cẩn thận kiểm tra vết thương trên người hắn.

"Còn tạm được, chỉ là chảy máu hơi nhiều một chút." Tri Hiểu tìm trong gói thuốc lấy ra thảo dược cầm máu, nhai nát rồi đắp lên vết thương, xé rách lớp lột bên trong làn váy sau đó xử lý đơn giản, vỗ vỗ tay than thở một hơi, "Cũng may người gặp được ta, nếu không thì đã phơi thây nơi hoang dã rồi!"

"Cảm ơn... cô nương."

"À!"

Tiếng nói bỗng nhiên vang lên, dọa Tri Hiểu lùi hẳn về sau, ngã ngồi trên mặt đất. Xoay đầu đối diện với một đôi mắt đen kịt phát sáng, tim đập hồng mắt một nhịp.

"Người, người tỉnh rồi?" Tri Hiểu vỗ vỗ lồng ngực, con người trong vắt thoáng lấp lánh sự vui mừng, "Người cảm thấy thế nào?"

Diệp Chu nhắm mắt, hữu khí vô lực giật giật khóe miệng, âm thanh mặc dù không có mấy phần sức lực, nhưng lại trầm thấp mê người, "Đau."

"Vậy mà còn cười cho được..." Tri Hiểu lăm bầm một câu, nhìn về phía chân trời ngày càng u ám, phui sạch vụn cỏ trên quần áo của hắn, "Đi được không?" Cứu người phải cứu đến cùng, tiền Phật phải tiền đến tận Tây thiên, dù sao vẫn không thể vứt hẳn ở đây mà không quan tâm, nhưng một mình nàng thì cũng đâu có cách nào công hắn xuống núi.

Một luồng hơi thở mang theo mùi hương thảo dược thoảng thoảng len vào chớp mũi Diệp Chu, hắn không khỏi hít vào một hơi thật sâu, nhúc nhích tứ chi có chút cứng đờ, đôi mắt như sao trời nhìn chăm chăm Tri Hiểu, "Có lẽ là được."

Tri Hiểu đỡ hắn đứng dậy, đặt khuỷu tay vòng qua vai mình, một tay nhắc lấy gói thuốc, "Trời sắp mưa rồi, chúng ta mau đi thôi."

Thân thể nam giới hết sức nặng nề ép lên dáng người nhỏ bé, lao đảo hai bước.

Diệp Chu cong môi, không hề có một chút tỷ giá của đại nam nhân nào, mặc cho bản thân nằm bò trên cơ thể thơm thơm mềm mềm, được Tri Hiểu vừa dìu vừa đỡ từng bước xuống núi.

Bởi vì ngọn núi này cách thành Cẩm Dương vẫn còn hơi xa, Tri Hiểu đi hái thuốc gặp phải thời tiết thay đổi đột ngột, nên không cách nào kịp trở về thành. Dưới chân núi có một thôn nhỏ, trong thôn rất nhiều nữ nhân và trẻ con, Tri Hiểu có biết một ít y lý, thường xuyên xem một số bệnh đau đầu nóng sốt cho bọn họ, lấy thuốc ngay tại chỗ, cũng không thu tiền xem bệnh, cho nên người dân trong thôn đều vô cùng có thiện cảm với nàng, đặc biệt dọn dẹp một gian nhà trúc đề năng có thể dừng chân.

Tri Hiểu vừa mới vào thôn, mưa lớn đã ập xuống, thoáng chốc cả người đều ướt đầm dề.

"Tri Hiểu tỷ tỷ!" Hai tiểu tử choai choai trông thấy Tri Hiểu vác một người trở về, lập tức chạy sang giúp đỡ.

Vốn Diệp Chu đã mất máu quá nhiều, miễn cưỡng đi một chặng đường này, sớm đã có chút choáng váng, mặc người ta loay hoay đưa đến trên giường, mơ hồ nghe được vài người nói chuyện, tiếp đó thì lằm vào giấc ngủ mê man.

Lúc tỉnh lại lần nữa, cũng không biết đã qua bao lâu, ánh sáng rực rỡ len qua góc cửa sổ, Diệp Chu có chút không quen nheo mắt lại. Lá trúc xào xạc dưới mái hiên, một bóng hình mảnh khảnh với bộ váy áo màu lục, lưng lay chập chòn, tựa như một luồng khói nhẹ, thanh nhã đến không chân thực.

Vui thích ngắm nhìn giai nhân hết nửa ngày trời, tận đến khi ngửi được mùi thuốc đắng chát tới gần, Diệp Chu mới nhần mảy, bày ra vẻ mặt như trái khổ qua.

Tri Hiểu đi đến trước giường, thấy hắn đã tỉnh, cười nói: "Chẳng qua chỉ mới ngủ một đêm mà thôi, người phục hồi nhanh thật đấy. Đổi lại là người khác, chảy nhiều máu như vậy, có lẽ cũng phải hôn mê dăm ba ngày."

Tri Hiểu đỡ hắn dậy, đệm thêm hai chiếc gối mềm trên đầu giường để hắn tựa vào, sau đó bê bát thuốc đã nấu xong đặt trên bàn qua đây.

Diệp Chu bùng bát thuốc, chỉ là vuốt ve dọc theo mép bát, ngừng mắt nhìn Tri Hiểu: "Phen này nhờ có cô nương cứu giúp, tại hạ Diệp Chu, xin hỏi phương danh của cô nương?"

"Ta họ Bộ, tên Tri Hiểu."

Diệp Chu chậm rãi cong môi, "Không hiểu biết[1]? Tên hay."

[1] Do chữ 步 và chữ 不 đều đọc là "bu", nên anh mới hiểu lầm. Hồng hiểu sao báo cái tên đó hay luôn, nghe như đang nói người ta ngu dốt, thua =))))))

Tri Hiểu biết hắn hiểu sai ý, cũng không nhiều lời, đôi mắt cong cong, tựa như trắng lười liềm chiếu xuống mặt nước trong veo, sóng nước long lanh rực rỡ.

Diệp Chu đưa bát thuốc đến gần bên miệng, bỗng dừng lại buông xuống lần nữa, hỏi: "Cô nương không hỏi lai lịch của ta, không sợ sẽ cứu về một người không nên cứu hay sao?"

Ngược lại Tri Hiểu rất phóng khoáng, "Không nên cứu cũng đã cứu về rồi, nếu như lòng người bất chính, ta có hỏi thì cũng đâu làm được gì?"

Diệp Chu không còn gì để nói, đang muốn tìm chủ đề, thì Tri Hiểu đã nhìn nhìn bát thuốc trong tay hắn, nói: "Thuốc sắp nguội rồi, uống đi."

"..." Diệp Chu nhìn chăm chăm nước thuốc đen thui lúi, làm thế nào cũng không uống được.

"Người sợ đắng?"

"Có phải rất buồn cười hay không?"

"... Không có."

"Nhưng mà nàng đang cười!"

Tri Hiểu mỉm chặt môi hồng, đón lấy bát thuốc, múc một muỗng đưa đến bên miệng hắn, "Thuốc đắng đã tạt."

"Có mút quả không?"

Tri Hiểu lắc lắc đầu. Những đứa trẻ trong thôn uống thuốc cũng đâu cần ăn mất quả, xem ra người này thật sự rất sợ đắng. Không khỏi nảy lên tâm tư muốn trêu chọc, đưa muỗng nước thuốc đến gần hơn một chút.

Diệp Chu trầm ngâm, con người đen lầy lấp lánh, chậm rãi nở nụ cười, "Cô nương có đẩy thôi?"

"Cái gì..."

Tri Hiểu ngáy ngốc, còn chưa phản ứng lại, Diệp Chu đã nắm lấy cổ tay đang bùng bát thuốc của nàng, nửa người trên nghiêng qua, trộm hương một cái trên cánh môi sưng sờ hể mờ, rồi lập tức lùi về sau, uống một hơi cạn sạch

nước thuốc trong bát, đuôi lười liếm một vòng quanh môi mòng. "Thật ngọt."

"Ngươi, ngươi..."

Trong nháy mắt, một rừng mây đỏ lan khắp gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn, Tri Hiểu run tay, chỉ vào vẻ mặt vẫn chưa thỏa mãn của Diệp Chu, phần nộ trùng mắt.

"Hạ lư!"

"Ba!"

Diệp Chu nhìn cánh cửa rung rinh, vuốt ve năm đầu tay mảnh khảnh trên má trái, hít hà một hơi, nụ cười không giảm, "Một cái tát tay đổi lấy một nụ hôn, xứng đáng."

Tri Hiểu không ngờ rằng bản thân thật sự cứu về một con sói, lại còn là một con sói háo sắc! Nếu không phải không nhẫn tâm tổn hại mạng người, sớm đã ném con sói này vào trong núi rồi.

Vốn Tri Hiểu còn tính toán đợi vết thương của hân lành hẳn rồi mới trở về, lần này không thêm đợi nữa, trong ngày hôm đó đã dọn dẹp đồ đạc muốn đi.

Diệp Chu chỉ mặc trung y, khoác một tấm áo choàng dài, tựa trên khung cửa nhìn nàng dọn đồ bình bang loảng xoảng, liếc mình một cái hừ một tiếng, không hề có chút xấu ý tốt nào, xem ra bị chọc giận không nhẹ.

"Tránh ra!" Tri Hiểu nhìn trừng trừng đôi chân dài chặn ngay khung cửa.

"À." Diệp Chu đứng thẳng dậy, đợi lúc nàng vừa đi qua, thì lại cố ý như mất thăng bằng mà đổ ập về phía nàng.

Tri Hiểu bị dọa đến rụt cả người lại, nâng tay muốn giáng xuống, Diệp Chu nghiêng mặt, thông dong nói: "Tát một cái hôn một cái."

"Ngươi --!" Tri Hiểu rút tay về, tức đến dậm chân.

Diệp Chu híp mắt, cười hết như hồ ly, "Ai da, tức giận hại thân, vậy thì không có lời đâu." Vừa nói vừa vron móng vuốt của mình ra, vuốt dọc theo bộ ngực nhỏ phập phồng lên xuống.

Hai mắt Tri Hiểu tròn lên, "Ngươi sờ chỗ nào!"

Diệp Chu nhìn nhìn bàn tay của mình, đáng về hết sức tự nhiên mà chớp chớp mắt.

"Tri Hiểu đi luôn bây giờ sao?" Đại thẩm mặt mũi hiền lành, xách theo một giỏ trứng gà bước vào, trông thấy bầu không khí không đúng lắm, "Làm sao thế?"

Tri Hiểu vội vàng vòng qua Diệp Chu, hai bước nhảy khỏi cửa phòng, "Lý thẩm tìm con có việc gì không?"

Lý thẩm nhét giỏ trứng gà vào lòng Tri Hiểu, "Chỗ này của chúng tôi cũng không có đồ tốt gì cả, cái này còn cầm đi được, cô nương đừng ghét bỏ."

"Thảm đừng nói thế." Tri Hiểu biết không từ chối được, dù sao cũng là đồ ăn, nên đành nhận lấy. Thấy Lý thẩm tò mò liếc nhìn Diệp Chu, bèn thuận tiện ném củ khoai lang bóng tay này đi, "Bối vì còn có việc nên con không tiện ở lâu, khi nào vết thương tốt hơn thì vị công tử này sẽ đi ngay, mấy ngày nữa phải phiền thẩm trông nom một chút rồi."

Lý thẩm vừa nghe đã biết giữa bọn họ không hề thân thuộc, thăm than chàng trai này quả là vô cùng tuần lễ, còn nghĩ rằng là một đôi với Tri Hiểu cô nương vừa kia.

"Được, cô nương cứ yên tâm."

Tri Hiểu ngoảnh đầu nhìn Diệp Chu một cái, thấy hân khoan tay đứng đó, nửa ngày không nói câu nào, ánh mắt đen kịt nhìn sang đây, Tri Hiểu giống như bị dọa cho nhảy dựng, xoay người chạy vút đi cứ như là bỏ trốn vậy.

Hết chương 1.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xưa Ở Thành Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 2: Quyết định lấy thân báo đáp

Tác giả: Thượng Phiến Nhược Thủy

Người dịch: Khiết Lâm

Trở về tiểu viện trong thành, Tri Hiểu mới cảm nhận được cảm giác có nhà. Mặc dù chỉ ở một mình, nhưng đầu đầu cũng lưu giữ lại ký ức của cha nương, nên không tính là cô đơn cho lắm.

Vừa đặt đồ xuống, Tri Hiểu đang muốn nấu nước tắm rửa, thì chợt nghe tiếng cửa lớn bị gõ vang.

"Ai đấy?" Tri Hiểu mở cửa, thấy rõ người đang tựa bên cạnh cửa kia, vẻ mặt phải nói là vô cùng đặc sắc, ngay lập tức muốn sập cửa lại.

Diệp Chu đuổi chân một cái, đỡ lấy khung cửa kiên quyết chen người vào trong.

Tri Hiểu không ngờ rằng hân có thể theo đến tận đây, lại còn có đáng về vô lợi thế kia, ảm ức đến nỗi muốn roi nước mắt, "Rốt cuộc ngươi muốn làm gì!" Tốt xấu gì cũng cứu hân một mạng, không báo ân thì cũng thôi đi, còn cố sức bắt nạt nàng nữa!

Diệp Chu vuốt cằm, nói năng hùng hồn lý lẽ: "Ta nghĩ trái nghĩ phải, cảm động ơn cứu mạng của nàng, cuối cùng quyết định lấy thân báo đáp."

"..." Tri Hiểu ngây ngốc một hồi, vẻ mặt đau khổ nhìn hân, "Ngươi có thể đừng lấy oán trả ơn không hả?"

Diệp Chu ôm ngực, giả vờ đau lòng, "Hiểu Hiểu nói vậy làm người ta tổn thương quá."

"Ngươi gọi bậy gì đấy!"

Tri Hiểu đỏ mặt gào lên, giọng nói mềm nhẹ cũng chẳng có sức uy hiếp gì mấy, Diệp Chu cả lo phát pho tựa người bên cạnh, híp mắt ngắm nàng, đúng là đáng về cảnh đẹp ý vui.

"Nhìn cái gì mà nhìn! Ngươi đi ra ngoài cho ta --" Tri Hiểu đỡ lấy lưng hân, buồn bực vừa chống vừa đẩy liên tục để đuổi hân ra ngoài, "Ta đến nha môn kiện ngươi quấy nhiễu người dân đấy!"

Diệp Chu xoay người một cái, từ bên cạnh cửa vòng ngược trở về, suýt chút nữa thì khiến Tri Hiểu loạng choạng, hết sức ung dung mà nhìn quanh tiểu viện gọn gàng ngăn nắp một vòng, Diệp Chu vận eo bê cổ đi về phía phòng ngủ, "Xóc này cả đường đúng là muốn chết mà, cũng chẳng biết vết thương có bị nứt toác ra không. Hiểu Hiểu qua đây bôi thuốc giúp ta đi nào."

Tri Hiểu tròn mắt há mồm nhìn hân cứ thế đi thẳng vào phòng ngủ của mình, đáng về tùy tiện thân thuộc đó tưởng chừng như đây là nhà của hân vậy, tức đến chút nữa thì ngất xỉu.

"Diệp Chu! Ngươi đi chết đi!"

Dứt lời, một cái gói thuốc đã bay đến đập thẳng vào bóng lưng cao ngất kia.

Giày vò một trận, Diệp Chu vẫn mặt dày mày dạn mà nương nhờ ở đây, ban đêm, đến ngủ Tri Hiểu cũng không dám ngủ say, khóa trái cửa đến con muỗi cũng không cho bay vào. Diệp Chu cũng không trêu nữa, ngủ một mình trên đại sàng thoải mái hơn bất kỳ ai khác.

Mỗi ngày Tri Hiểu đều không tránh khỏi mà cùng hân đầu vô mồm, nhưng mỗi lần như vậy đều rơi vào thế yếu, bị chọc giận mãi rồi cũng không cáu kỉnh nữa, thấm thoát đã trôi qua hơn một tháng.

Tri Hiểu đang phân chọn thảo dược, liếc mắt nhìn Diệp Chu quần quýt bên mình tựa như kẻ theo đuôi, vẻ mặt ghét bỏ, "Vết thương của ngươi cũng tốt lên nhiều, có phải nên đi rồi không?" Ăn chưa uống chưa cả một tháng nay,

thật sự xem chỗ ở của nàng là nơi cứu trợ thiên tai rồi à.

"Quần từ nhất ngôn, từ nãi nan truy, đã nói là muốn lấy thân báo đáp, làm sao ta nuốt lời được? Bây giờ ta đã là người của nàng rồi, nàng nhẫn tâm đuổi ta đi?"

Tri Hiểu lườm hần một cái, cũng lười phải đáp lời.

Diệp Chu lại là một người chẳng chịu ngồi yên, cầm lấy thảo dược đang phơi nắng, đáng về vừa hiểu kì lại vừa ham học hỏi, "Hiểu Hiểu, đây là gì thế?"

"Hoàng Liên đó, người uống nó suốt một tháng, không cảm thấy đông cảm[1] chút nào sao?"

[1] 共鳴: cộng hưởng, đồng cảm, vang dội, hưởng ứng... Không hiểu ý nghĩa chỗ này lắm huhu ciao..

Diệp Chu cong môi nhìn nàng, hít hà một tiếng: "Thuốc của ta đáng như vậy, chắc là bỏ không ít thứ này đi?"

Tri Hiểu nghiêm chỉnh giải thích: "Hoàng Liên thanh nhiệt hạ hỏa lại còn giải độc, rất có ích cho người."

Diệp Chu nhướn mày, lại nắm lên một gốc cỏ, "Vậy còn cái này thì sao?"

Tri Hiểu nhìn nhìn, môi hồng mím thành một đường cong ẩn chứa ý cười không giải thích được, đáp: "Ba Kích Thiên, trị bệnh liệt dương, người có hứng thú à?"

Ý cười trên mặt Diệp Chu vẫn chưa thay đổi, lắc lắc cây cỏ trong tay, giọng nói trầm khàn: "Hiểu Hiểu cảm thấy ta cần sao?"

Tri Hiểu cố gắng đè nén sự xấu hổ trong lòng, buông tầm mắt đáp: "Cần hay không cần thì ta không biết, chẳng qua trước mặt thầy thuốc mọi người đều ngang hàng, có bệnh không tiện nói ra cũng đâu phải chuyện mất mặt gì cho cam."

Diệp Chu sẽ không chiều theo sở thích vào chỗ, nhìn nhìn bầu trời trong xanh, lại dời tầm mắt sang cơ thể của Tri Hiểu, "Cần hay không cần, Hiểu Hiểu đích thân kiểm tra một chút chẳng phải là được rồi sao?"

Tri Hiểu không nhận được nữa, đỏ bừng mặt xoay người đánh hần.

"Hạ lưu!"

Diệp Chu bật cười thành tiếng, không khách khí một phát ôm lấy nhuyễn ngọc ôn hương đang nhào sang đây, thuận thế để nàng xuống mình chiếu đang chất đống thảo dược trên mặt đất.

Tri Hiểu giật nảy mình, trong đôi mắt lập tức dâng lên sự lúng túng, bàn tay chống trước lồng ngực Diệp Chu hơi hơi run rẩy.

Diệp Chu thờ dãi, cúi đầu đặt một nụ hôn xuống vầng trán trắng nõn, không có động tác nào khác nữa.

Tri Hiểu nhắm mắt lại theo bản năng, cảm nhận được hô hấp an tĩnh của người bên cạnh, trong lòng như vừa nảy lên một cái mầm nhỏ, rung động không thôi.

Hết chương 2.

Đôi lời người dịch:

Chương này ngắn dã man sorryyyy mọi người huhu T T

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xưa Ở Thành Nhỏ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 2 - Chương 3: Thêm năm ngàn lượng mua cái chân thứ ba của người

Tác giả: Thượng Phiến Nhục Thử

Người dịch: Khiết Lâm

Sáng sớm, Tri Hiểu sắp xếp xong thảo dược đã được chọn lọc, muốn đưa đến y quán, nhìn một vòng không thấy Diệp Chu đâu, cảm thấy chút ngạc nhiên. Trên chiếc giường nhỏ ngủ tạm thời trong đại sảnh vẫn còn tấm áo choàng ném lung tung của hắn, cũng không biết đã chạy đến nơi nào làm trò giết người cướp của gì rồi.

Đối với thân phận của Diệp Chu, không phải Tri Hiểu chưa từng tò mò qua. Một người trông có vẻ phong quang tể nguyệt[1], vết thương cũ vết thương mới chồng chất một đống trên cơ thể, nếu không phải căn cơ gốc rễ tốt, nào còn mạng sống đến tận bây giờ.

[1] 风光霁月: khung cảnh trong lành tươi mát sau cơn mưa, nôm na là trời quang mây tạnh.

Tri Hiểu lắc lắc đầu, đặt một bát canh trứng vào nồi nấu, lúc ra ngoài vốn muốn để lại chìa khóa vào giữa khe đá dưới bậc cửa, lại nghĩ đến võ công cao cường của kẻ nào đó, vào cửa cũng chỉ là chuyện vượt tường mà thôi, bèn bỏ quách ý niệm này đi.

Y quán buổi sáng không có nhiều người lắm, Tri Hiểu cùng người làm thuê nhanh chóng kiểm kê xong, hai bên tiền trao cháo múc. Bỏ bạc vào hà bao, tiếp đó đi về phía chợ trên thị trấn.

Trong nhà nhiều thêm một miệng ăn, chi phí ăn mặc tự nhiên sẽ tăng lên, cũng may Diệp Chu không xoi mói, cho gì ăn nấy, ngược lại vô cùng dễ nuôi.

"Phi phi phi! Ta đang nghĩ gì thế này!" Tri Hiểu vô ý nhìn hai cái, cảm thấy rõ là trùng tà rồi, còn thật sự nuôi cái tên kia như là của mình đấy à!

Tri Hiểu hạ quyết tâm, ăn xong bữa này nhất định phải đuổi hắn đi!

Phòng má vòng qua ngõ nhỏ, chẳng mấy chốc đã nghe thấy tiếng la hét rao hàng phía trước, Tri Hiểu đang muốn tăng nhanh bước chân, thỉnh linh trước mắt tối sầm, từ đâu một cái bao bổ chụp vào, bị trói ngay tại chỗ.

"Đi đi đi! Mau mang người lên xe!"

Nghe âm thanh thì là hai người, tất cả thủ pháp đều vô cùng thuần thực, ngay cả tiếng cứu mạng Tri Hiểu cũng không kịp hô. Trước sau chưa đến một khắc đồng hồ, Tri Hiểu đã cảm thấy bản thân bị ném lên một tấm đệm mềm mại, một tiếng trách mắng vội vàng vang lên: "Tên khốn này giờ trò à! Làm việc thế nào vậy hả, ném hòng mỹ nhân thì biết làm sao!"

Mặc dù trong lòng Tri Hiểu rất sợ, nhưng cũng biết bản thân tay trói gà không chặt, có kêu gào cũng không tác dụng gì, đành tự nói mình bình tĩnh, giữ lại chút sức lực. Trước mắt sáng bừng, túi được mở ra, Tri Hiểu cuống cuống rứt chân vào trong.

Đôi diện là một công tử trẻ tuổi, cách ăn mặc hết sức hoa lệ phú quý, nhưng lại lộ ra sự lưu manh, sắc mặt trắng bệch, đáy mắt thâm đen, rõ ràng là đáng về tình lực không đủ.

Trong lòng Tri Hiểu kinh hoàng, làm sao mà nàng không biết người này được chứ, chuyện tốt ở thành Cẩm Dương thì chẳng thấy đâu, duy chỉ có ức nam hiệp nữ là có phần hần, chính là con trai độc nhất của nhà Lý viên ngoại thành Cẩm Dương - Lý Dân.

Người dân thành Cẩm Dương vui nhất là khi nói đến thế thiếp nhà Lý viên ngoại, mười hộ phú hào trong thành cộng lại, mới bì được một nửa của hắn, gần như sắp đuổi kịp tam cung lục viện của Hoàng đế lão già luôn rồi. Nhưng chẳng may trong mệnh phạm sát, bao nhiêu năm trôi qua mà không có đến nửa mụn con nào, đến tận năm mười mới có một đứa con trai Lý Dân này đây, bèn nuông chiều đến chẳng ra làm sao, muốn mặt trắng thì sẽ không lấy ngôi sao, chỉ chưa kém lặt ngược tòa thành Cẩm Dương này lên nửa thôi.

Hai năm trước, Lý Dân lỡ tay động đến mạng người, một số người hận hắn tận xương tìm được nguồn con, cùng nhau kiện lên nha môn, bị phán xét giam cầm hai năm.

Vừa mới ra ngoài, Lý Dân lại lộ bản tính, Tri Hiểu không may mắn bị nhìn trúng rồi.

Sơ với cái tên vừa hèn mạt vừa vô si này, Tri Hiểu lập tức cảm thấy Diệp Chu thuận mắt hơn rất nhiều. Lúc này kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay, cũng không biết Diệp Chu có phát hiện năng bị bắt cóc, sau đó chạy tới cứu nàng hay không.

Lý Dàn hít mắt đánh giá Tri Hiểu một vòng, hướng về đám nha hoàn phía sau quát to: "Còn ngây ra đó làm gì! Mau hầu hạ mỹ nhân cho tốt vào!"

Không đợi Tri Hiểu phản ứng, mấy nha hoàn kia đã tiến lên cởi bỏ quần áo của nàng, mỗi người ấn chặt một tay một chân, Tri Hiểu gào thét liên tục nhưng lại không thể động đậy, chẳng mấy chốc đã bị lột sạch không còn một mảnh, trần trụi trực nằm trong chăn gấm trơn trượt mát lạnh. Xong việc, nha hoàn vẫn chưa buông tay chân nàng ra, lấy đoạn gấm đỏ buộc chặt vào hai đầu giường, hoàn toàn không chế phạm vi tự do của Tri Hiểu.

Tri Hiểu gào khóc, không tự giác mà kêu gọi tên của Diệp Chu, nước mắt không ngăn được tràn mĩ, tuôn ra cuộn cuộn từ đuôi mắt ửng đỏ.

"Chặc, tay chân vụng về, làm mỹ nhân khóc cả rồi kia." Lý Dàn tiến đến bên giường, vuốt tay mon trớn nước mắt trên mặt Tri Hiểu, bỏ vào trong miệng liếm mát.

Cả người Tri Hiểu run cầm cập, nhìn chằm chằm động tác của Lý Dàn, sợ hãi sẽ xúc chấn gấm trên người nàng liền ngay sau đó, nếu thế không bằng cắn lưỡi tự sát, xong xuôi mọi chuyện.

Mặc kệ chuyện gì cũng vậy, làm nhiều kiểu gì cũng sẽ quen tay. Thủ đoạn cướp đoạt dân nữ, Bá Vương ngành thương cung thế này, Lý Dàn đã làm không ít rồi, biết được người vừa bắt về đều sẽ đòi sống đòi chết, nhìn thấy ánh mắt quyết tuyệt của Tri Hiểu, ngay lập tức hít hà một tiếng, cầm lấy một đoạn gấm đỏ còn dư lại ở bên cạnh, đặt ngay giữa hai hàm răng Tri Hiểu, buộc ra đằng sau.

"Ồ ồ!" Mặc dù Tri Hiểu có thể phất ra tiếng, nhưng không cách nào cắn chặt hàm răng được, ngay cả lựa chọn cuối cùng cũng bị chặt đứt. Ánh mắt dâm tà rơi trên cơ thể, giống như lưỡi của rắn độc, khiến người ta rét run sợ hãi.

"Tốt lắm, tốt lắm!" Lý Dàn vỗ tay, dường như đối với việc Tri Hiểu rơi vào khốn cảnh không thể tránh thoát mà tuyệt vọng rất là vừa ý, xoay người bung qua một cây nến đỏ đã châm lửa, chỗ ngọn lửa lồm xồm kia đã tích đầy sập nến, chỉ cần hơi nghiêng một chút, thì sẽ nhỏ xuống.

"Đêm xuân đáng giá ngàn vàng, làm sao có thể thiếu nến đỏ trợ hứng được chứ!" Lý Dàn nở nụ cười vui sướng, nâng cao nến đỏ nghiêng xuống lòng ngực Tri Hiểu.

Sập nến tuy rằng dễ đông lại, nhưng vừa rơi xuống cũng ít nhiều khiến da thịt bị bỏng.

Tri Hiểu không nghĩ đến Lý Dàn lại biến thái như vậy, một chút bình tĩnh còn sót lại cũng không còn, dùng hết sức lực gầy khỏi vải vóc trên tay chân, da thịt non mềm rất nhanh đã bị cọ đến rách ra, rí ra một ít vết máu.

Lý Dàn trông thấy máu, sự điên cuồng trong đáy mắt lại càng đậm hơn, ngay cả hô hấp cũng nặng nề thêm vài phần.

"Lý công tử ngồi hai năm đại lao đến hồ đồ rồi ư, đang là giữa ban ngày, sao có thể gọi là xuân tiêu!"

Giọng nói tràn ngập ý cười lại còn mang theo sự lười biếng chọt vang lên, đối với Tri Hiểu mà nói lại giống như tiếng trời, vội vàng mở mắt, nhìn thấy Diệp Chu cong chân ngồi cửa sổ, chà lau một thanh đoản đao mỏng như cánh ve, thân sắc hồng hồng giống hệt như trước đây.

Tri Hiểu gạt mình ngờ ngẩn, nhìn hần, nước mắt chảy càng dữ dội hơn, cả gương mặt nhỏ cũng nhăn nhúm thành một mảnh.

Ánh mắt Diệp Chu mềm hẳn đi, đứng dậy đi về phía Tri Hiểu.

Lý Dàn bị thái độ chẳng coi ai ra gì của Diệp Chu chọc đến đỏ mắt, mở cửa muốn gọi người, chỉ thấy những người canh giữ bên ngoài đều nằm lộn xộn ngổn ngang trên mặt đất, không biết sống chết.

"Ngươi... Ngươi là ai! Tại sao phá hỏng chuyện của ta!"

Diệp Chu không để ý đến hần, tay hơi dùng sức, xé đứt vải gấm trên tay chân Tri Hiểu.

Tri Hiểu vừa được tự do, lập tức nhào vào lòng Diệp Chu, ngay cả bản thân còn trần truồng cũng không doái hoài đến nữa.

Diệp Chu dừng lại chốc lát, một tay xoa nhẹ mái tóc đen dài xỏa tung sau lưng nàng, một tay cởi bỏ nút kết giữa đôi môi nàng. Liếc mắt nhìn thấy chấn gấm trên người Tri Hiểu, bỗng nhiên cực kì ghét bỏ, một phát kéo ra, xoay một vòng phủ áo choàng của mình lên, từ trước đến sau che chắn người ta đến vô cùng chặt chẽ, không cho Lý Dàn xem được chút nào cả.

"Rốt cuộc ngươi là ai!" Lý Dàn rút chủy thủ giấu trong giày ra, chỉ vào Diệp Chu, mặt mày dữ tợn, ngay cả âm thanh quát lên cũng hoàn toàn biến đổi.

Diệp Chu vuốt ve trấn an người trong lòng, ôm lấy người đi về phía cửa, lúc bấy giờ mới nhìn sang Lý Dàn, trong đôi mắt đen kịt như ngưng tụ một tầng sương dày, khiến người ta rét lạnh thấu xương.

"Có người ra giá năm ngàn lượng mua hai cái chân của ngươi." Diệp Chu cong môi thuật lại, mũi chân khẽ động, đá nền đỏ trên mặt đất về phía Lý Dàn.

Sập nến vẫn chưa đông lại bắn tung tóe vào hai mắt Lý Dàn, Lý Dàn hét lên một tiếng, tay buông lỏng, chủy thủ trượt xuống, khó khăn lắm lưỡi đao mới hướng lên cắm vào giữa một khe gạch.

Diệp Chu vuốt tay ném hai viên đá nhỏ, đập vào đầu gối của Lý Dàn, Lý Dàn lập tức quỳ xuống, lưỡi đao sắc bén không chút ngần trở bỏ vào đầu gối hần ta.

"A!!!"

Sắc mặt Diệp Chu không đổi nhìn Lý Dàn lần lượt kêu gào thảm thiết, đợi đến lúc hần ta chỉ còn thừa lại một ít hơi tàn, thân nhiên cất giọng: "Ta đây tự mình tăng thêm năm ngàn lượng, mua luôn cái chân thứ ba của ngươi."

Dứt lời, đoản đao trong tay xuất ra, trực tiếp cắm vào giữa hai chân Lý Dàn.

Lần này Lý Dàn còn chẳng kịp kêu lên, cặp mắt trợn trắng, cử thể mà ngất lịm đi.

Diệp Chu ngửi ngửi hương tóc thơm của người trong lòng, giữa gian phòng tràn ngập mùi máu tanh, không nhiễm trần thế mà bước thẳng ra ngoài.

Hết chương 3.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xưa Ở Thành Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 4: Sơn động trú mưa

Tác giả: Thượng Phiến Nhược Thủy

Người dịch: Khiết Lâm

Diệp Chu mang Tri Hiểu trở về tiểu viện, nhớ đến vết thương trên cổ tay nàng, đặt người xuống giường ngủ trong đại sảnh, muốn đi tìm thuốc.

Tri Hiểu vui vào lòng hần như con chim cúc, cả người run rẩy không nói câu nào.

"Hiểu Hiểu?" Diệp Chu buông lỏng tay, thấy Tri Hiểu treo trên người mình, làm thế nào cũng không chịu xuống, dứt khoát ngồi xuống, bẻ ngang lên, vỗ về nhẹ nhàng từng chút từng chút một, "Đừng sợ, có ta ở đây, tên Lý Dàn kia đã bị ta phế đi rồi, sẽ không dám làm xằng làm bậy nữa đâu." Vuốt tay nâng cái đầu nhỏ trước ngực lên, nhìn thấy một gương mặt nước mắt hỗn độn, đôi mắt sưng như quả hồ đào, ánh mắt vốn sáng rỡ bị nước mắt gội rửa nay càng thêm trong suốt, rõ ràng đến mức có thể nhìn thấy hình bóng phản chiếu của mình trong đó.

"Sợ ta không?" Diệp Chu hỏi.

Mười tuổi hần đã gia nhập tổ chức sát thủ Thiên Cực lâu lớn nhất trải rộng khắp Trung Nguyên, mười lăm tuổi tự lập môn hộ, trở thành thợ săn tiền thưởng danh tiếng truyền xa trên giang hồ, đến nay mười năm có thừa, có thể nói hai tay đã dính đầy máu tanh, trong nháy mắt lấy đi tính mạng người khác đã là chuyện bình thường, ở nơi địa ngục A Tỳ cũng có thể mặt không đổi sắc.

Nhưng Tri Hiểu không như thế, ánh mắt của nàng trong veo, nhìn thấy những cảnh tượng đẫm máu này, trong lòng sẽ có cảm tưởng gì đây?

Lần đầu tiên Diệp Chu hiểu được cảm giác sợ hãi, sợ trong đôi mắt của Tri Hiểu, hẳn là ác ma giết người không ghê tay, rồi từ đó cách hẳn thật xa. Ôm lấy bàn tay của Tri Hiểu, bởi vì dùng sức mà mơ hồ phát run.

Tri Hiểu nhìn hẳn qua làn nước mắt mờ mịt, không nói gì, nhưng lại lần nữa vui đầu vào lồng ngực hẳn, sống chết ôm lấy, khóc thút thít không thôi.

Diệp Chu lại trực tiếp bật cười thành tiếng, băng tuyết nơi đáy mắt phảng phất như dần tan rã, bỗng nhiên ấm áp hẳn lên.

"Hiểu Hiểu, đã đến nước này, không trở về được nữa rồi." Diệp Chu yên lặng thì thầm, ôm thật chặt người trong lòng.

Lý Dấn kia làm nhiều việc ác, ngày thường chỉ là không có người nắm được nhược điểm của hẳn ta, lần này mặc dù xảy ra chuyện suýt chút mất luôn nửa cái mạng, hàng xóm láng giềng cũng chỉ âm thầm vỗ tay khen hay, ngay cả quan phủ cũng không thêm để ý đến, chỉ xem như Lý Dấn tự rước họa vào thân, bị người ta báo thù rồi thôi.

Tri Hiểu trải qua chuyện này, mấy ngày trước cả đêm đều ngủ không ngon, mỗi lần đến nửa đêm đều sẽ giật mình tỉnh giấc, Diệp Chu bèn thuận lý thành chương mà được ngủ cùng giường, đêm nào cũng ôm nhuyển ngọc ôn hương trong lòng, thật sự vô cùng giấy vở.

Nhìn người nào đó ôm lấy tay áo của mình ngủ đến ngon lành, Diệp Chu thờ dãi không biết là lần thứ bao nhiêu nữa, mang theo chút cần răng nghiêng lợi mà véo nhẹ vào má phẩn, oán hận thì thầm: "Đồ không tim không phổi này, có ăn sạch nạng cũng không biết."

Tri Hiểu đang say giấc nồng gãi gãi gò má, miệng nhỏ mấp máy, nở nụ cười ngọt ngào.

Diệp Chu chống đầu, ngắm đôi môi anh đào gần trong gang tấc, cánh môi hơi hơi khép mở, một mùi hương hoa lan thông thả thuận theo hô hấp nhàn nhạt quẩn quanh, khiến người ta tâm viên ý mĩ. Duỗi ngón tay chọc chọc môi hồng mím mím, thấy người không tỉnh, Diệp Chu bèn vô lại áp sát vào, vốn chỉ muốn lướt qua liến thoải, nhưng lại thực túy trí vị.

"Ừm..." Tri Hiểu ưm một tiếng, nhưng vẫn chưa tỉnh, theo bản năng chép môi chất lưỡi, vừa hay đụng tới môi lưỡi đang đánh lén kia.

Diệp Chu hơi híp mắt, xem vô ý thành có ý, không biết xấu hổ mà quẩn quýt đầy dụa, lấp kín môi thom một cách chặt chẽ hơn hết nửa ngày, thẳng đến khi cả người nổi lửa mới đau khổ vạn phần mà cưỡng ép bản thân rút ra.

"Muốn chết..." Diệp Chu liếc mắt nhìn đùng quần nhỏ lên của mình, cười khổ một tiếng.

Trái lại người bị chiếm tiện nghi kia, chu đôi môi bị hôn đến đỏ hồng, ngủ giống như con heo nhỏ vậy.

Diệp Chu cắn một cái xuống môi dưới của nạng tựa như trà thù, con người thâm thúy, "Trở về ăn sạch nạng!"

Tri Hiểu cảm thấy cánh môi bỗng đau lâm râm, rốt cuộc cũng mở mắt, vẫn là đáng vẻ mỏng lung mờ mường, theo bản năng gọi tên của hẳn, "Diệp Chu?"

Diệp Chu vẫn giống như mọi ngày, kéo nạng ôm vào lòng đỡ dành, ôn nhu nói: "Ta đây."

Tri Hiểu cọ cọ lồng ngực của hẳn, tìm một vị trí vô cùng thoải mái, lại an ổn ngủ thiếp đi.

Diệp Chu thờ dãi, khẽ cười một tiếng, ngắm nhìn ánh trăng lớn bên ngoài cửa sổ, cả đêm không ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Tri Hiểu sờ sờ đệm ngủ sớm đã lạnh lẽo bên cạnh, đáy lòng dâng lên một nỗi hoảng hốt khó nói nên lời, siết chặt tấm áo choàng vẫn còn đắp trên người mình, hít lấy mùi hương quen thuộc khiến người ta yên lòng, Tri Hiểu mới dần dần bình tĩnh lại, nhưng lại có chút phiền muộn.

Con người ta đúng là không thể quá ý lại vào đối phương, một khi hình thành thói quen thì sẽ rất khó từ bỏ.

Diệp Chu cứ thế mà biến mất vào ngày, cũng không biết đã đi đâu. Tri Hiểu chợt nghĩ đến đáng vẽ cả người đầy máu của hẳn trong lần đầu gặp mặt, không khỏi sợ hãi lo lắng.

Thợ săn tiền thưởng chính là liếm máu trên lưỡi đao mà kiếm sống, có lẽ ngày nào đó tự dâng mạng mình lên lưỡi đao cũng không chừng.

"Phi phi phi!" Tri Hiểu lắc mạnh đầu, không để bản thân nghĩ đến những chuyện đó nữa, hẳn lại hại như thế, nhất định không có việc gì. Lại nghĩ đến hẳn ngay cả chào hỏi cũng không thêm đã biến mất, lại không ngăn được con giận, "Không nói tiếng nào đã đi, có bản lĩnh thì đừng quay về nữa!"

Tri Hiểu gặt đúng đúng công gửi thuốc, thừa dịp sắc trời vẫn còn sớm, bèn ra thành lên núi hái thuốc.

Đã gần đến ngày thu, có chút âm tình bất định, lúc Tri Hiểu leo đến giữa sườn núi, mây đen cuộn cuộn đã tích thành một lớp dày nơi chân trời, còn đánh tia chớp nữa.

"Lại là loại thời tiết quỷ quái này!" Tri Hiểu nhìn chung quanh xanh biếc một mảnh, không khỏi nghĩ đến ngày đầu tiên gặp Diệp Chu, trong lòng có chút trống rỗng hiu quạnh.

"A --! Sao lại nghĩ đến tên khốn đó rồi!" Tri Hiểu tâm phiền ý loạn dùng lưỡi hái đánh mạnh vào cành cây trước mặt.

"Tên khốn đó là ta đấy à?"

Tri Hiểu vội quay đầu, liền trông thấy Diệp Chu đang ngồi trên một cành cây thô to đâm ngang ra, ôm lấy một thanh Đường đao, trong miệng ngậm một nhánh cỏ, cười đến cả lộ phát phơ.

"Người, sao người lại ở đây?" Đáy mắt Tri Hiểu thoáng hiện lên nét kinh hi, nhưng lại có sự ngượng ngùng lâu ngày không gặp, khóe miệng không kiềm lòng được mà nhếch lên ý cười vui vẻ.

Diệp Chu nhảy vọt xuống từ cành cây, đi đến trước mặt nạng xóc lên gửi thuốc, duỗi ngón tay chọc chọc vầng trán trắng mịn của nạng, "Nghe nạng mắng ta suốt dọc đường, nạng cũng không phát hiện."

Nhìn gương mặt anh tuấn lúc nào cũng ẩn chứa ý cười của hẳn, Tri Hiểu cảm thấy tim đập ngày càng nhanh hơn mà chẳng có lý do, những hồi ức thân thiết ở khoảng thời gian trước đây tất cả bỗng tuôn ra ào ạt, vành tai không nhận được mà nóng bừng lên, mí mắt khẽ run, chấn con người dịu dàng trong vắt, làm thế nào cũng không dám nhìn thẳng vào mắt hẳn.

Diệp Chu néo néo khuôn mặt non nớt của Tri Hiểu, ngắm nhìn ti mỉ, "Làm sao mấy ngày không gặp mà đã gầy nhiều thế này rồi, nhớ ta đến vậy à?" Dứt lời còn mặt dày mảy dạn mà rướn người sát cạnh Tri Hiểu, đôi mắt đen nhánh tràn ngập ý cười.

Tri Hiểu bất thành linh bị động tác ép sát của hẳn làm cho giật mình, đỏ bừng mặt nghiêng người đẩy hẳn một cái, "Hạ, hạ lưu!"

"Chặc, từ khi nào mà Hiểu Hiểu đã học được cách qua cầu rút ván rồi, mấy hôm ôm nạng ngủ kia sao không thấy nạng mắng ta hạ lưu hửm?"

"Cái, cái gì... ngủ... Người hạ lưu!" Mặt Tri Hiểu càng ngày càng đỏ, nhào qua bịt kín miệng của Diệp Chu, xấu hổ cách mấy cũng chỉ có thể mắng được mỗi câu này.

Diệp Chu khẽ cười thành tiếng, lấy tay nạng xuống, thuận theo mà nắm chặt lấy vô cùng tự nhiên, "Đi thôi, đợi chút nữa hai chúng ta đều sẽ ướt như chuột lột cho xem!"

Vừa dứt lời, tiếng sấm bỗng vang ầm lên, hạt mưa lớn chừng hạt đậu đã nhanh chóng đập xuống.

"Miệng quạ đen!" Tri Hiểu có chút dờ khóc dở cười, miệng tên này sao lại linh thế nhỉ!

"Chặc, ngày thường lúc có việc xin người cầu ông thỉnh bà thế nào cũng không tác dụng[1]." Diệp Chu lăm bắm một tiếng, nhìn chung quanh một vòng, dẫn Tri Hiểu đến một sơn động ngay lưng chừng núi, "Trước hãy tránh mưa chút đi, đợi mưa tạnh rồi chúng ta xuống núi."

[1]chỗ này tác giả không giải thích nhưng theo mình nghĩ thì anh đang nói chuyện với ông trời =))))))

Hạt mưa rơi xuống liên tiếp không ngừng, chẳng mấy chốc đã xâu chuỗi thành một tấm rèm mưa, dọc theo đỉnh hang động mà trút xuống, ngăn cách cửa hang và trời đất bên ngoài.

Bên trong động rải rác một ít cỏ cây khô, xem ra cũng từng có người tạm thời lánh thân ở đây.

Diệp Chu chất những cành cây khô thành một đống, quẹt mỗi chাম nhóm lửa, lại sang bên cạnh chống hai cành cây hơi dài thành hai cây cột, nói với Tri Hiểu vẫn đang vận vẹo hai đầu ngón tay trắng nõn như đang vắt nước: "Coi ra hong khô đi, nếu không sẽ cảm lạnh đấy."

Tri Hiểu ngắt đầu, vừa hay đối diện với ánh mắt của Diệp Chu, trong con ngươi phản chiếu ánh lửa đang nhảy múa bập bùng, thêm vào một chút vầng sáng màu vô quýt.

Diệp Chu cong môi, hất cằm về phía khối nham thạch lớn ở bên cạnh, nói: "Ra phía sau kia đi."

Tri Hiểu ngồi xổm đằng sau mỏm núi đá, nhìn Diệp Chu đang nhóm lửa ở phía trước, vẫn nùng nịu quát lên: "Người xoay sang chỗ khác!"

"Có tảng đá che chắn mà nàng cũng sợ, ta xoay sang chỗ khác thì nàng không sợ ta sẽ mọc mắt sao à?" Diệp Chu miệng thì nói thế, nhưng vẫn nghe lời tựa lưng lại, trong lòng không tránh khỏi tiếc nuối mà thờ dãi một hồi.

"Im miệng đi! Nói nhiều!"

"Được được được, ta im miệng. Cối rỏi thì ném quần áo ra đây."

Lời này nghe ra thì chẳng có khuyết điểm gì, nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy không được tự nhiên.

Tri Hiểu nắm chặt áo ngoài trong tay, nhìn nhìn yếm nhỏ quần lót trên người, rốt cuộc cũng cố nén ngượng ngùng mà ném ra ngoài.

Diệp Chu giữ phẳng váy áo rồi vắt lên giá đỡ, cũng phát hiện ra, lắc đầu cười khê, trải rộng áo khoác dài của mình bên cạnh đồng lửa nhanh chóng hong khô, rồi ném cho Tri Hiểu, "Thay cả hai cái còn lại ra đây đi."

Người này thật là...

Tri Hiểu cắn môi, kéo chặt tấm áo khoác vẫn còn vương lại hơi ẩm, xấu hổ đáp: "Ta tự mình hong!"

Diệp Chu nhường nhường mảy, không ý kiến. Nhìn Tri Hiểu khoác áo choàng dài của mình đi từ từ đến bên đồng lửa, e thẹn cầm chiếc yếm nhỏ trong tay nhét xuống dưới làn váy.

Tri Hiểu vén tay áo rộng thùng thình lên, đưa cánh tay trắng nõn đến gần đồng lửa sưởi ẩm. Vạt áo thật dài dần thành một gò nhỏ, lộ ra phần nửa mũi chân mịn màng trắng trẻo.

Nghĩ đến dưới lớp áo choàng kia là cơ thể không một mảnh vải, đôi mắt của Diệp Chu lại sâu thêm vài phần, vừa quạt lửa vừa âm thầm bình phục tâm tư đang sôi trào cuộn cuộn, nhất thời không nói năng gì.

Hết chương 4.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xưa Ở Thành Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 5: Nên thấy và không nên thấy

Tác giả: Thượng Phiến Nhược Thủy

Người dịch: Khiết Lâm

Mưa rơi tí tách tí tách kéo dài không ngừng, mây đen cuộn cuộn chiếm giữ không tan.

Tri Hiểu nhìn bầu trời tối tăm mù mịt, lật tìm chút lương khô đem theo trong gói thuốc, tất cả đều bị mưa thấm ướt, dính thành một đồng, không khỏi ôm đầu gối rũ lông mày.

Đói quá...

Diệp Chu thấy đôi mắt trông mong mím mím môi nhỏ của nàng, khẽ cười một tiếng, xách đao đứng dậy đi ra bên ngoài.

"Người đi đâu?" Tri Hiểu thấy thế, cũng vội vàng đứng lên, cuống quýt nhảy lên hai bước. Nơi vạt áo rộng thùng thình kia, hai bắp chân nhỏ nhắn như ngó sen non thoát ẩn thoát hiện.

"Ngao ngao ngồi đợi ở đây." Diệp Chu thừa cơ vội sờ gương mặt nhỏ nhắn mịn bóng loáng, xoay người ra khỏi som động.

Tri Hiểu mở to mắt trông ra bên ngoài, nhưng lại tối om chẳng nhìn thấy gì cả.

Chỉ một chốc sau, Diệp Chu đã ướt sũng trở về, trong tay còn mang theo hai con thỏ.

Tri Hiểu kinh ngạc nói: "Những ngày trời mưa thô đều trốn trong hang động hết rồi, sao người săn được thế?"

"Muốn ăn thì tự nhiên sẽ có cách thôi." Diệp Chu có thâm ý khác mà đáp lại một câu, thuận tiện ngồi xổm ở cửa hang, dùng đao mổ xẻ da lông con thỏ.

Tri Hiểu thấy cả người hần đều ướt đẫm, có chút ngượng ngùng ấp úng: "Cái đó... Người hong khô quần áo trước đi đã."

Diệp Chu hai ba lượt cời xong y phục, chỉ để lại một cái quần, mặt dày nói: "Hiểu Hiểu hong giúp ta."

Tri Hiểu phồng phồng hai má, mắng thầm một câu vô lại, lật giờ y phục bị vo thành một đồng. Thoảng nhìn qua eo lưng rắn chắc của người nào đó nơi cửa hang động, gương mặt nóng hổi, vội dúi tầm mắt.

Mặc dù không có gia vị tẩm ướp, bữa thịt rừng này Tri Hiểu vẫn ăn đến say sưa ngon lành.

Diệp Chu trêu ghẹo nói: "Hiểu Hiểu không kén ăn như vậy, ngược lại cực kỳ dễ nuôi."

Tri Hiểu đánh ợ một cái, xoay qua dạy bảo hần: "Có cái dễ ăn đã là tốt lắm rồi!"

Diệp Chu vội vàng gạt đầu đồng ý.

Trận mưa này cũng không biết đã kéo dài bao lâu, lúc Tri Hiểu ngủ gật gật mình mở mắt tỉnh dậy, vẫn nghe thấy tiếng mưa rơi lộp độp bên ngoài, mà sắc trời đã hoàn toàn tối mịt.

"Ồ!... Sao lại rơi mãi thế này." Tri Hiểu dụi dụi hai mắt, trong lòng oán giận.

Diệp Chu liếc mắt ra bên ngoài, âm thầm hy vọng trận mưa này kéo dài cả đêm mới tốt.

Sự thật chứng minh, hôm nay Diệp Chu vô cùng may mắn. Nói cái gì thì trúng cái đó, muốn cái gì thì đến ngay cái đó.

Đoán chừng đến tận giờ hội, cơn mưa vẫn không có dấu hiệu dừng lại.

Diệp Chu thu gom cỏ khô trong hang động rồi trải xuống bên cạnh, lăn ra nằm ngửa lên đó, lười biếng đáp: "Xem ra đêm nay không xuống núi được rồi."

Tri Hiểu thấy hần vẫn đề trần thân trên, đem quần áo đã hơi khô ném cho hần, "Người mau chóng mặc quần áo vào đi!" Cứ ở đó khoe cái gì mà khoe!

"Mặc hay không đâu có quan trọng, dù sao cái gì nên thấy cái gì không nên thấy nàng cũng đã thấy hết rồi."

"Ta thấy cái không nên thấy khi nào há!"

Diệp Chu à một tiếng thật dài, ngạc nhiên nói: "Nàng biết chỗ nào là không nên thấy à?"

Tri Hiểu xấu hổ bực mình không thôi, vo tròn váy áo trên giá đỡ ném về phía hần, thấy cái yếm của mình lộ ra ngoài, bị Diệp Chu nâng tay bắt được, bèn cuống quýt rút về, đỏ mặt thắm mắng một câu "Hạ lưu!", chạy đến sau tảng đá lớn thay y phục.

Diệp Chu chống người dậy, nhúc nhích năm ngón tay thon dài, trên đó vẫn còn vương vấn hương nữ nhĩ, trong lòng xao động không thôi. Lắng nghe âm thanh xột xọat sau mỏm đá, Diệp Chu gọi một tiếng: "Hiểu Hiểu."

"Cái gì!" Vô cùng tức giận.

Diệp Chu nhú nhú mày, chậm rãi nói: "Chỉ là muốn nhắc nhở nàng, vừa này hình như có thứ gì đó chạy vào trong."

"Thứ gì cơ?" Thoảng chớp Tri Hiểu đã hoảng loạn.

"Cố lẽ là chuột hoặc đại loại như thế." Diệp Chu nói xong, cuộn tấm da thỏ đã lột ra, lột cộc đi về phía tảng đá.

Tri Hiểu chỉ mặc y phyc được một nửa, bên chân bỗng chạm đến một thứ lông lá xù xì, lại nghe thấy Diệp Chu nói vậy, lập tức sợ đến hết lên một tiếng, từ sau mồm đá xống thẳng ra ngoài.

Hết chương 5.

Hong hiểu sao chương này nó ngắn vậy luôn thôi thì tí xâu nữa up luôn chương sau cho các bạn nhe =))))))

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xưa Ở Thành Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 6: Thế này mới gọi là hạ lưu (hơi H)

Tác giả: Thượng Phiến Nhược Thủy

Người dịch: Khuyết Lâm

Diệp Chu canh đúng thời điểm đang rộng cánh tay, đón lấy ôn hương nhuyển ngọc tràn đầy còi lòng.

Tri Hiểu gào thét cả buổi, mới phát hiện người đang ôm mình im lặng không nói tiếng nào, ngẩng đầu lên bắt gặp ý cười trên gương mặt nào đó, nhận ra bản thân lại bị lừa, vội vàng siết lại vạt áo trước ngực muốn trốn đi, nhưng lại bị kéo về, lòng bàn tay trên cổ tay mảnh khảnh nóng hổi dọa người.

"Người, người..." Tri Hiểu cảm thấy nhịp tim và hơi thở đều hỗn loạn cả lên, buong thông tâm mắt, né tránh ánh nhìn chăm chú của con người đen nhánh.

Diệp Chu hơi cúi đầu, truy tìm hương lan trong vòm miệng ngọt ngào, môi mỏng che kín thâm đỏ, cảm nhận được thân thể mềm mại khẽ run nhưng lại không hề chống cự, trong lòng không khỏi mừng như điên, càng được một tác lại tiền thêm một thước.

Lưỡi dài cứ thế trượt vào miệng thom không phòng bị, cuốn lấy chiếc lưỡi dính hương muốn trốn mà không kịp, liếm láp khuấy đảo, cũng không buông tha cánh môi anh đào, thỉnh thoảng lại khẽ cắn vuốt ve, khiến chung quanh môi hồng đều ướt đầm sáng loáng.

Tri Hiểu bị nụ hôn nóng bỏng đột nhiên xuất hiện này làm cho hồ đồ, mặc dù ngày thường Diệp Chu vẫn già mà không đứng đắn, nhưng cũng chỉ chiếm chút tiện nghi nhỏ nhỏ, nụ hôn này vừa cường thế vừa bá đạo, dường như ngay cả hô hấp của nàng, tim của nàng cũng muốn cướp đi, trên môi tràn ngập hơi thở nam tính mẽ hoặc. Vươn tay ra, là lồng ngực rắn chắc nóng hừng hực, Tri Hiểu giống như vừa chạm phải điện mà rụt trở về, tim như nổi trống, nửa ngày sau cũng không thốt được chữ nào.

Diệp Chu mới hút chất lỏng ngọt nồng như rượu ngon trong vòm miệng thom, con người đen nhánh dâng lên một màu đỏ sậm. Mặc dù dục vọng cả người đều đang kêu gào âm ỉ, nhưng Diệp Chu vẫn rất bận tâm đến Tri Hiểu, không thỏa mãn lắm mà rút đầu lưỡi ra, hôn nhẹ cánh môi anh đào sưng đỏ, văng trăn khẽ chạm, thấp giọng thì thầm: "Hiểu Hiểu, ta nhìn không được rồi... Hiểu Hiểu, nói ta nghe, nàng bằng lòng đi."

Tri Hiểu nhìn thấy một bầu trời sao thắm thuy trong đôi mắt hấn, bên trong vừa ẩn nhẫn lại chán thành, giống như bị đầu độc vậy, vươn tay ôm lấy cần cổ hấn, chu đôi môi đỏ hồng tron bóng, nũng nịu mà ần xuống, chỉ nhẹ nhàng một cái, lập tức đẩy lên một trận lửa lớn cháy lan đồng cỏ.

"Hiểu Hiểu, Hiểu Hiểu..." Diệp Chu ní non mãi tên gọi của Tri Hiểu, dề thân thể non mềm xuống thâm cổ khô, môi lưỡi không kịp chờ đợi mà liếm mát da thịt sáng trong như ngọc, sau đó lại phủ lên môi đỏ, hoàn toàn không hề kiêng kỵ gì mà càn quét trắng trợn.

"Ừm..." Tri Hiểu khép hồ đôi mắt hơi nước mông lung, nghe được âm thanh môi lưỡi quấn quýt giao hòa, thẹn thùng không thôi. Lần đầu tiên cảm nhận được ham muốn tựa như lửa cháy hừng hực, tình dục xa lạ khiến nàng có chút mờ hồ sợ hãi, không khỏi co rụt thân thể.

"Hiểu Hiểu không sợ..." Diệp Chu thuận theo đầu vai lỏng lỏng bóng mịn, khe khẽ vuốt ve, trượt dọc xuống hai cánh tay, nắm lấy bàn tay nhỏ non mềm, mười ngón đan xen.

Âm thanh nước vang vọng cùng tiếng thờ đồ xen lồng vào nhau, chẳng mấy chốc, trong son động đã bốc lên hơi nóng cuộn cuộn, xua đi âm u lạnh lẽo, chỉ còn lại sức nóng hằm hập.

Áo ngắn của Tri Hiểu vốn vẫn chưa buộc xong, hai bầu vú trắng tuyết nhỏ xinh mềm mịn ần hiện bên dưới, run lấy bầy. Diệp Chu phát hiện mục tiêu mới, rốt cuộc cũng buông tha miệng nhỏ triền miên đã lâu, dọc theo cần cổ mảnh khảnh hôn mát xuống dưới, đẩy ra vạt trước lỏng lẻo, không hề báo trước mà một ngụm phủ xuống, sắc tình bắt đầu mất hút.

"A! Ừm... A..." Tri Hiểu ngấm nga một tiếng, khó nhịn mà nâng bộ ngực nhỏ lên, muốn thoát khỏi sự dầy dụa ra làm mào theo chút sáng khoái này, hai bắp đùi cũng không ngừng quấn quýt ma sát, một cảm giác ấm nóng dính dính từ giữa hai chân bỗng tuôn ra ngoài.

Diệp Chu nâng một tay bắt được vú trắng rung động, càng thêm đưa sát vào miệng mình, bàn tay kia cũng không cam chịu vắng lặng, lòng bàn tay bao bọc một bên khác, vừa dùng sức lại không mất ôn nhu mà xoa nắn vân vân.

Tri Hiểu duỗi tay đẩy đẩy đầu vai của hấn, nhưng lại sừng sững bất động, chỉ đành cắn lấy ngón tay mảnh khảnh của mình, tỉnh tề thờ dốc.

Diệp Chu cũng không muốn dừng lại quá lâu ở một chỗ, hôn mát hai bên nhụy mai đến cương cứng cả lên, rồi trượt người xuống bên dưới, lướt qua bụng nhỏ nhấp nhô pháp phồng, xoắn lên vạt rộng thùng thình vùi đầu vào trong, gương mặt tuấn tú dấn vào bắp chân thon dài thẳng tắp, chậm rãi mà lên. Hơi thở nóng rực phun ra trong lúc hô hấp khiến Tri Hiểu run rẩy càng dữ dội hơn, nơi bụng nhỏ truyền đến một cơn đau nhức.

"Dừng mà... A!" Tri Hiểu bỗng nhiên ngừng đầu, chỉ cảm thấy từ nơi có thom chưa từng có người ghé thăm qua, bị một vật thể ám áp nềm mại xâm lược, con người đầm nước trừng thật lớn, tâm tư cũng bay đến tận chỗ nào đó xa xôi. Nhìn xuống bên dưới, chỉ có thể thấy được vạt của mình nhỏ cao, không ngừng nhấp nhô lên xuống, nam nhân tách hai bắp đùi đặt ở hai bên đầu vai, đang vùi đầu vào giữa hoa huy*t, điên cuồng mà liếm láp.

Tri Hiểu bị cảnh tượng sắc tình này khiến cho cả người giống hết như phát sốt, miệng huyệt rụt lại, một luồng mặt dịch tron bóng tuôn ra, sự xao động trong cơ thể tựa như mọc rễ vậy, không ngừng tràn lan.

Dục vọng của Diệp Chu gần như đã đến điểm giới hạn, hơi động một chút đã cảm thấy vật trong đũng quần đau đớn, chỉ đành dùng thể tấn công mãnh liệt, buộc hoa huy*t mềm mại nhanh chóng ẩm ướt. Lưỡi dài linh hoạt không ngừng dao động đâm chọc trong miệng huyệt, thỉnh thoảng liếm láp hai bên thịt mềm non mịn, cảm nhận được phản ứng khẽ co khẽ rút, động tác lưỡi càng buông thả hấn lên, âm thanh mát hút chắc chắc vang lên không dứt, đảm mỹ không chịu được, bầu không khí ngọt ngào lập tức tràn ngập hương động.

"A... Ha... Ừm a... Dừng mà..." Tri Hiểu cảm thấy bụng nhỏ càng ngày càng xột, ái dịch dính ướt từng dòng từng dòng trào ra, bị Diệp chu mạnh mẽ mát hút, hai bắp đùi bị nhấc lên co rụt một trận, tình triều xa lạ mà cuộn trào mãnh liệt, Tri Hiểu không nhịn được mà bật khóc thành tiếng, gót chân không ngừng đập vào sau lưng nam nhân, hai hốc mắt ầng ực nước vô cùng đáng thương.

Diệp Chu đứng thẳng người dậy từ trong vạt, môi mỏng sáng loáng một mảnh, bỏ nhào lên người Tri Hiểu, cong môi, cười đến không đứng đắn, "Hiểu Hiểu của ta thật nhiều nước, mùi vị của mình, nếm thử một chút?" Nói xong thì áp môi tới, đem chất lỏng ngọt ngào kia bôi hết lên môi hồng. "Có phải ngọt lắm hay không?"

Tri Hiểu đỏ bừng mặt, hai mắt đầm lệ mờ mịt nhìn hấn, thút tha thút thít mắng một câu "Hạ lưu".

Diệp Chu bật cười khê, tự cời quần của mình xuống, nắm lấy tay nhỏ chụp vào vật thể nào đó đã đội lên thẳng tắp, thờ dài một tiếng: "Thế này mới gọi là hạ lưu."

Tri Hiểu bị vật thể nóng hổi nhảy lên trong tay dọa cho giật mình, đợi đến lúc phản ứng lại nó là gì, cả khuôn mặt đỏ đến tận mang tai, cuồng quýt muốn rút tay về, Diệp Chu lại giữ chặt nàng, trầm giọng nói: "Hiểu Hiểu cảm thấy ta có cần dùng Ba Kích Thiên kia hay không hứm?"

Một cây cứng rắn sừng sững trong tay, có thể cảm nhận được gân xanh chồng chéo uốn lượn bên trên, vừa thô vừa dài, một tay cũng không cách nào nắm hết. Tri Hiểu cắn môi, nghĩ đến những lời nàng trêu ghẹo Diệp Chu trước kia, nhất thời hồi hận đến xanh cả ruột. Nhưng hết lần này tới lần khác Diệp Chu cứ kháng kháng hỏi cho ra lẽ, nếu không thì sẽ không cho nàng rút tay về.

"Không, không..." Tri Hiểu nói tiếp từ "cần" với giọng nhỏ muỗi vo ve, chỉ muốn đảo một cái lưỡi rồi chui tọt vào trong.

Diệp Chu hôn nàng một cái như khen thưởng, "Hiểu Hiểu của ta thật biết phân biệt hàng tốt hàng xấu!" Dứt lời không đợi Tri Hiểu đắm hấn, eo hồng dòi xuống, chặt chẽ dính sát vào giữa hai chân Tri Hiểu, vậy cũng không thêm

cỏi, đun thành một đồng nhỏ, khó khăn lắm mới che được nơi tư mật của hai người.

Diệp Chu ôm lấy vòng eo nhỏ trắng nõn nà, một tay luồn vào trong váy, vuốt ngón tay cọ xát mặt dịch dính ướt, rồi bôi hết lên cây gậy lớn của mình, không ngừng lấy nó thăm dò lối vào.

Trong đầu Tri Hiểu hoàn toàn trống rỗng, vừa sợ hãi lại mong chờ, muốn ngăn cản nhưng đã không kịp nữa rồi, chỉ cảm thấy Diệp Chu mạnh mẽ thẳng lưng, húc cơ thể của nàng co rụt về trước, một cơn đau đốn từ hạ thân truyền đến, gat bó cự vật đang xâm lấn.

"A! Ô ô ô..." Khuôn mặt Tri Hiểu trắng bệch, nước mắt rơi xuống không ngừng như chuỗi ngọc đứt dây.

Hết chương 6.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xưa Ở Thành Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 2 - Chương 7: Đừng xem thường nam nhân của nàng (H)

Tác giả: Thượng Phiến Nhược Thủy

Người dịch: Khiết Lâm

Tri Hiểu đau đến mức cả người căng cứng, Diệp Chu cũng không hề tốt hơn chút nào cả. hoa huy*t căng mịn dầm nước xoắn chặt lấy nam căn thô to, trường đến phát đau.

"Xuýt... Hiểu Hiểu đừng kẹp chặt thế, thả lỏng... Ừm..."

Tri Hiểu cứng người, cơ thể ướt đầm hồ hởi, căn bản không thể quan tâm đến thứ gì nữa, cho dù có nghe Diệp Chu nói như vậy, cũng đã hoàn toàn u mê hồ đồ.

"Ồ... Ta, ta không biết..." Tri Hiểu nước mắt đầm đìa nói đến đáng thương, vật to lớn mà cơ thể đang bao bọc kia như phát bóng, khiến nàng co thắt vách huyết theo bản năng, căn bản không thể tự mình khống chế được, ngược lại càng kẹp càng chặt hơn.

Diệp Chu rên lên đau đớn, trực giác cho thấy nếu cứ tiếp tục như vậy bản thân sẽ đi tong luôn nữa cái mạng cũng không chừng. Đong đưa mông hẹp, để cây gậy lớn đang bị xoắn đến phát đau kia khẽ cọ xát vách trong, chậm rãi mở rộng đường đi lối vào. Một tay thì tìm kiếm hạt châu nhỏ được thịt mềm bao bọc giữa bộ lông ướt mịn, lối kéo vuốt xoa, giúp thiên hạ chỉ vừa nếm thử tình dục thả lỏng cơ thể mà tiếp nhận hẳn.

Dần dần, mặt dịch dọc theo khe hở rồi rỉ ra ngoài, còn th*t ra vào trở nên trơn thuận, Diệp Chu bắt tri bắt giác mà tăng nhanh tốc độ, âm thanh da thịt va chạm phốc phứ phốc phứ vang vọng khắp sơn động.

"Ừm a... A..."

Diệp Chu thấy nàng thích ứng với tiết tấu này, ý xấu chợt nổi lên, uốn thẳng còn th*t làm xằng làm bậy, lật đảo trăm ngàn kiểu dạng, lúc thì đâm sâu, lúc thì húc mạnh, Tri Hiểu lần đầu nếm trái chuyện này, vốn đã không thể chịu được, chỉ đành hé miệng nhỏ mà rên rĩ không ngừng.

"Phốc thứ... Phốc thứ... Bạch bạch bạch..."

Tiếng nước xối hồ chết người cứ thế kéo dài không ngừng, huyết nhỏ non nớt đầm đìa bị ma sát đến nóng lên, từng đợt từng đợt d*m thủy tuôn ra, khiến nơi giao hợp của hai người dính nhớp một mảnh, khó mà phân biệt.

Tri Hiểu nâng đôi chân nhỏ bị nam nhân cầm đến không ngừng lung lay, ngón chân không chịu nổi mà cuộn tròn cả lại.

Nam nhân dường như không biết mệt mỏi, cong eo, duy trì suốt một tư thế thẳng tiến đã rất lâu rồi, nhưng vẫn đang mạnh mẽ đong đưa, cảm huyết mềm đến mức ướt nhẹp không thôi.

Tri Hiểu đã run người mà tiết ra hai lần, nam nhân lại không hề có dấu hiệu muốn bắn nào, cứ vui đùa mãi mãi như một con trâu điên vậy, cuối cùng đã không thêm bàn đến kỹ xảo nữa, trực tiếp lên xuống, cầm đến miệng huyết phần hồng phun trào ái dịch.

"A a a..." Tri Hiểu lắc đầu nguầy nguậy, không thể chịu đựng nổi nhiệt tình như vậy.

Diệp Chu gặp một bên chân dài trắng nõn trên hông mình, eo khỏe hạ thấp xuống một chút, còn th*t ngao ngễ truy cùng giết tận không buông, đâm huyết nhỏ dầm nước đến bọt trắng vẩy tung tóe.

Ánh lửa bập bùng phản chiếu bóng hình đầy dục pháp phòng của hai người, rọi lên vách đá, mờ mờ ảo ảo.

Người thông minh nào đó hiểu được làm cách nào để nam nhân chậm lại thể tiến công, vào thời điểm bị thúc đến run giọng ngâm nga, hóp lấy bụng nhỏ dùng sức co rụt hoa huy*t của mình, xoắn thật chặt cự long cản trở trong vách dung đạo non mềm, không cho nó tiếp tục xâm lược hoa tâm nữa cam nũa.

Diệp Chu đang tấn công mãnh liệt, thỉnh linh bị xoắn một cái, thoáng chốc không giữ được tinh quan, bèn bắn ra ngoài. Tinh dịch nóng hồi phun thẳng vào vách hoa nhẵn mịn, Tri Hiểu cũng theo đó mà co rúm một trận, đạt đến cao trào.

Diệp Chu chống cánh tay nằm bò trên người Tri Hiểu, thờ hồn hèn cần mồi dưới của nàng một cái, nghiền răng nói: "Tiêu hồn đàn, muốn hại chết ta sao!"

Ánh mắt Tri Hiểu mê ly, mấy mũi dăng lên nơi con người vẫn chưa hoàn toàn tan hết, cơ thể bị thao đến mềm nhũn vô lực mới chậm rãi hồi phục buông lỏng, thờ từng ngum nhỏ nhẹ.

Trận kích tình vừa kéo dài lại mãnh liệt này, quả thật khiến nàng không thể chịu nổi.

Diệp Chu cười khẽ một tiếng, nhắm hai mắt lại, lúc mở ra, màu đỏ sậm dưới đáy mắt lại càng sâu thêm, phảng phất có thể thiêu cháy xuyên thủng người ta luôn vậy.

"Đêm dài đằng đẵng, Hiểu Hiểu hà cớ phải gấp gáp như vậy."

Tri Hiểu trừng lớn đôi mắt ướt át, cảm nhận được dục vọng chưa kịp nếm xuống trong hoa huy*t, lại dần dần trưởng to, trong nháy mắt đã trở thành một cây gậy cứng rắn, hùng dũng oai vệ mà chặn ở bên trong.

"Chàng, sao chàng lại..." cái cảm giác dạt dào đó quá thật quá mức khác sâu, đến nỗi giọng nói của Tri Hiểu cũng có chút run rẩy.

Diệp Chu cười đến mặt mày sáng láng, nhưng Tri Hiểu chỉ cảm thấy khiếp sợ mà thôi.

"Xem thường nam nhân của nàng như vậy, ta sẽ giận thật đó."

Vừa dứt lời, Diệp Chu vẫn lấy tư thế trước đó, không hề xê dịch mấy may, uốn mông eo thúc thẳng cả cây thô to tìm thăm vào bên trong, tiếp đó bắt đầu cầm rút bạch bạch bạch.

"A! A! A!..."

Khoái cảm vẫn chưa hoàn toàn lặng xuống đã lập tức bị câu lên, Tri Hiểu hé miệng nhỏ, thờ hồn hèn nặng nề, hấp thu không khí. Cơ thể nằm ngửa trên lớp cỏ khô, bị xuyên xò đến mức không ngừng lay động, hai luồng vú mềm lắc lư, giống hệt như đậu hũ ngâm trong nước vậy, tron bóng động lòng người.

Hai mắt Diệp Chu đỏ bừng, vuốt tay bắt lấy một bên tròn đầy, đánh một vòng nào nặn, hiểu được hương vị non mềm trong đó, một giây sau đã cúi đầu xuống, lưỡi dài cuốn lấy, há miệng ngậm chặt đầu ngực hút chặc chặc thành tiếng.

"Ừm a... Ừm... Nhẹ chút..." Tri Hiểu không chịu được mà giãy dụa, mười ngón thon dài đan vào mái tóc đen nhánh của người bên trên, muốn cự còn nghênh. Bị nam nhân tách hai bắp đùi đến tê dại, gần như sắp không chống đỡ nổi nữa, "Ừm... Xót quá... Không muốn mà..."

Nghe thấy nàng cầu xin nũng nịu, Diệp Chu càng táo tợn hơn, một phát giữ lấy hai chân nàng nâng lên khép chặt trước ngực, trọng lượng nửa người dưới gần như đặt hết lên mặt động tràn trề, đưa đẩy mông eo dùng sức xỏ xuyên đóm đóp đóm đóp.

"Phụt phụt phụt..."

"A a a a a! A--"

Cao trào ập đến vừa nhanh vừa mãnh liệt, Tri Hiểu run rẩy cả người thét lên một tiếng, thờ hồn hên rồi ngất lịm đi.

Diệp Chu găm nhẹ, tăng nhanh tốc độ cắm rút, một lần cuối cùng vùi sâu vào bên trong, chống đỡ thịt mềm mẫn cảm mà bắn ra, đút hoa hồ ăn đến tràn đầy, rỉ ra dịch trắng lầy lị.

Hết chương 7.

Chương này mình cái bản khoãn không biết có nên thay đổi xưng hô bên phía chị hay không, vì thật ra chị cũng đã đổ anh trước đó rồi. Nên giữ nguyên ta - ngươi, hay đổi thành ta - chàng/thiếp - chàng thì hợp lý nhỉ? Bây giờ mình đang tạm để là ta - chàng đó.

Các bạn cho ý kiến vớiiii T T

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xưa Ở Thành Nhỏ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 8: Nhìn nữa sẽ ăn nàng (H)

Tác giả: Thượng Phiến Nhược Thủy

Người dịch: Khuyết Lâm

Tri Hiểu tỉnh dậy từ trong giấc mộng, trời đã sáng choang, những giọt mưa tí ta tí tách nhỏ xuống từ cửa hang động, một chút hơi lạnh thổi vào bên trong.

Tri Hiểu rụt rụt bả vai lạnh buốt, nhịn không được rúc vào lồng ngực ấm nóng phía sau lưng.

"Dậy rồi? Cơ thể ổn chứ?" Trong giọng nói của Diệp Chu vẫn còn mang theo chút trầm khàn, kéo cơ thể mềm mại ôm vào trong lòng, hôn hôn đầu vai mượt mà tròn trịa.

Con đau nhức khắp người như đang nhắc nhở Tri Hiểu về trận kịch tình thỏa thích vào đêm qua, những hình ảnh nóng bỏng thân mật dần dần ủa về, Tri Hiểu âm thầm rên rỉ một tiếng, xấu hổ đến mức cả người giống hệt như con tôm luộc vậy.

Trên cơ thể hai người chỉ đắp một tấm áo choàng thật mỏng, một động tác nhỏ đã xốc lên hơn phân nửa.

Diệp Chu nhìn những dấu vết mà mình đã lưu lại trên thân thể non mềm trắng tuyết, một loại cảm giác thỏa mãn bỗng chốc này sinh, ánh mắt lập tức trở nên sâu xa.

Tri Hiểu cảm nhận được hơi thở nặng nề đang tiến gần của hắn, vội vàng chống người dậy, sợ hắn nổi ý niệm lại kéo mình ra giày vò một phen.

"Mau đứng lên đi! Thừa dịp mưa tạnh tranh thủ thời gian xuống núi!"

Tri Hiểu tìm được váy áo của mình giữa một đống y phục hỗn loạn, muốn ngồi dậy đi thay, mới phát hiện hai chân đau xót đến nỗi ngay cả đứng cũng đứng không được.

Diệp Chu ôm lấy vòng eo của nàng, cười đến gọi là thiếu đôn, "Nàng xác định nàng như vậy có thể xuống núi à?"

"Đều tại chàng! Còn cười! Chàng công ta xuống núi!" Tri Hiểu vừa thẹn vừa giận, duỗi tay véo hắn.

"Công công công!" Diệp Chu cảm lấy cái yếm nhỏ của nàng, thuận thực bao lấy hai luống tuyết nhũ, thất một cái nơ xinh đẹp phía sau cổ, đồng thời cũng không quên chấm mút chút đậu hũ, hôn hôn gáy ngọc nõn nà.

Tri Hiểu trừng mắt, cảm thấy thật phiền khi hắn giống như ruồi nhặng quấy nhiễu người khác, trong lúc hắn đang viện cớ mặc quần giúp mình mà vuốt ve cột nhà đôi chân nhỏ, giẫm nhẹ vài cái lên khuôn mặt đang áp sát của hắn, gắt giọng nói: "Còn động tay động chân nữa nhất định sẽ đập chàng rất rầm!"

Diệp Chu cười ha ha, gãi nhẹ vào lòng bàn chân mẫn cảm, nhào lên hôn đầy nước bọt lên mặt Tri Hiểu.

Hai người nào loạn một trận, thu dọn đồ đạc xuống núi, vừa vào thôn không bao lâu thì trời lại âm u.

Tri Hiểu ngồi xuống băng ghế nhỏ cạnh cửa, vô cùng vui mừng, "May là đi nhanh, bằng không thì lại bị kẹt trên núi một đêm nữa rồi."

Diệp Chu đang gánh nước nóng vào thùng tắm, nghe vậy, hết sức tưởng niệm mà lẩm bầm: "Như vậy cũng đâu có gì không tốt."

Tri Hiểu lườm hắn một cái, bắt đầu xoa tay đuổi người, "Ta muốn tắm rửa chàng cứ tự mình ngốc ở bên ngoài đi."

Diệp Chu đứng bên thùng tắm không nhúc nhích, xấn ống tay áo nói: "Chuyện thân mật hơn chúng ta cũng đã làm rồi, xấu hổ cái gì chứ. Bên ngoài mưa dầm gió thổi, nàng nhẫn tâm để nam nhân của mình chịu tội hay sao? Qua đây ta tắm cho nàng." Dứt lời vỗ vỗ thùng tắm, vẻ mặt như thể "nghe lời đừng nghịch", trông vô cùng nghiêm chỉnh đứng đắn.

Mặc dù tự nguyện giao mình cho hắn, thế nhưng ăn nói trắng trợn như vậy giữa ban ngày, thật là...

"Ai muốn chàng tắm chứ! Ra ngoài nhanh lên!"

Tri Hiểu duỗi tay đẩy người, Diệp Chu tóm lấy nàng cạnh rìa thùng tắm hệt như đang vỗ gà con vậy, tay kia thì cực nhanh lột bỏ hết quần áo.

Tri Hiểu sợ đến thét chói tai liên tục, Diệp Chu xuyt một tiếng, thấp giọng nói: "Nàng kêu thêm hai tiếng nữa thì làng trên xóm dưới đều sẽ nghe hết đấy."

Tri Hiểu quên mất chuyện này, vội vàng ngậm miệng, trừng mắt nện hắn.

Chỉ hai ba cái Diệp Chu đã lột sạch trơn trụi người nào đó rồi bỏ vào trong nước, cầm lấy cái gáo bên cạnh múc nước, cầm lấy cái gáo bên cạnh múc nước, Tri Hiểu thoải mái đến run cả người, đôi mắt ướt long lanh híp lại như một chú mèo lười biếng.

Diệp Chu cười cười, lấy vải bông cẩn thận chà lau da thịt trắng nõn mượt mịn, vô cùng săn sóc.

Tri Hiểu nghiêng đầu nhìn hắn, sóng mắt dong đưa lưu chuyển vẫn mang theo chút thẹn thùng.

"Nhìn nữa sẽ ăn nàng!" Diệp Chu an phận chẳng được bao lâu, bị nàng nhìn đến tâm tư nhộn nhạo, nắm lấy cảm nhỏ củi người hôn một cái.

Lại bị chiếm tiện nghi, Tri Hiểu xù lông hừ một tiếng xoay người, chỉ để lại cho Diệp Chu một tấm lưng trắng mịn như tuyết.

Hơi nóng bốc lên khiến người ta lịm đim buồn ngủ, Tri Hiểu vừa nhấc lên cánh tay bị gối đến thế dại, thì nghe thấy tiếng nước ào ào phía sau, vừa quay đầu lại đã trông thấy Diệp Chu quần áo nửa cời đang muốn chui vào thùng tắm, bên ôm chặt lấy cái chân sắp sửa bước vào của hắn, "Chàng cái tên sắc phôi này muốn làm gì hả!"

Máy kiểem Diệp Chu giương lên, vén chiếc áo choàng cuối cùng qua, vật thô dài sưng sưng giữa bộ lông đen nhánh cứ thế mà dựng thẳng trên đỉnh đầu của Tri Hiểu.

Tri Hiểu hét "A" một tiếng, cuống quýt buông lỏng chân của hắn, Diệp Chu không biết xấu hổ mà chen vào trong nước, chặn lấy cơ thể trắng mịn nhỏ xinh không cách nào trốn thoát.

Tri Hiểu đỏ mặt hất một vốc nước lên mặt của hắn, gần đến bộ ngực phập phồng lên xuống, giữa bọt nước óng ánh trông vô cùng hấp dẫn trêu người.

Diệp Chu vuốt mặt, lại treo lên nụ cười đầy vô lại, ôm người nào đó vào lòng rồi bắt đầu một trận gặm cắn, "Hiểu Hiểu thật vô tình quá đi, sau một đêm ôm cũng không cho ôm nữa rồi."

Tri Hiểu tay chân luống cuống ngăn lại bàn tay và môi lưỡi đang dạo chơi khắp nơi của hắn, bờ mông trơn trượt bỗng nhiên chạm phải một vật nóng bóng cứng rắn, thỉnh linh ngờ ngẩn choáng váng.

Diệp Chu ác ý ưỡn thẳng eo, nhe hai hàm răng trắng, "Sao không vận vẹo nữa."

Tri Hiểu nhìn trộm dòng chảy ngầm nơi đáy nước, trong ánh mắt mang theo chút tủi thân và trách cứ, mím chặt môi không nói câu nào.

Diệp Chu sớm đã hiểu rõ mồn một tính cách của nàng, thừa thắng xông lên mới là đạo lý quyết định, ngay lập tức quán lấy miệng nhỏ hôn đến chặc chặc vang vọng, một bàn tay bao bọc vú trắng như tuyết nhào nặn vuốt ve, một tay khác lại trượt xuống giữa hai chân nàng, sờ đến miệng huyết nhỏ nhỏ, duỗi một ngón tay chậm rãi cắm vào bên trong.

"Ưm! A..." Miệng huyết hơi sung gò phút này vẫn vô cùng nấn nham, cả người Tri Hiểu co rúm lại, âm thanh cũng run rẩy vài phần.

Diệp Chu ôm chặt nàng, nghiêng khuôn mặt nhỏ qua rồi quán quýt miệng thom không buông, đợi bên trong hoa huy*t co rút chậm lại, mới bỏ vào thêm một ngón tay nữa, giữa ngón tay dần dần cảm nhận được chút dính dính ri ra. Ngón tay dài chống đỡ trên vách trong mềm mại chậm rãi cọ xát, nóng nồng sâu sâu, nhưng làm thế nào cũng không gọi lên được sự xao động tận sâu bên trong, chẳng mấy chốc, Tri Hiểu đã khó nhịn mà ngậm nga, cong người theo bản năng, hướng về ngón tay của hắn.

Diệp Chu buông lỏng bàn tay vẫn đang chộp lấy bầu ngực của nàng, lướt qua cánh mông ngao nghễ, hai đùi hơi tách ra, để Tri Hiểu ngồi lọt thòm trên đùi của hắn, cây gậy thô trường thuận theo dòng nước và mặt dịch tron nhẵn, chậm rãi trượt vào bên trong huyết nhỏ căng mện.

"A..." Tri Hiểu ngấm lên một tiếng thật dài, hoa huy*t chỉ vừa khai phá vẫn không chịu nổi sự xâm nhập của một vật thô to như vậy, chịu đựng có chút khó khăn.

Trên trán Diệp Chu cũng rịn ra một tầng mồ hôi mỏng, hầu kết nhấp nhô, khí tức hỗn loạn, hơi thở cũng nóng hơn bình thường. Đợi đến khi huyết nhỏ thích ứng được với mức độ khuấyech trường này, bắt đầu co rút một cách tự nhiên, Diệp Chu mới thừa thắng xông lên mà đâm hết phần còn lại của vật thể to lớn vào bên trong.

Mép hoa mẩn cảm cần bản không thể chịu nổi loại tiến công mãnh liệt như vậy, vừa mới phá vỡ đã liên tục bại lui, cơ thể mềm nhũn mặc cho nam nhân trực đào hoàng long.

"Ha a..." Thừa nhận sự cảm rút vừa nhanh vừa mạnh, Tri Hiểu rên rĩ không ngừng, trước mặt chỉ có cạnh thùng tắm cứng rắn, hai tay không có vật gì để nắm bắt, khoái cảm xông đến gần như sắp bức điên nàng, vô cùng đáng thương mà ngậm khế, "A... Ồ..."

Trong lòng Diệp Chu có cảm giác, sau một cái rút ra thật mạnh, thuận thể đem người xoay lại, mặt đối mặt ôm lấy ngồi trên chân mình, một khắc cũng không dừng lại mà với còn th*t vào bên trong một lần nữa.

"Ách..."

"A..."

Sự giao hòa khăng khít chặt chẽ khiến hai người đồng thời thở dài một tiếng. Diệp Chu thấp giọng thở hỗn hển, mông eo đưa đẩy bắt đầu cảm rút. Luật động bình thường nhất, nhưng cái nào cũng vừa sâu vừa nặng, đâm đến Tri Hiểu đục tiền đục tử, trái tim dường như đang rơi từ trên cao xuống, sáng khoái đến mức da đầu tê dại.

"Ưm ưm... Ồi... a a..."

"Tư... Phụt... Bạch bạch..."

Âm thanh da thịt va chạm bị sóng nước ngăn lại nhưng vẫn nghe rõ rành rạch, mặt nước phủ đầy cánh hoa bởi vì động tác mãnh liệt mà vẩy tung tóe ra ngoài mép thùng tắm, ngược lại càng tăng thêm vẻ đắm mỷ.

Dừng dạo nóng uớt dần dần thức tỉnh, theo bản năng bọc lấy còn th*t thô trường, nị thịt cắn hút gần xanh uồn lượn trên thân gầy, thuận theo sự ra vào liên tục của nam nhân, bị lật ra rồi lại chen vào, chỉ chốc lát đã sung huyết sưng đỏ cả lên.

"Ưm hừm... A a a... Ha..." Thanh grom nam tính một lần lại một lần nhồi vào huyết mềm ngập nước, khoái cảm tê dại xông lên gần như khiến Tri Hiểu không thể tự khống chế bản thân, chỉ có thể run run dùng sức ôm lấy nam nhân, hai bắp đùi bất giác kẹp chặt lấy eo lưng cường tráng của hắn, bầu vú lắc lư lay động ma sát bắp thịt càng chặt nơi lồng ngực, khơi dậy từng trận lại từng trận run rẩy.

Diệp Chu vô lý lấy một bên mềm mại xoa nắn hết như tên hết hạo sắc, môi mông phủ lên cánh môi sung đỏ đang hé mở, giống như một hành giả đói khát đã lâu giữa sa mạc mênh mông, hầu kết nhấp nhô vội vàng mút hút, đoạn tìm thấy chiếc lưỡi dính hương trong vòm miệng thom, kéo đến bên môi mà gặm cắn, hơi thở ồm ồm ngày càng thô nặng, động tác dưới thân cũng mạnh hơn không kém.

"Ách... Sâu... quá... Ưm a..." còn th*t thô bạo nhanh chóng ra vào trong hoa huy*t đắm nước, tần suất vừa nhanh, nhắm chuẩn càng sâu, Tri Hiểu cảm giác cả người mình như đang bắt lửa vậy, ngay cả linh hồn cũng sắp thiêu cháy đến tận cùng.

"Hiểu Hiểu... Hừ... Hiểu Hiểu ngoan... Ta sắp đến rồi, kẹp chặt ta..." Diệp Chu thở hỗn hển buông môi nàng ra, âm thanh dề nén vô cùng trầm khàn, chợt dồn hết sức lực trong cơ thể, đem cánh mông nhỏ trơn trượt dề xuống giữa hai chân mình, hung khí thô to dừ tọt tọt như một con mãnh thú đang vùng vẫy thoát khỏi lồng giam, buồn bực vui vào huyết nhỏ non mềm rồi dùng sức xò xuyên.

Mặt nước bị khuấy đến đập dòn không thôi, bọt nước văng tung tóe, nền đất ướt đầm.

"Ưm a... A a a... A a a... A!"

Theo tiếng rên rĩ vỡ vụn của Tri Hiểu, Diệp Chu thúc mạnh vài cái sau cùng, đưa vật thể nhảy lên không ngừng của mình vào sâu nơi ôn nhu kia, một luồng dịch trắng đục nóng hổi liên tục bắn thẳng vào trong. Tri Hiểu giương to đôi mắt, rất lâu sau vẫn không thể nào hồi hồn.

Hết chương 8.

Đôi lời người dịch:

Đã để các bạn phải đợi lâu rồi, xin lỗi các bạn rất nhiều T T Minh đang đi thực tập đợt 1 nên cũng khá là bận, với tự nhiên dạo này mình bị tụt cảm xúc ấy, kiểu như không muốn làm gì cả, nên cứ ngậm giậm bộ truyện luôn hicc thành thật xin lỗi mọi người..

Nhưng mình đảm bảo sẽ không bao giờ drop truyện, chương này cũng khá chất lượng, xem như đền bù cho mọi người vậy, cảm ơn mọi người đã ủng hộ mình trong thời gian qua ~

Bản đang đọc truyện *Chuyện Xưa Ở Thành Nhỏ* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 9: Vệ Tiểu Hy và Diệp Nhị Chu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thượng Phiến Nhược Thủy

Người dịch: Khiết Lâm

Bọn họ ngây ngốc trong thôn nhỏ suốt hai ngày mới về thành, vừa về đến là Diệp Chu đã ngựa không dừng vô mua lại ngay mảnh sân nhỏ sát vách, phá vỡ bức tường bao quanh ở giữa, mở rộng toàn bộ, tất cả đồ dùng trong nhà đều cho người làm mới, hoàn toàn là đáng về nhập chủ Đồng cung.

Tri Hiểu nhìn giường bốn trụ[1] bằng gỗ tử đàn trong phòng ngủ, ghế mỹ nhân[2], bàn trang điểm được tráng gương bạc, và cả bình hoa vừa cổ vừa quý, hơi kinh ngạc hỏi: "Chàng lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?" Lại nghĩ đến sinh kế của hắn đều là liều cả tính mạng, xem ra tiền thù lao không ít, cảm thấy mình hỏi có chút dư thừa.

Diệp Chu nắm chặt bàn tay nhỏ không buông mà ăn đậu hũ, vừa ôm lấy người nào đó đi về phía đường lớn, "Vẫn chưa kịp mua thêm đồ trang sức cho nàng, đi xem một chút có thích gì không nào."

Tri Hiểu mặc hần kéo dài, có chút ghét bỏ hần tiêu tiền vô độ, cảm râm giống như một bà quản gia vậy: "Đồ đều là tiền chàng dùng mạng đời lấy, sao có thể phung phí được chứ!"

Diệp Chu cười khẽ một tiếng, trong lòng cảm thấy những lời này sao mà dễ chịu, Hiểu Hiểu của hắn đã biết đau lòng cho hắn rồi đây.

"Nha đầu ngốc, đây đều là tiền vốn ta kiếm cho vợ, nàng không tiêu thì ai tiêu đây?"

Con người của Tri Hiểu xoay một vòng, mang theo sự thận trọng kìm hãm một cái, mím chặt môi nhỏ, đến cả bước chân cũng nhảy nhót hẳn lên.

Hai người đi đến một cửa hàng tơ lụa, Diệp Chu ra tay hào phóng, khiến lão bán cười đến híp cả mắt, nhiệt tình vuốt mông ngựa.

"Phu nhân đây da trắng, mặc màu gì cũng đẹp cả!" Lão bán bày tất cả các loại lăng la tơ lụa đủ mọi màu sắc trên giá xuống, mặc hai người chọn.

Diệp Chu cầm lấy từng cái một khoa tay múa chân trên người Tri Hiểu, màu trắng thuần khiết, màu xanh dịu dàng, màu vàng non nớt, đúng thật là mặc cái gì cũng đẹp, dứt khoát vung tay lên, "Lấy hết đi, phiền lão bán dời chút nữa đưa đến viện nhỏ phía sau Bách Thảo y quán vậy."

Lão bán vội cười hớ hắt đầu, "Được chứ!"

Tri Hiểu túm lấy tay áo của hắn, "Mua nhiều thế này mặc không hết sẽ bị phai màu, lãng phí lắm."

Chưa đợi Diệp Chu nói gì, lão bán đã cuống cuồng vỗ ngực bảo đảm: "Phu nhân yên tâm, chất liệu vải ở cửa hàng chúng tôi đều là hàng thượng đẳng, tuyệt đối không bay màu!"

Diệp Chu cũng không thêm đề ý, nói: "Trở về may thêm vài bộ y phục, sáng trưa chiều thay phiên đổi!"

Tri Hiểu bị đáng vẻ như Thổ địa chủ của hắn chọc cho dờ khóc dờ cười, thế nhưng cảm giác được người ta chiều chuộng như vậy thật sự rất hạnh phúc.

"Cái này dễ làm gì?" Diệp Chu lật qua lật lại tám sa mòng màu đỏ bên cạnh, làm áo trong thì cứng quá, làm áo ngoài thì lại lộ quá.

"À, cái này dùng để làm khăn voan của giá y đó, may tua rua lên đó, lại dùng kim tuyến thêu thêm long phượng, tỏa sáng lung linh, thật sự rất đẹp!"

Diệp Chu gật gật đầu, không biết đang nghĩ điều gì, bỗng nhiên cảm vài sa mòng, phủ lên đầu Tri Hiểu.

Sau lớp vải mòng màu đỏ là mặt mày như tranh vẽ, hơi cúi đầu, thẹn thùng không xiết.

Diệp Chu cách tâng sa mòng khẽ hôn lên trán Tri Hiểu, cười nói: "Hiểu Hiểu nhà ta nhất định sẽ là tân nương đẹp nhất."

Mí mắt Tri Hiểu khẽ run rẩy, ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt đen lấp lánh như lấp lánh trời sao của hắn, mím môi hồng, bên cạnh liền hiện ra hai lúm đồng tiền ngọt ngào.

Hai người thuận tiện đặt may cả hi phục ở cửa hàng tơ lụa, lúc đi ra sắc trời vẫn còn sớm, Diệp Chu dắt tay Tri Hiểu đi đến huyện nha phủ Cẩm Dương.

Tri Hiểu trông thấy hần sai bước đi vào, khăn trương kéo hẳn lại, "Sao chàng lại đến huyện nha kia chứ?" Ngộ nhờ bị người ta biết được chuyện hắn làm thì phải làm sao!

Diệp Chu bốp bốp gương mặt vô cùng hoảng hốt của nàng, cười nói: "Nha đầu ngốc, đừng lo lắng những chuyện không đâu, chẳng qua ta chỉ đi gặp một người bạn cũ mà thôi."

"Sao chàng lại có bạn cũ ở nha môn được..." Tri Hiểu không hiểu lắm lắm, theo hắn bước vào phủ nha.

Dường như người trong phủ đều rất quen thuộc với Diệp Chu, lúc bùng tra hòa quả lên cũng gọi hắn là "Diệp công tử", Tri Hiểu không khỏi buồn bực, rốt cuộc lai lịch của người này ra sao.

"Vô sự bất đáng tam bảo điện, như thế nào lại nghĩ đến nơi này của ta vậy?"

Lần đầu tiên Tri Hiểu trông thấy Vệ đại nhân công chính nghiêm minh trong truyền thuyết, hơi có chút khăn trương, Diệp Chu vẫn cứ cười đùa cợt nhả, quan hệ giữa hai người có vẻ không tầm thường.

Diệp Chu cười nói: "Đây chẳng phải là sắp thành thân, nên mới nghĩ đến họ hàng là huynh đó sao!"

Tri Hiểu nghe vậy, càng nghi ngờ hơn, lặng lẽ hỏi: "Chàng cùng Vệ đại nhân là thân thích à?"

Diệp Chu ghé đầu tới, cũng nhẹ nhàng nói: "Sự xuất đồng môn có tính hay không?"

Tri Hiểu ghét bỏ hần nhại mình, bĩu mũi đẩy đầu hắn ra, vẻ mặt khinh thường. Một người mệnh quan triều đình, một người thợ săn tiền thưởng; một người chính trực, một người vô lại, nói đồng môn cũng chẳng ai tin.

Vệ Hy quan sát những động tác nhỏ giữa hai người, cười khẽ, trêu ghẹo Diệp Chu, "Cuối cùng cũng hoàn lương rồi à, đỡ cho ta ngày nào đó phải cùm đệ lại."

"Vậy cũng phải cho huynh bắt được mới nói."

Vệ Hy hừ một tiếng, tự biết vô công của mình không địch lại hắn, không thêm chấp nhặt nữa, xoay qua nhẹ giọng hỏi thăm Tri Hiểu.

Tri Hiểu đang xoắn xuýt những đầu ngón tay trắng nõn, nghe thấy Vệ Hy gọi mình, bật thốt lên bèn gọi một tiếng "Vệ đại nhân".

Vệ Hy không nhịn được cười: "Cũng sắp sửa thành người một nhà rồi, không cần phải xa lạ như vậy, giống Diệp Chu gọi ta một tiếng sư huynh là được."

"Sư, sư huynh."

Diệp Chu thấy nàng khần trương, ở bên nói chêm chọc cười: "Nếu không phải lúc trước huynh giờ trò ngáng chân ta, làm sao có thể để huynh vào cửa chiếm phần tiện nghi này được! Tầm coi!"

Vệ Hy thối thối lá trạ trong tách, hững hờ liếc hần một cái: "Minh ngọc thì không nên trách người khác."

"Chắc, Vệ Tiểu Hy, huynh vô lại thế này phu nhân của huynh có biết không hả?"

"Khách khí rồi, luận vô lại làm sao so được với Diệp Nhị Chu đệ chứ."

Đôi với lời nói này của Vệ Hy, Tri Hiểu tràn đầy đồng cảm mà gât đầu, Diệp Chu có chút oán hận véo mặt nàng, "Sao nàng lại hưởng khuyú tay ra ngoài thế hả?"

Về mặt Tri Hiểu nghiêm túc đáp: "Vệ... sư huynh cũng nói sự thật thôi mà." Bằng không nàng cũng sẽ không nhanh như thế ngồi ở chỗ này.

Ngay tức khắc Diệp Chu liền cảm thấy trái tim hoàn toàn nguội lạnh.

Mấy người bọn họ ngồi trong sảnh hết nửa khắc đồng hồ, Vệ Hy nhìn sắc trời bên ngoài, nói: "Từ ngày đại hôn của ta và Kỳ Nhi, chúng ta cũng đã có một năm không gặp rồi, lần này các người muốn làm hỷ sự, ở lại ăn bữa cơm xoàng, có việc gì chưa bàn bạc xong, chúng ta cũng có thể giúp đỡ thu xếp một tay."

Diệp Chu rất không khách khí mà ngồi lì trên ghế, cái miệng không hề xê dịch chút nào, bỗng nhiên chợt nghĩ đến hỏi: "Nhắc mới nhớ chị dâu đâu rồi nhỉ? Không phải huynh lại đùa giỡn chơi xấu chọc giận người ta rồi chứ?"

"Nàng ấy lên núi ở cùng với sư phụ của nàng ấy vài ngày, cũng sắp trở về rồi." Vệ Hy híp mắt liếc nhìn Diệp Chu, "Đệ cho rằng ai cũng như đệ vậy sao."

Diệp Chu xù lông muốn nổi đóa lên với hắn, chợt một giọng nói thanh thúy truyền tới từ bên ngoài, váy áo màu đỏ son là lướt mà đến.

"Chàng nói người ta mà không biết ngược à." Mục Hâm Kỳ bước vào cửa lờm hần, lấy dải lụa choàng vai quét cảm hần một cái.

"Vẫn là chị dâu huệ nhãn tính tường." Diệp Chu cười hi hi ôm lấy Tri Hiểu, giới thiệu với nàng.

Mục Hâm Kỳ tựa như rất quen thuộc mà kéo cánh tay Tri Hiểu, vuốt ve tay nhỏ của nàng: "Muội muội này ta thích!"

Vệ Hy xách người đến bên cạnh mình, cau mày quát khẽ: "Lại là những câu nói học từ thoại bán nửa rồi!"

"Được rồi đấy Vệ đại nhân của thiếp à, lại vô đứng đắn." Mục Hâm Kỳ ním môi cười khẽ, xoay qua nói với Tri Hiểu hai câu, rồi trở về phòng thay y phục.

Vệ Hy lác đầu đuổi theo.

Tri Hiểu mãi trông theo bóng hình màu đỏ son kia, xinh đẹp chói mắt tựa như một bông hoa thực được vậy, trong đôi mắt sáng rỡ kia đều là sùng bái, "Tỷ tỷ này ta thích!"

"..."

Giờ khắc này Diệp Chu mới sâu sắc cảm nhận được một câu nói -- Gắn mực thì đen, gần đèn thì sáng.

Vào buổi chiều, Vệ Hy sai người bày một nồi lẩu trong mái đình giữa hồ sau hoa viên, bốn người tùy ý đối ẩm.

Tri Hiểu không biết uống rượu, bèn cùng Mục Hâm Kỳ ngồi chung một chỗ chuyện trò tâm sự, để mặc hai nam nhân ở bên kia oán hận lẫn nhau.

Mục Hâm Kỳ thấy giữa mi tâm của nàng tàn rạ thân vận nị hoặc, thì đã biết nàng sớm bị ăn vào bụng mất rồi, âm thầm chắc lưỡi hít hà, hai sư huynh đệ này đúng là hắc đạo mà, kè tám lượng người nửa cân. Bởi vì vậy mà sinh lòng cảm thông, cùng Tri Hiểu chia sẻ một số kinh nghiệm bảo dưỡng và thuật ngự phụ.

"Muội đã hiểu thuật Kỳ Hoàng[3] rồi, cũng giống như tổ yển vậy, các loại đồ vật có tác dụng bồi bổ làm ấm như A Giao[4] tuyệt đối đừng tiết kiệm, Diệp Nhị Chu không thiếu tiền đâu, dùng sức mà tiêu!" Mục Hâm Kỳ đảo tròn con ngươi, nhỏ giọng truyền đạt, "Hai người này y như nhau vậy, ăn cứng không ăn mềm, thái độ muội mà mềm xuống, nhất định sẽ trở nên tệ hại hơn, vậy nên lúc cứng rắn thì phải cứng rắn lên!"

[3] 岐黄之术 - Kỳ Hoàng chi thuật: học vấn trong y thuật Trung Quốc.

[4] 阿胶: có tên gọi khác là Lư bì giao, Cao da lừa... Xuất xứ Bắc Kinh. Trong A Giao chủ yếu là chất keo (collagen). Có tác dụng tư âm dưỡng huyết, cầm máu, chống teo cơ, nhuận táo... Nói chung ăn cái này chắc đẹp ra nè =))))

Hai người không ngừng thì thầm nói nhỏ, Vệ Hy nghiêng đầu nhìn sang, uống nốt chén rượu cuối cùng, đá đá Diệp Chu, "Đừng trách ta không nhắc nhở đệ, nếu như nàng dâu của đệ có học được những thứ không nên học, ta không phụ trách đâu nhé."

Diệp Chu thấy Tri Hiểu như đạt được chân truyền nào đó, nắm chặt quả đấm hai mắt phát sáng, vuốt vuốt trán, "Chị dâu mà huynh cưới về cũng có mị lực quá ấy chứ."

Vệ Hy chẳng ừ hừ gì cả, sai người dọn dẹp mâm chén, thấy sắc trời đã muộn, bèn nói: "Ta đã cho người thu xếp phòng khách, ở đâu thì hần là đệ tìm được nhì."

Diệp Chu ngồi phịch trên ghế khoát khoát tay.

Mục Hâm Kỳ điu Vệ Hy với những bước chân lảo đảo, bất mãn lăm lăm: "Người ta đang trò chuyện vui vẻ, chàng cái tên sát phong cảnh này!"

Trong đình dần dần yên tĩnh, chỉ còn lại gió đêm vuốt ve cành lá.

Tri Hiểu thấy sắc Diệp Chu như thường, nhưng trong mắt lại ánh lên sự mơ màng, bàn tay nhỏ bé mát lạnh áp lên gò má hắn, "Say chưa thể?"

"Nàng ngại xem." Diệp Chu áp môi đến trước mặt nàng.

Tri Hiểu chỉ nghĩ được một luồng hương rượu nồng nặc, ghét bỏ dùng tay chặn lại, "Say rồi thì về nghỉ ngơi thôi, sư huynh nói chàng biết đường?"

Diệp Chu ừm một tiếng, nhưng lại ôm người trong lòng không muốn buông tay, cứ thế kì kèo ăn chút đậu hũ.

"Mau đứng lên đi!" Tri Hiểu lời hần dẩy, đẩy lưng của hắn, "Đi về hướng nào?"

Diệp Chu lui biếng nặc nằng chống đẩy, híp mắt liếc nhìn phương hướng một cái, "Bên trái, ra cổng tròn rồi rẽ phải, đi dọc theo hàng lang dài là được."

Tri Hiểu nghe hắn nói một cách rành mạch trật tự, có lẽ vẫn chưa say, vậy mà suốt đường mượn rượu giả điên đùa giỡn, một nàng ra cả người mờ hồ.

"Chàng còn giả vờ, đã chàng vào trong hồ đấy!" Tri Hiểu nhắc váy đập nhẹ một cái vào Diệp Chu đang dựa vào trụ cầu không chịu đi tiếp.

Diệp Chu một phát bắt được chân nhỏ đập qua, kéo người loạng choạng ngã nhào vào lòng mình, mặc kệ tất cả mà liều mạng hôn xuống.

Tri Hiểu dùng sức véo hắn, "Chàng cái tên vô lại này tại sao không thể học sư huynh của chàng đứng đắn một chút hả!"

Diệp Chu giống như vừa nghe được một câu chuyện cười lớn nhất thiên hạ vậy, cười đến suýt nữa thì sặc hồng.

Tên sư huynh kia của hắn mà không đứng đắn thì chỉ có hơn chứ không có kém, cũng chỉ có nhà đầu này mới tin thôi.

"Cười cái gì mà cười! Đứng lên mau!" Tri Hiểu vẫn cảm thấy hắn mà cười lên thì chẳng có chuyện gì tốt lành cả, mặc dù phần lớn thời gian hắn đều cười.

Hai người nghiêng nghiêng ngả ngả đi hết gần nửa hoa viên, mắt thấy sắp sửa đến nơi, thì bỗng nghe được tiếng động truyền đến từ bên hòn non bộ thấp thoáng sau cảnh liễu đung đưa, phảng phất có người đang nói chuyện, lại tựa như thì thầm than khẽ, lại có một số thanh âm quen thuộc không thể nói rõ.

Tri Hiểu giật mình kinh ngạc, lặng lẽ tiến lên vài bước, chỉ thấy một người đang đứng cạnh hòn non bộ, nhìn hình dáng thì chắc chắn chính là Vệ Hy, giữa ống tay áo Trúc Nguyệt đang ôm lấy hai bắp chân nhỏ trắng nõn, chiếc hài thêu ở một bên chân vẫn còn treo lơ lửng, theo sự lay động mà lạch cạch rơi xuống mặt đất, tiếng rên rỉ mềm mại vô lực uyển chuyển truyền ra.

"Ưm a... Chàng cái tên cầm thú không biết xấu hổ này! Ta muốn về núi... A a..."

"Trốn mất vài ngày không cho ta thảo, bây giờ còn không chịu bồi thường?" Giọng nói trầm thấp của Vệ Hy mang theo tình dục nồng đậm, nửa người dưới đưa đẩy, âm thanh da thịt va chạm trong nháy mắt càng trở nên kịch liệt dữ dội.

"Ưm... Chàng im miệng đi... Ôi nhẹ một chút, người ta nghe thấy bây giờ! Hiểu Hiểu bọn họ vẫn ở trong phủ đó!"

"Nàng cho rằng sư đệ tốt kia của ta còn nhận được sao? Làm gì quan tâm những chuyện này nữa. Xuyết... Ách... Chính là như vậy, kẹp chặt chút!"

"A... A a a... Ha a..."

"Phốc thứ... Phốc thứ..."

Tri Hiểu nghe đến mặt đỏ như máu, yên lặng nhìn xuống vuốt sói đang ở trước ngực mình, khỏe mỗi giật giật, Vệ đại nhân thật đúng là rất hiểu người sư đệ này của huynh ấy đấy nhỉ...

Hết chương 10.

Đôi lời người dịch:

Trời ơi thêm cái tên lót vô là hông thấy sang miếng nào luôn á =)))))))))))))

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xưa Ở Thành Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 10: Không làm không được (H)

Tác giả: Thượng Phiến Nhược Thủy

Người dịch: Khiết Lâm

Nếu không phải Tri Hiểu liều chết không theo, thì Diệp Chu sớm đã không cần mặt mũi mà dè người xuống rồi.

Vừa trở về phòng, Diệp Chu đã đỏ mặt kéo xé y phục của nàng.

Tri Hiểu cuống đến độ đánh bôm bốp lên vuốt sói của hắn, "Dừng xé dừng xé!" Cái tên đã man này, xé hông rồi thì ngày mai nàng biết mặc cái gì!

"Vậy nàng tự coi đi!" Diệp Chu vội vàng liếm hôn môi hồng của nàng, hắn là tư thế nếu nàng còn không bắt đầu coi thì sẽ lập tức xé bỏ.

Tri Hiểu sổng mất lưu chuyện trừng hắn một cái, xoay lưng lại, ngược lưng xấu hổ coi vật áo trước, mới vừa trút bỏ áo ngắn, đã bị nam nhân mờ đồ đã lâu vô lý nhào lên giường, kéo chân mông một phát, cả hai người đều bị phủ kín bên dưới.

"Ai da! Chàng đừng chạm vào lòng bàn chân của ta! Ôi... Đau! Chàng là chó đấy hả!"

Tiếng thô độc hờn dỗi không dừng, chân mông lật đảo như sóng vỗ, từng món từng món y phục bị ném ra từ bên trong. Ngo ngáy hồi lâu, một gương mặt xinh đẹp ướt át như quả đào tươi lộ ra ngoài, ánh mắt mê ly, hàm răng khê cắn môi dưới, tiếng ngấm nga nũng nịu đứt quãng tràn ra.

Chân mông phủ thành một bọc cù, cứ thế mà lên xuống dao động, lắc lư, âm thanh nặng nề kéo kẹt của ván giường vang lên không ngừng.

"Ưm... A..." Tri Hiểu bị húc đến ngâm dài thành tiếng, còn giữ lại một tia lý trí. Nếu như làm bản chắn đệm, nàng sẽ không còn mặt mũi nào gặp người trong phủ mắt. Mũi chân đá một cái, hất chiếc chắn đang phủ trên người mình xuống dưới, phơi bày cánh xuân đủ để khiến người ta phun máu mũi.

Cây gậy thô to cứng rắn chẳng biết từ lúc nào đã vùi vào huyết nhỏ đầm nước mềm mại, diều vô giường oai mà xuyên xó, chỉ rút ra một chút, rồi lại đâm thẳng vào bên trong, gần như không nhìn thấy hình dáng của côn th*t.

Chỗ lõm xuống nơi nhụy hoa non nót bị gậy th*t thô to lật khuấy đến sưng đỏ, phốc thứ phốc thứ tủa nước, tỏa ra sự ngọt ngào đến mê hoặc, khiến cả người như bị thiêu đốt.

Bàn tay to của nam nhân còn dính sát vào hai luồng vú trắng bóng như ngọc bị đâm đến lắc lư, không ngừng nắn bóp rồi đưa đến bên miệng mình, mút liếm chắc chắn, tạo ra từng mảng ửng đỏ.

Chịu đựng một hồi, Tri Hiểu cảm thấy hai bắp đùi treo hai bên hông khỏe của nam nhân trở nên đau xót, không chống đỡ nổi mà dần dần trượt xuống.

Diệp Chu cảm không được tận hứng, đành phải lưu luyến không rời mà buông tha bảo đạo trước ngực, lật thân thể nhỏ bé ướt đầm mồ hôi lại, sờ nắn cặp mông vung cao, kéo đến trước người mình, hông eo thúc một cái, cây gậy nóng hăm hập kia lại vùi sâu vào trong, làm mưa làm gió trong hàng lang chật hẹp.

Thân gậy thô to mỗi lần tiến vào đều có thể chọc thẳng vào thịt mềm mẫn cảm, luật động nặng nề gần như đâm đến tim Tri Hiểu sắp bay ra ngoài. Không có chân mông che phủ, tiếng nước đầm dề khi côn th*t lật khuấy hoa huy*t vang lên càng rõ ràng hơn, một cái rồi lại một cái, thỉnh thoảng dón đập, chốc chốc lại rồi rạc, thay đổi tùy theo mức độ xô xuyên nồng sâu hay nhanh chậm.

"Ừm.Ừm... A... A..." Cho dù khoái cảm có kéo đến cuốn cuộn đi nữa thì Tri Hiểu cũng không dám kêu to, gương mặt đỏ bừng áp sát vào đệm giường bên dưới, hàm răng trắng nhỏ cắn chặt lộn tóc đen rũ xuống bên mặt, nhỏ giọng rên rĩ, tiếng ngấm nga đè nén trải lại càng trừu người hơn.

Diệp Chu khom người về trước, cánh tay khỏe mạnh ôm lấy cơ thể nhỏ nhắn trơn trượt, vén ra mái tóc bên môi nàng, khẽ hôn lên gò má, thấp giọng mê hoặc, "Hiểu Hiểu, kêu ra đi, ta thích nghe." Động tác cấm rút mở rộng dưới hông dừng lại, thỉnh thoảng lại nghiêng ép đưa đẩy, ép Tri Hiểu tiếng có tiếng không rên rĩ, âm thanh run rẩy như sắp khóc đến nơi.

"Không muốn... A ưm... Chẳng vô lại! A..."

Diệp Chu bắt cười trầm thấp, "Thật là tôn thượng người ta quá, sao Hiểu Hiểu vẫn có thành kiến với ta vậy." Hôn khẽ lên môi hồng một cái, Diệp Chu dứt khoát vô dã mê chẳng sợ roi, lưu manh thúc vào hai cái nặng nề, bỗng chốc rút ra ngoài, cảm lấy que thật tím sẫm cứng rắn, đầm đầm cánh mỏng non mềm phía trước, chốc chốc lại dính sát cửa động đảo nguyên, nhưng lại không chịu tiến vào.

Thỉnh dục bị khoi mào trong Tri Hiểu cứ thế mà treo lơ lửng giữa không trung, không lên cũng chẳng xuống, huyết nhỏ vừa bị cấm rút khi nãy vẫn theo phản xạ mà co rút từng hồi, ái dịch ồ ạt rì ra ngoài, chỗ lõm xuống giữa hai chân thấm ướt trơn trượt.

"Ừm..." Tri Hiểu không nhận được mà vận người, lắc lắc mỏng nhỏ, vẫn theo quy tắc mà tìm kiếm thứ gốc rễ khiến mình sung sướng kia.

Diệp Chu không cho nàng được vui vẻ, nửa người dưới dễ dịch, trở ngược bắt lấy bàn tay nhỏ bé của nàng vuốt ve cây sắt nóng trường đến phát đau của mình, "Có muốn không hả?"

Tri Hiểu nắm nắm vật thô to trong tay, nắm liếc một cái, giận dữ đáp: "Không cần nữa!" Dứt lời thì buông tay ra, muốn bỏ đẩy.

Diệp Chu chắc một tiếng, nhìn chăm chăm vào cơ thể nhỏ bé run rẩy bầy của nàng, hip hip mắt. Quả nhiên là cô nàng này đã học thói xấu từ thể tử của tên Vệ Tiểu Hy kia rồi, trước kia toàn là miệng cứng lòng mềm, lần này thì trực tiếp không làm, như thể sao được!

Mất thấy người trong lòng sắp trón đi, Diệp Chu vội vàng dấn lên, đặt người quý gối đối diện với vách tường, nâng hai bắp đùi tuyết trắng lên hai bên chân mình, lồng ngực rộng lớn áp sát tám lưng mảnh khảnh, uốn thẳng mỏng hẹp đưa dương v* t một lần nữa vào trong phần huyết, liếm mát gương mặt nói "Giận gì chứ, không phải tới rồi đây sao, cho Hiểu Hiểu hết có được không?"

"A!" Tri Hiểu bị hấn thốc đến kề sát vách tường, còn chưa kịp nói gì, một trận đầm cảm mãnh liệt bơm bóp bơm bóp lập tức đưa nàng lên thẳng cao trào, "A a a a a!"

Diệp Chu hừ khẽ một tiếng, cắn răng húng lấy luồng nhiệt gối thẳng xuống còn th* t, nắm lấy hai cánh tay trắng như ngó sen, hông eo không ngừng húc mạnh về phía trước.

Đáng thương cho Tri Hiểu vẫn chưa dứt khỏi cao trào, bên trong dưng đạo phi thường nắn cảm, bị thứ đồ vật hư hỏng kia trái đâm phải thúc ngày càng táo tợn hơn, nơi bắp đùi nhanh chóng co giật, thân thể run rẩy không ngừng.

Phía trước là vách tường, đằng sau là cự vật hung mãnh của nam nhân, hai bắp đùi tách ra không cách nào dùng lực, hơi chút chống lên là bị đâm đến run rẩy bầy, mềm nhũn ngã ngồi xuống dưới, bị vào đến cực sâu. Trước sau không một lối thoát nào, âm thanh rên rĩ mềm mại liên tục không dừng của Tri Hiểu cũng trợn lẫn tiếng khốc nghẹn ngào, nước mắt giàn giụa ngập tràn con người, xuôi theo khốc mất ứng đồ mà trượt xuống.

"Ừm... Ô... A... Không muốn nữa..." Khoái cảm đuôi sát không buông khiến Tri Hiểu cảm thấy một giây sau mình sẽ ngất lịm đi.

"Làm sao có thể tỳ khuất Hiểu Hiểu của ta được chứ, đêm dài như vậy, mở rộng thân thể tiếp nhận ta thật tốt vào... Ừm..." Diệp Chu ngừng đầu, hầu kết nhấp nhô chuyển động phun ra nuốt vào tiếng ngấm nga mê người.

Tri Hiểu cảm nhận được sức ra vào mãnh liệt trong mặt huyết, hồi hận không thôi, khốc lộc vô cùng đáng thương cầu xin nam nhân rũ lòng từ bi, nhưng hoàn toàn ngược lại, kích thích hấn trực tiếp đồ bùng hai mắt.

Thân thể nam tính cường tráng bao phủ lấy cơ thể mềm nhỏ lung linh, mỏng hồng rắn chắc dán chặt vào cánh mỏng trắng muốt tròn đầy, điên cuồng đưa đẩy, nam căn to lớn hung hăng thao làm mị huyết non nớt, tung hứng Tri Hiểu lên mây hết lần này đến lần khác. Trong đầu Tri Hiểu hoàn toàn trống rỗng, mặt dịch tuôn ra ồ ạt thấm ướt hạ thể đang dính chặt vào nhau của hai người, tiếng nước nhóp nhép ôm ọp càng thêm đắm mỵ.

Diệp Chu thở hổn hển, môi lưỡi cắn bách mà hôn liếm lung tung trên ngọc thể mềm mại ướt đầm mồ hôi, hai tay nhào nặn cặp vú rung rung phía trước, rồi lại trượt xuống mỏng, chộp lấy hai cánh mỏng trắng tuyết, dùng sức vừa sâu vừa nặng mà đầm cảm xô xuyến.

"A... A a a... Ô..."

"Bạch bạch bạch... Bạch bạch bạch..."

Trận giao hợp tựa như cuồng phong bão táp kéo dài hồi lâu, theo tiếng ngấm nga vỡ vụn của Tri Hiểu, cơ thể một lần nữa bị đợt sóng triều mãnh liệt vọt đến khiến cho mắt hôn mắt vía.

"Ừm..." Diệp Chu găm lên một tiếng, eo khỏe rướn thẳng lên, hai tay sống chết chộp lấy cánh mỏng trắng bóng ép về phía mình. còn th* t thô cứng vui sâu nơi hoa huy* t kia bỗng nhiên nhảy lên một cái, dương tinh nóng bỏng phun trào, từ khe hở giao hợp chậm rãi chảy ra ngoài...

Hết chương 10.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xưa Ở Thành Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 11: Tiện nghi cho tên sắc lang này rồi

Tác giả: Thượng Phiến Nhược Thủy

Người dịch: Khiết Lâm

Sau khi mặt trời lên cao, bọn họ mới cùng nhau thức dậy, trực tiếp dùng cơm trưa, bầu không khí lúc đó ngập tràn một sự vi diệu không nói cũng hiểu.

Chỉ có điều Vệ Hy cảm thấy ánh mắt Tri Hiểu nhìn hấn có hơi quái lạ, trong thẹn thùng mang theo một chút khiếp sợ, xen lẫn một chút không thể tin được, lại có một chút ghét bỏ "thì ra là như vậy". Vệ Hy cảm thấy rất buồn bực, không hiểu cho lắm mà nhìn Diệp Chu.

Diệp Chu ngồi đó cười, "Áo tưởng tan vỡ mà thôi."

Vệ Hy nhủ nhủ mảy, xoay đầu thêm cháo cho Mục Hâm Kỳ.

Mấy người bọn họ bàn bạc một số việc cho hôn lễ, bởi vì đều không có cao đường làm chủ, bèn định ngày vào mừng tám tháng chín, giống với ngày đại hôn của Vệ Hy và Mục Hâm Kỳ. Mục Hâm Kỳ cố tình gây sự, bảo rằng trước khi cưới tân nương tử và tân lang không được gặp nhau, dọa cho Diệp Chu ngay cả trà quả cũng chưa kịp uống, đã kéo Tri Hiểu chạy mất đáng.

"Ồi người chị đây này, sao lại lịch làm giá cảm nên thế nhì, không có Hiểu Hiểu nhà ta ở đây, một tháng này chẳng phải là ta ăn ngủ không yên rồi sao!" Diệp Chu vừa nói vừa ôm lấy eo nhỏ tiện tay cọt nhả vài cái.

Tri Hiểu hừ hấn một cái, cười cười tránh khỏi móng vuốt của hấn, "Mục tỷ tỷ nói, sau này phủ nha sẽ là nhà mẹ đẻ của ta, nếu chàng chọc ta không vui, bất cứ lúc nào ta cũng có thể cuốn gói bỏ đi!"

Diệp Chu lần đầu tiên cảm thấy Vệ Hy có khả năng dự đoán, sờ sờ cằm cân nhắc xem có phải nên dời chỗ ở đi xa một chút hay không.

Nữ nhân cùng nữ nhân quả là có rất nhiều điểm tương đồng, vậy nên tiếp theo đó, tất cả những việc như sắm trang sức thứ hy phục, đều bị Mục Hâm Kỳ chặn đầu cướp đoạt, một mình Diệp Chu bị gạt bỏ ở nhà, trống rỗng có đơn lạnh lẽo, chỉ có thể bắt lấy Tri Hiểu dùng sức gầy vò vào ban đêm, để chứng minh cảm giác tồn tại của bản thân.

Lần nào Tri Hiểu cũng buồn ngủ thức dậy, một đôi gối uyên ương thêu nửa tháng trời vẫn chưa thêu xong, gần đến mức suýt chút nữa thì may luôn cái miệng của Diệp Chu lại.

Diệp Chu vô cùng tủi thân nói "Hiểu Hiểu thật tuyệt tình, có "Mục tỷ tỷ" rồi thì không cần "Diệp ca ca" đây nữa, nàng vuốt lưng tâm hỏi thử xem đã vắng vẻ ta bao lâu rồi!" Dứt lời đã không khách khí mà sờ lên ngực Tri Hiểu, cứ bị ối như thế mà chui vào trong.

Tri Hiểu một phát đánh bốp vào tay hấn, tức giận trừng hấn một cái. Mỗi lúc trời tối đều mặc hấn gầy vò còn nói nàng không có lưng tâm, sớm biết như thế đã nghe lời Mục tỷ tỷ, để hấn đến người cũng không thấy được!

"Đừng phiền ta! Sắp đến ngày rồi, đồ cưới của ta còn chưa chuẩn bị xong đây này!"

Diệp Chu nghiêng người hôn cánh môi hồng, nói: "Bảo bối quý giá lớn như nàng đặt ở chỗ này không phải là đồ cưới tốt nhất rồi sao!"

Tri Hiểu nghiêng đầu ngẫm nghĩ, mỉm cười nhỏ gật gù, "Cũng đúng nhỉ! Tiện nghi cho tên sắc lang chàng đó!" Động tác thêu hoa dưới tay cũng không dừng lại.

Diệp Chu ngắm nhìn dáng vẻ mang theo chút đắc ý của nàng, thích đến muốn chết, cười ha hả tựa ở một bên, ánh sao lấp lánh trong đôi con ngươi sâu thẳm.

Bên ngoài vừa hay là lúc bầu trời quang đãng, ánh nắng chói chang, đến cả không khí cũng vẫn vương hương vị hạnh phúc.

Người hữu tình cuối cùng cũng thành thân thuộc, ông trời quả thật rất tốt.

Hết phần 2.

Đôi lời người dịch:

Chương này ngắn đã man trời ơi =))))))

Vậy là đã hoàn thành câu chuyện thứ hai rồi ~ Phần này khá ngắn mọi người nhĩ, cũng không có nhiều chi tiết đặc sắc cho lắm. Vậy mà mình ngâm siêu lâu luôn huhu thật lòng xin lỗi các bạn. Mình vừa kết thúc đợt thực tập 1 và đang chạy báo cáo sml để kịp deadline T T Mình không dám hứa nhưng sẽ cố hết sức edit những lúc rảnh rồi để nhanh có chương mới nhen.

Mọi người đừng bỏ rơi mình nhé huhu..

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xưa Ở Thành Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 1: Gả thay

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Phần 3: Thủ phú Cẩm Dương x Thử nữ gả thay

Vốn cho rằng rất nhanh thôi sẽ bị tổng vào "lãnh cung", ngờ đâu lại hằng đêm xuân tiêu!

Đôi lời người dịch:

Motip tuy không mới mẻ gì, mình chắc chắn các bạn cũng đoán ra được phần nào cốt truyện rồi, nhưng mà cặp này đáng yêu lắm luônmmmm í ~

Người dịch: Khuyết Lâm

"Nhị tiểu thư, Đại tiểu thư nói nàng ấy không tìm thấy một cây trăm ngọc trai, gọi người qua đó!"

Tổng Nghênh Hi nghe thấy giọng nói vênh vào tự đắc của nha hoàn, trên mặt không có biểu tình gì, hàng mi khẽ buông, che khuất đôi mắt sáng trong sóng sánh hồ thu. Đặt xuống y phục chỉ vừa giặt được một nửa, rồi xoa xoa tay lên làn váy hoa màu xanh đã hơi cũ, theo chân nha hoàn đi đến Tây sương.

Vừa mới trông thấy Tổng Diệu Vân, Tổng Nghênh Hi đã cảm giác có chút kỳ lạ.

Hôm nay không phải là ngày đại hôn của nàng ta sao? Bên ngoài vẫn đang khuya chiêng gõ trống, chờ nàng ta lên kiệu hoa, sao nàng ta còn chưa trang điểm thay y phục nhỉ, lẽ nào đến tận lúc này còn muốn gây sự với mình?

Tổng Nghênh Hi không khỏi lắc đầu, không nghĩ ra bản thân chỉ là con gái của một thiếp thất đã chết, làm sao có thể vượt qua vị trí của một đích nữ như Tổng Diệu Vân, hà cớ lại khiến nàng ta chia mũi nhọn khắp mọi nơi, từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ dứt.

"Đại tỷ, tỷ đây là..." Tổng Nghênh Hi nhìn cái bao vải đặt trên bàn phía sau nàng ta, trong lòng có chút vị diệu.

"Nghênh Hi, sau ngày hôm nay chúng ta muốn gặp sự là cũng khó, muội giúp tỷ một chuyện cuối cùng đi." Tổng Diệu Vân bước lên kéo lấy tay nàng, khuôn mặt cười rất hiền lành, nhưng lại chẳng hề đạt đến đáy mắt.

Tổng Nghênh Hi giặt mình cảm thấy không đúng, muốn lui về sau, bỗng nhiên sau gáy đau nhói, trước mắt tối sầm rồi bất tỉnh nhân sự.

Tổng Diệu Vân vội vàng tiến lên xem xét, xác định người đã ngã lịm đi, mới nói: "Ta thay y phục cho nó, Hoàn Nhi người mau gọi đại ca đến đây!"

Hoàn Nhi ném cây gậy gỗ trong tay mình, gật đầu đi mất.

Lúc Tổng Kha đến nơi, đã thấy nàng ta thu dọn bao vải chuẩn bị rồi đi, vẫn cảm thấy không ổn thỏa, khuyên như: "Tôi gì muội phải làm khổ mình như vậy, nếu không muốn gả thì lúc trước sao không nói với cha nương đừng đáp ứng cửa hôn sự này, chuyện này mà bại lộ, có hậu quả gì chúng ta cũng khó mà đoán trước, Thẩm Hành kia cũng đâu phải dễ đối phó. Bây giờ còn muốn liên lụy cả Nghênh Hi, muội..."

Tổng Diệu Vân nghe đến câu cuối cùng kia, đã không kiên nhẫn mà khoát khoát tay, hoàn toàn không đặt trọng điểm mà Tổng Kha nói vào đáy lòng, một ngọn lửa vô danh bùng lên thổi hết vào Nghênh Hi.

"Nó chỉ là một thứ nữ, nhờ phúc của muội mới được gả vào Thẩm gia, là đã thấp nhang cầu nguyện rồi, đợi nó tỉnh dậy, nói không chừng còn vui mừng nữa đấy! Được rồi đại ca, giờ lành đến rồi, huynh còn không công nó ra ngoài, nương sẽ nghỉ ngơi đó!"

Tổng Kha thờ dài nặng trĩu, quả thật là hết cách với người muội muội kiêu căng xằng bậy này.

Lúc này Bạch thị đã đến tận cửa giục rồi, so với tân nương còn sốt ruột hơn nữa là.

Cũng không thể trách bà ta được, Thẩm gia chính là phú thương đứng đầu thành Cẩm Dương, nữ nhi gả qua đó, nhất định sẽ vinh hoa phú quý hưởng mãi không dứt, nhạc mẫu là bà ta đây cũng sẽ được thom lây.

"Sao vẫn chưa xong thế? Kiệu hoa cũng đợi được một lúc rồi đấy!" Bạch thị vỗ vỗ cửa, vội vàng thúc giục.

Tổng Kha công trên lưng Nghênh Hi sớm đã bị đánh tráo, Bạch thị vẫn đang lái nhai dẫn dỏ các thứ, Tổng Kha vội nói: "Nương, đừng làm lỡ giờ lành!"

Bạch thị nghĩ thấy cũng đúng, bèn thúc giục đi mau, về mặt vui mừng hôn hò có muốn giấu cũng không giấu được, chẳng may may phát hiện ra nữ nhi có gì đó không đúng.

Tổng Kha công người lên kiệu, liếc mắt ra hiệu với bà mai Trương bên cạnh, bà mai Trương bên đánh dấu tay hẩy yên tâm đi.

Đội ngũ đón dâu trùng trùng điệp điệp xuyên qua con phố dài trong tiếng pháo rung trời, đi về hướng Thẩm gia.

Ngay góc đường, Tổng Diệu Vân nhìn theo kiệu hoa xa dần, rút cuộc cũng thờ phào nhẹ nhõm, chạy về phía nam từ cách đó không xa, miệng còn gọi "Nguyên lang", về mặt vui sướng khôn cùng.

Lúc sắp đến Thẩm phủ, bà mai Trương nhìn quanh bốn phía, rút mấy cây châm ra từ ống tay áo rồi lút lút nắm trong lòng bàn tay, dưới tay vào ô cửa sổ bên hông kiệu đâm lung tung vài cái, cảm thấy có động tĩnh, bèn vội buông rèm xuống.

Tổng Nghênh Hi cảm giác cánh tay đau đớn như bị kim đâm, vàng trán tron bóng nhú nhú, mở mắt ra, sau gáy cũng ê ẩm không thôi. Nhìn hỷ phục đỏ thắm trên người mình, Tổng Nghênh Hi đã hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng lại thấy khó hiểu nhiều hơn tức giận.

Thẩm gia giàu có một phương, mẹ con Bạch thị lại yếu tài như mạng, sao lại bày ra vở kịch gà thay thế này?

Tổng Nghênh Hi nào đâu biết rằng, con người này quen ăn sơn hào hải vị, muốn nếm thử chút cơm cà cháo hoa. Từ nhỏ Tổng Diêu Vân đã được nuông chiều, ăn mặc tốt nhất thì khỏi phải nói, ngay cả những kẻ tiếp xúc cũng là nhân sĩ thượng lưu sáng lọc cần thận, vừa thấy Nguyên thư sinh thanh cao giữ tiết, liền cảm thấy cả sảnh đường vàng ngọc đều trở nên dung tục, đối nguyệt bên cửa sổ mới là phong nhã. Sau khi nhận được vài bức thư tình của đối phương, trái tim liền luân hãm, sốt ruột như lửa cháy mà bỏ trốn theo người ta.

Tổng Nghênh Hi đau đầu không thôi, tất cả người dân ở thành Cẩm Dương đều biết thế tử mà Thẩm Hành cưới là Đại tiểu thư Tổng gia Tổng Diêu Vân, nếu như bại lộ, trước không nói Tổng gia sẽ làm thế nào, bản thân nàng đây cũng sẽ không chịu nổi!

Thấy kiểu hoa dừng lại, trong lòng Tổng Nghênh Hi càng cuồng cuồng hơn, thật sự rất muốn đập đầu một cái ngất quách đi cho rồi.

Bên ngoài khách khứa chật như nêm cối, thấy tân nương từ mãi chưa xuống kiệu, cười nói đùa giỡn.

"Tân nương từ không xuống kiệu, có thể thấy là ông chủ Thẩm không đủ thành ý! Ông chủ Thẩm biểu hiện thật tốt một chút xem nào!"

Bà mai Trương nhũ mắt cười nịnh, vén rèm thò đầu vào trong, về mặt dữ tợn nghiêm răn uy hiếp: "Nếu như đã lên cỗ kiệu hoa này, nên làm cái gì thì làm cái đó, bằng không ai trong chúng ta không sẽ không có quà ngon để mà ăn đâu!"

Tổng Nghênh Hi đã làm thứ nữ bao nhiêu năm nay, rất biết thức thời, Tổng Diêu Vân chính là đoán chắc điểm này của nàng, nên mới dám để nàng gà thay.

Tổng Nghênh Hi hít một hơi thật sâu, vuốt vuốt khăn trùm đầu chuẩn bị xuống kiệu, rèm được vén lên, một bàn tay đang nắm lấy dải lụa đỏ vươn sang đây, Tổng Nghênh Hi như chạm phải bóng[1] mà co rụt lại, bàn tay kia thuận thế giữ chặt tay nàng trong lòng bàn tay, cảm giác rộng lớn mà ấm áp đó khiến người ta không hiểu sao lại vô cùng an tâm.

[1] 触电一般: trong bản raw là giống như giật điện, vì đây là truyện cổ đại nên mình thấy không hợp lý lắm, nên đã tự ý thay đổi một chút, mong các bạn hiểu và thông cảm.

Tận đến khi bài xong thiên địa đưa vào động phòng, cả người Tổng Nghênh Hi vẫn giống như đang nằm mộng. Không hề có bất kỳ chuẩn bị gì, đã trở thành tân nương từ của một nam nhân xa lạ, nàng nên làm gì đây...

Trong lòng Tổng Nghênh Hi hoảng sợ tột cùng, ngón tay quần lấy ngọc bội[2] treo bên hông, tìm đập nhanh đến mức như sắp nhảy khỏi cổ họng. Đang lúc suy nghĩ lung tung thì khăn trùm đầu được vén lên, Tổng Nghênh Hi theo bản năng nâng ống tay áo che mặt, lại dẫn đến một trận cười vang của nhóm người chung quanh.

[2] 宫绦: một loại phụ kiện được đeo trên thắt lưng, thường đi kèm với Hân phục.

"Chúng ta nhiều người nhìn chăm chăm như vậy, tân nương từ xấu hổ rồi! Đi thôi đi thôi!"

Theo tiếng người huyền não dần trôi xa, một giọng nam mang theo ý cười chọt vang lên, "Người đã đi rồi, phu nhân không định để ta chiêm ngưỡng phương dung hay sao?"

Tổng Nghênh Hi bỗng nhiên ngẩn ra, chỉ cảm thấy âm thanh này tựa như rượu ngon cất ủ lâu năm, khiến lòng người không khỏi say mê. Sợ hãi gương đôi mắt long lanh nước, đối mặt với tuần nhan đang mỉm cười của Thẩm Hành, rặng mây đỏ nhuộm hồng hai gò má, mi mắt run run, giống như bướm bướm vẫy cánh.

Thẩm Hành nắm nhẹ lấy tay nàng, khiến gương mặt xinh đẹp hoàn toàn lộ ra, trong con ngươi tĩnh mịch sâu thẳm như giếng cổ lấp lánh sự kinh diễm, thờ dài: "Thiên thu vô tuyệt sắc, đẹp mắt là giai nhân, cổ nhân thật không lừa ta."

Thật sự là thêm một phần thì quá dài, bớt một phần thì quá ngắn, không thoa phần lại càng khuynh thành hơn.

Nguyên nhân Tổng Diêu Vân lúc nào cũng chìa mũi nhọn vào Tổng Nghênh Hi cũng vì như vậy. Giữa nữ tử, đặc biệt là trong đích thứ, dung mạo và tài nghệ vĩnh viễn là thứ dùng để so sánh đồ kị lẫn nhau, Tổng Nghênh Hi khiêm tốn biết thân biết phận, nhưng cũng không ngăn được người khác nhìn vào ánh mắt nàng.

Dù cho thời khắc này, Tổng Nghênh Hi vẫn không ý thức được dung mạo của mình trên người đến mức nào, chỉ cảm thấy ánh mắt của Thẩm Hành quá mức nóng bỏng, khiến nàng không dám nhìn thẳng.

Thẩm Hành vươn tay xoa mặt nàng, thấy nàng nghiêng đầu tránh né, khẽ cười khe, "Ta đi chiêu đãi khách nhân trước đã, nàng cứ ở đây nghỉ ngơi một chút nhé."

Tổng Nghênh Hi trông theo cửa phòng đóng lại, thở phào một hơi nhẹ nhõm. Đảo mắt nhìn quanh gian phòng được bày trí hết sức vui mừng, cùng bộ hỷ phục không thể nào vừa vặn trên người mình, trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy tức nẫu.

Hết chương 1.

Mọi người uiiii thấy lỗi chính tả hoặc có chỗ nào không hợp lý thì nhắc mình liền nha =))))))

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xưa Ở Thành Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 2: Rượu giao bôi

Tác giả: Thượng Phiến Nhược Thủy

Người dịch: Khiết Lâm

Hôn lễ của nhà giàu nhất thành Cẩm Dương tất nhiên sẽ phổ trương không nhỏ, khách mời có thể đến được đều đến cả, việc xã giao cũng mất một hồi lâu.

Tổng Nghênh Hi đối đến mức hai mắt tối sầm, nhặt lấy vài hạt đậu phộng bên dưới chân gầm lột vỏ, lột được một nửa thì bỗng dung sững sốt.

Nàng đây thật sự muốn đợi Thảm Hành trở về động phòng hay sao?

Tổng Nghênh Hi lại cuống lên rồi, đứng bật dậy có chút vội, một trận choáng váng xồng thẳng lên đầu, hơn nửa ngày vẫn không thể tỉnh táo lại.

Thảm Hành vừa vào phòng đã trông thấy nàng đỡ lấy cột giường lưng lay sắp đổ, vội vàng bước qua đem người ôm lấy đặt lên giường, vươn tay sờ sờ mặt nàng, "Chỗ nào không thoải mái?"

Tổng Nghênh Hi chớp chớp mắt để làm dịu đi khoảng không tâm tối mà trận chóng mặt mang đến, làm thế nào cũng thấy không tiện nói là mình đói bụng.

Thảm Hành nhìn đến nhân đậu phộng đã bóc được một nửa bên giường, hiểu ra cười cười, hướng nha hoàn dặn dò: "Bưng một chén chè nấm tuyết hạt sen đến."

Tổng Nghênh Hi nghe thế, lên lút nhìn trộm gương mặt mang theo ý cười của hắn, càng cảm thấy với sự thông tuệ này, rất nhanh thôi hắn sẽ phát hiện ra người mà hắn cưới vào cửa đã bị đánh tráo. Nghĩ đến đây, Tổng Nghênh Hi càng thấy chóng mặt dữ dội hơn.

Thảm Hành nâng nàng dậy ngồi dựa vào đầu giường, tiếp lấy chén chè nha hoàn bưng đến, thuận theo tự nhiên mà múc một muỗng đưa đến bên miệng Tổng Nghênh Hi.

Tổng Nghênh Hi luống cuống ngồi thẳng dậy, muốn bưng chén, Thảm Hành lại tránh ra, dùng thìa đỡ lấy môi nàng, "Há miệng."

Nấm tuyết mềm dẻo cùng với hạt sen thơm mát, ngọt lịm, là hương vị mà Tổng Nghênh Hi chưa từng được nếm thử, vừa vào miệng đã trượt vào cổ họng. Tổng Nghênh Hi nhấp nhép miệng, có vẻ vẫn chưa đã thêm.

Thảm Hành có chút không nhịn được cười nhìn nét mặt như chú mèo mướp tham ăn của nàng, lại múc thêm một muỗng dứt qua. Rất nhanh chén chè đã thấy đáy, Tổng Nghênh Hi vẫn mở to mắt trông mong nhìn chăm chăm vào cái chén không trên tay hắn.

"Lấy thêm một chén nữa." Thảm Hành dặn dò xong, nghiêng đầu hỏi Tổng Nghênh Hi, "Chưa dùng bữa sáng?"

Tổng Nghênh Hi ngượng ngùng cúi đầu, ừm một tiếng giống như muỗi kêu vậy.

Ánh mắt Thảm Hành ấm áp, "Bụng rỗng cả ngày, buổi tối cũng không nên ăn quá nhiều, nếu không sẽ tổn thương tỷ vị."

Tổng Nghênh Hi gật gật đầu, từ trước đến nay nàng cũng không ăn nhiều lắm, hai chén chè nấm tuyết hạt sen đã rất thỏa mãn rồi.

Nhìn gian phòng tân hôn yên ắng trở lại, Tổng Nghênh Hi bỗng nhiên nghĩ đến một câu - ăn no sinh dâm dục. Thấy Thảm hành bưng lấy rượu giao bôi ở bên cạnh, biểu cảm trên gương mặt càng ngày càng cứng nhắc, ngơ ngẩn cầm lấy chung rượu mà hắn đưa tới, hoang sợ cắt giọng: "Ta... Ta không biết uống rượu!"

"Đây là rượu giao bôi của hai người chúng ta, Vân Nhi cũng không thể bỏ qua ngụ ý này được." Thảm Hành duỗi tay vòng qua cổ tay của nàng, kiên nhẫn khuyên nhủ, "Chỉ một chén này thôi."

Tổng Nghênh Hi nghe thấy xung hô hân gỏi, bàn tay cầm chung rượu siết chặt lại, cảm thấy mắt mà rù mắt xuống, "Đừng gọi ta là Vân Nhi..."

Thảm Hành thỉnh tai bất được giọng nói làm bầm nhò xiu của nàng, tốt tính hỏi lại "Không gọi Vân Nhi thì gọi là gì đây? Diệu Vân không phải khuê danh của nàng sao?"

Tổng Nghênh Hi buông thông một bên tay móc lấy tấm chăn gấm được thêu uyên ương, cẩn cẩn mõi, lấy hết dũng khí nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của hắn, "Ta là Nghênh Hi, Tổng Nghênh Hi."

"Nghênh Hi?" Thảm Hành nghiêng ngẫm hai chữ này, bỗng nhiên nở nụ cười, "So với Vân Nhi hay Vũ Nhi đều dễ nghe hơn, thế gọi nàng là Nghênh Hi có được hay không?"

"Ta..." Tổng Nghênh Hi không hiểu lắm, Thảm Hành là già vờ hồ đồ, hay là thật sự cho rằng nàng có đại danh, dù sao trong thành Cẩm Dương cũng có rất ít người biết được, Tổng gia còn có Nhị tiểu thư Tổng Nghênh Hi.

"Xuân tiêu một khắc đáng giá ngàn vàng, rượu giao bôi này nếu còn không uống, thật có thể nghênh đón ánh mặt trời ngày mai rồi đấy." Gương mặt Thảm Hành mang theo cười nhạo nói.

Tổng Nghênh Hi ngây ngốc một chút, bưng lấy chung rượu, nhắm mắt lại ngửa đầu một hơi trút xuống.

"Khuê khuy!" Rượu mạnh trôi tuột xuống cổ họng, hương vị cay nồng thoảng chốc truyền khắp khoang miệng, chưa kịp bình phục lại, Tổng Nghênh Hi đã cảm thấy một đôi môi cũng mang theo hơi rượu như vậy dán lên, nhất thời hoảng sợ giật mình mà giương to hai mắt, chung rượu trên tay lách cách rơi trên mặt đất.

Tổng Nghênh Hi không hiểu rõ Thảm Hành, nên đã bị nụ hôn sâu khác biệt hoàn toàn với vẻ ngoài ôn tồn lễ độ của hắn dọa cho sợ hãi không thôi, chiếc lưỡi dài xâm nhập vào khoang miệng càng không chịu trói buộc mà liếm láp càn quét khắp nơi, cuốn đi tất cả vị giác cay nồng, nước bọt không bị không chế tiết ra ồ ạt, làm dâng lên cảm giác ngọt ngào vô tận.

"Ừm..." Tổng Nghênh Hi ni non một tiếng, hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Thảm Hành rút đầu lui về, một sợi chỉ bạc ái muội vẫn còn dính liền, thờ ra hơi nóng lưu chuyển giữa răng môi hai người, khiến người ta choáng váng muốn say. Đôi mắt hẹp dài càng trở nên thâm thúy, sâu kín không thấy đáy.

Thảm Hành nhắm nhìn gò má ửng đỏ của nàng, bộ dáng thờ gấp tinh tế, nâng tay buông xuống tăng tăng rềm lựa móng manh, ôm lấy cơ thể mềm mại ngã vào chăn gấm uyên ương màu đỏ thắm.

Hết chương 2.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xưa Ở Thành Nhỏ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 3: Đôi dải chân thành (hồi H)

Tác giả: Thượng Phiến Nhược Thủy

Người dịch: Khiết Lâm

Từng món từng món hỷ phục đỏ sẫm lựa đào bị ném ra ngoài màn giường, bên trong ngực thể vật ngang hiện rõ, tóc đen phủ đầy chân gấm, quả nhiên là hoạt sắc sinh hương.

Trong đầu Tổng Nghênh Hi một mảnh trống rỗng, da thịt non mềm dưới ngón tay đùa bỡn của nam nhân, kích thích gây nên từng trận run rẩy. Hai chiếc đùi ngọc thon dài ngượng ngùng khép chặt lại, một vùng cỏ thơm ản giấu dưới màu da trắng nõn. Mái tóc rối tung trước ngực khó khăn lắm mới che được hai lòng vú trắng mịn, hình dáng nở nang tròn mướt, nhờ vào làn tóc đen phụ trợ, càng thêm dụ người đến ngắt hái. Cơ thể nam tính nóng bỏng phủ lên, Tổng Nghênh Hi càng run rẩy dữ dội hơn.

Thảm Hành cười khẽ một tiếng, nắm lấy bàn tay vì khẩn trương quá mức mà sắp móc chặt chân gấm làm ra một cái lỗ kia, lồng ngực trắng kiện nghiêng về phía trước, hoàn toàn dán sát vào nửa người trên của nàng, hơi thở nóng hổi gần trong gang tấc.

Tổng Nghênh Hi hoảng loạn không chịu được, ngay cả mắt cũng không dám mở ra.

Thảm Hành dùng ngón tay miêu tả ngũ quan xinh xắn của nàng, sau đó hôn lên trán, thành kính đến mức giống như quý lễ vậy, chậm rãi trượt xuống dưới. Mút xuống cái cỏ trắng ngần, đầu hôn hồng nhạt tựa như cánh hoa nở rộ, phủ kín cơ thể ngọc ngà. Vén ra mái tóc đen che giấu nhụy mai, nhìn chăm chăm bầu ngực trắng muốt đáng yêu, Thảm Hành một ngụm nuốt vào trong miệng.

"A!" Cơ thể non nớt mềm cảm chưa từng trải qua loại kích thích mãnh liệt nào như vậy, Tổng Nghênh Hi kinh sợ thét lên một tiếng, tay chân luống cuống kháng cự.

Thảm Hành đem hai cánh tay trắng như ngó sen của nàng đẩy lên đỉnh đầu rồi giữ thật chặt, môi lưỡi chậm rãi liếm mút vào bầu vú đầy đã rung rung.

"A... Đừng, đừng mà..." Tổng Nghênh Hi đã đạp chân nhỏ, nước mắt chẳng biết vì xấu hổ hay sợ hãi đọng trên hàng mi cong vút, rung động lòng người.

Nghe thấy tiếng khóc để nên của nàng, Thảm Hành ngừng đầu lên từ trước ngực nàng, hôn hôn khòe mắt ướt sũng, biết nàng chưa trải việc đời, sinh lòng thương tiếc, "Ta và nàng đã thành phu thê, ta chắc chắn sẽ đi thành tương đãi, càng sẽ không tổn thương nàng máy may, Nghênh Hi tin ta, nhé?"

Từng lời nói câu chữ ấm áp tràn vào tai Nghênh Hi, càng khiến nàng xót xa trong lòng hơn. Nếu như đến cuối cùng sự dụ dỗ nàng này cũng tan thành bọt nước, không bằng cứ để nàng lún sâu vào thời khắc này đi...

Tổng Nghênh Hi nghĩ như thế, nước mắt không thể ngừng được mà tuôn ra dữ dội, nhỏ giọng nức nỏ, cả người run rẩy không thôi, giống hệt như một đầm nước vậy.

Thẩm Hành thờ dài khe khẽ, dứt khoát bế người lên ngồi trong lòng mình, lau nước mắt cho nàng, đồ dảnh nói: "Nếu để người khác biết được trong đêm động phòng hoa chúc mà tân nương từ chối thành như vậy, nhất định sẽ nói phu quân ta đây không xứng chức, đến lúc đó bảo ta hạ đường[1] thì phải làm sao bây giờ?"

[1]下堂: thật sự mình không hiểu ý nghĩa chính xác của từ này lắm, sau khi tìm hiểu thì thấy có lẽ nó mang nghĩa là bỏ vợ, thôi vợ (trong câu 糟糠之妻不可下堂 - không thể bỏ người vợ đã cùng mình trải qua những ngày tháng khó khăn được). Mà ngày xưa thì chỉ có chuyện chồng thôi vợ, chứ làm gì có chuyện chồng bị vợ bỏ bao giờ. Tóm cái quần lại là anh nói vậy để chọc chị vui đó =))))))))

"Phốc xuy!" Tổng Nghênh hốc mắt đỏ bừng cười thành tiếng, "Nào có nam nhân bị bỏ bao giờ..."

"Sao lại không chứ, nếu nàng khóc thêm một lúc nữa, ngày mai Tô ma ma thấy hai con mắt sưng như hai quả hạch đào của nàng, chắc chắn sẽ giáo huấn ta không biết thương hương tiếc ngọc, nói không chừng còn phải đi quý tử đường tổ tông nữa đó." Thẩm Hành trông thấy ánh mắt dò hỏi của nàng, bèn đáp, "Tô ma ma là nữ mẫu của ta, sau khi phụ thân mẫu thân qua đời vì bệnh, Tô ma ma vẫn một mực chăm sóc ta đủ điều. Bà là người hiền lành, tiền lui đúng mực, về sau có chuyện gì, đều có thể nói với bà."

Tổng Nghênh Hi ngoan ngoãn gật đầu, vùi vào lồng ngực ấm nóng của hắn, nghe hắn đóng dài về đủ người đủ chuyện trong phủ, trái tim dần dần cũng an ổn lại, vuốt vuốt ngọn tóc đen của mình, sắp ngủ đến nơi mất rồi.

Thẩm Hành buồn cười nheo nheo chớp mắt của nàng, "Cò nương nhỏ không có lương tâm này, ta đồ nàng cả nửa ngày, nàng lại muốn vứt bỏ ta cô phụ một đêm đẹp đẻ này sao hả?"

Tổng Nghênh Hi then thùng ngồi dậy, nhưng cũng chẳng biết phải làm thế nào.

Thẩm Hành tiến gần đến bên mũi của nàng, "Hôn ta."

Tổng Nghênh Hi do dự một chút, bấu đôi môi hồng ấn xuống môi hắn một cái, xúc cảm mềm mịn khiến Thẩm Hành ham muốn càng sâu thêm, lập tức bắt nần nói, "Thế này đâu gọi là hôn!"

Lúc Tổng Nghênh Hi còn mờ mịt luống cuống, cánh môi đã bị nam nhân há miệng ngậm lấy, đầu lưỡi trơn trượt chui vào bên trong, quấn quít lưỡi nhỏ dính hương không kịp lui về mà lực lợi khuấy đảo, âm thanh nước bọt giao hòa từ trong màn đỏ vang lên, chỉ nghe thôi đã tưởng tượng được môi và lưỡi đã thân mật triển miến đến thế nào.

Thẩm Hành càn quét mỗi một góc ngách trong vòm miệng thơm, mới tạm thời rút lui, chống đỡ cánh môi của Tổng Nghênh Hi, lay lay nàng, "Nào."

Tổng Nghênh Hi mặt đỏ như máu, ngượng ngùng ôm lấy mặt của hắn, đuổi ra một đoạn đầu lưỡi nhỏ, từ khe hở giữa hai mép môi trượt vào bên trong, dựa vào cảm giác lúc trước mà mút lấy đầu lưỡi của nam nhân, vụng về hôn liếm.

Sự trêu đùa ngây ngô này so với dây dưa thành thực càng thêm trí mạng.

Thẩm Hành than nhẹ một tiếng, tăng thêm vài phần chủ động, nhảy múa cùng chiếc lưỡi nhỏ trong miệng mình, quấn quýt lẫn nhau, liếm mút, nước bọt ngọt ngào thấm ướt khôe mỗi hai người, hơi thở dần dần trở nên dồn dập. Bàn tay to trượt xuống, nắm lấy nơi no đủ đã từng viếng thăm, vuốt ve xoa nắn.

"Ừm..." Không còn sự sợ hãi khi trước, khoái cảm thể đại trước ngực càng trở nên rõ rệt hơn. Tổng Nghênh Hi không nhịn được mà vận vẹo thân người, đem đẩy dà hoàn toàn dâng vào lòng bàn tay nam nhân.

Nam nhân cũng không khách khí mà nắn bóp một cách suồng sã, lòng bàn tay ma sát đầu v* miễn cảm, khiến sắc đỏ lan rộng ra cả một đôi vú trắng tròn.

Tổng Nghênh Hi ni non một tiếng, đôi tay chẳng biết đặt đâu học theo động tác của hắn, vuốt ve khắp lồng ngực trắng kiện của hắn, cảm nhận được sự pháp phồng ngày càng mãnh liệt hơn, dường như nhận được cổ vũ, đầu ngón tay non mềm bắm vào vân da rắn chắc, khiến nam nhân phải thấp giọng thở gấp.

Thẩm Hành một phát tóm được bàn tay vô thức khiêu khích của nàng, trong con người thâm trầm như đang lập lòe hai đốm lửa, tia lửa trực tiếp tóe ra ngoài. Dem người nào đó để ngược xuống đệm giường, cơ bắp căng chặt trên người dán sát vào thân thể non mềm, không khỏi sáng khoái đến mức thở dài thành tiếng.

"Thơm quá..." Thẩm Hành vùi đầu vào giữa hai luồng vú trắng nõn mà cọ xát, ôm lấy sống lưng mảnh khảnh nhẹ nhàng trượt xuống, tựa vào bụng nhỏ nõn nà, xoa nhẹ hai cánh mỏng trắng, sau đó tách ra hai bên bấp dùi thon dài, bỗng nhiên vùi vào vùng cỏ thơm đầy ngượng ngùng kia.

"Ừm! A..." Tổng Nghênh muốn kẹp chặt hai đùi theo bản năng, nhưng lại chạm phải đầu của nam nhân, trong lúc nhất thời cứ khấp khểnh mở mở, luống cuống không thôi.

Nơi bí ẩn nhất của thiếu nữ không chút che chắn nào mà lộ rõ trước mắt nam nhân, hai cánh hoa non mịn hơi run rẩy, miệng huyết thịt chặt khê co khê rút, một luồng mật dịch dính ướt rí ra ngoài, xuôi theo nơi lõm vào giữa hai chân chày xuống nệm gấm màu đỏ tươi, làm ướt sũng cả một mảnh vết tích.

Thẩm Hành dùng đầu ngón tay vén ra những sợi lông thưa mịn bám trên mặt cánh hoa, đuổi lưỡi liếm một cái vào giữa khe hở, lập tức khiến cho thân thể mềm mại run rẩy dữ dội, d* m thủy ngọt ngào cứ như được mở chốt mà ồ ạt trút xuống, dính đầy tay Thẩm Hành.

Ánh mắt Thẩm Hành sáng quắc nhìn chăm chăm vào ngón tay dính đầy mật dịch của mình, đưa đến bên môi mút một cái, âm thanh dè nén lửa dục nồng đậm, "Mắn cảm như thế, phải làm sao mới được đây."

Tổng Nghênh Hi không nhìn thấy động tác của hắn, khoái cả xa lạ dưới hạ thể lại ập đến liên tiếp không dừng, đáng vẻ hai chân dang rộng khiến nàng then thùng không thôi, nhất là một mảnh dính dính giữa hai đùi, cứ như là không cảm được mà bài tiết vậy.

"Ồ..." Tổng Nghênh Hi nhắc nhắc chân, yêu kiều ngậm nga.

Thẩm Hành nhờ vào ái dịch trơn ướt cho vào một ngón tay, vách trong mềm mại bất chợt xoắn chặt ngón tay xâm nhập, mị thịt non mềm bao phủ ngón giữa, khiến lòng người rung động đến phát điên. Nhịn xuống xúc động muốn vùi cả ngón tay vào bên trong. Thẩm Hành vờn lưỡi hôn liếm nhụy châu giữa hai mép cánh hoa, vừa đâm rút ngón tay, động tác nhẹ nhàng, khiến dòng mật dịch chưa chảy hết xuôi theo ngón tay rí ra ngoài.

"A... Ừm... Đứng..." Tổng Nghênh Hi co rút hoa huy*t theo bản năng, muốn gạt đẩy ngón tay có hơi thô ráp.

Thẩm Hành thấp giọng cười một tiếng: "Đứng vội, nhỏ như vậy không chịu được ta đâu."

Mặc dù chẳng ai nói với Tổng Nghênh Hi đạo lý chân thành giữa phu thê với nhau là những chuyện như thế nào, nhưng có một vật thể cứng rắn dần tren đùi mình, vẫn được cho là sáng suốt như đang đẩy cũng nhận ra, nghe được lời Thẩm Hành nói, trong lòng đã rõ được phần nào. Vật cứng như vậy một lát nữa sẽ tiến vào nơi đó sao... Nghĩ đến đây, Tổng Nghênh Hi không khỏi khản trương hẳn lên, huyết nhỏ non mềm ướt nước co lại cũng càng chặt hơn.

"Ừm... Như vậy không được rồi." Thẩm Hành buồn bực kêu rên, vỗ nhẹ lên mông của nàng một cái, giống như dạy bảo học trò không nghe lời vậy. Xoay người đứng dậy, cầm lấy một chiếc hộp nhỏ ở bên cạnh, xoay mở nắp dậy rồi chấm một chút thuốc mỡ lên đầu ngón tay, lại chậm rãi đẩy vào bên trong hoa huy*t đang khép chặt.

Tổng Nghênh Hi chỉ cảm thấy trong lõi dĩ đáng lên một cảm giác mát mẻ khoan khoái, chẳng qua theo sự hòa tan của thuốc mỡ, luồng nóng bỏng thiêu đốt kia càng tăng lên gấp bội, mật nước dồi dào tuôn trào liên tục không ngừng, gần như không thể giữ được nữa rồi.

Thẩm Hành thấy nàng động tình, lại thêm vào một ngón tay nữa, hai ngón khép lại, rong ruổi trong hoa huy*t ái dịch tràn lan, màu da dăm mỷ cuộn cuộn, khiến hắn hận không thể vùi thứ to lớn gồng gượng kia vào bên trong, hung hăng đâm rút.

Thẩm Hành thờ hảo hên, động tác tay càng nhanh hơn, khuấy đảo ra tiếng nước vang dội.

"A... A... Nóng quá... Khó chịu..." Bờ mông Tổng Nghênh Hi run rẩy, theo bản năng muốn ngón tay đang cắm rút kia vào sâu hơn một chút, mạnh thêm một chút, để giải tỏa sự ồn xao trong lòng mình.

Thẩm Hành âm thầm cắn răng, dùng môi lưỡi thay thế cho nàng khoái cảm, ngón tay khuấy đảo thêm một lúc, đầu ngón tay chạm đến một khối thịt mềm, thân thể non mịn dưới tay run lên, một luồng hoa dịch phun ra, Tổng Nghênh cao giọng thét lên một tiếng, gương mặt ửng hồng, cơ thể càng chặt.

Thẩm Hành đã không còn đủ hơi sức để quan tâm trần an thân thể sau cao trào của nàng nữa, rút tay ra, dùng bàn tay đầy mật dịch vuốt ve lưng tung lên cơn th*t đã cứng đến phát tím của mình, cho đến khi gậy th*t dính đầy ái dịch trơn ướt, mới nhắm ngay hoa huy*t co rút, nhẹ nhàng cọ xát từng chút từng chút một rồi đẩy vào trong.

"A... A..." Cao trào mãnh liệt chưa bao giờ có khiến Tổng Nghênh Hi run sợ không thôi, miệng nhỏ hé mở thờ hồn hên nặng nề, bởi vì cơn th*t thô to tiến vào rất thông thả, khiến nàng có thể cảm nhận được một cách rõ ràng hình dáng của nó, thân gầy vừa thô vừa dài cũng không nhỏ hơn đầu tròn phía trước là bao, mạch đập trên đó nhảy lên, không ngừng chui vào chỗ sâu. Mặc dù trải qua hai lần bôi trơn, nhưng đối với Tổng Nghênh Hi mà nói, vật thể này vẫn quá mức khổng lồ, chống đẩy vách trong đến trường đầy, có chút đau.

Thẩm Hành gần cổ, mở hơi từ trên trán nhỏ xuống, cũng không dám liêu lĩnh, ma sát gầy vỏ nửa ngày vẫn dư lại gần nửa đoạn chưa tiến vào, ấy thế mà tiếng kêu của Tổng Nghênh Hi đã biến đổi rồi, run run rẩy rẩy cứ như bị

ngheén nát vậy.

Thẩm Hành hít vào một hơi thật sâu, nhìn chăm chăm biểu tình trên mặt nàng, đôi lông mày nàng khẽ buông, hông eo uốn thẳng, đẩy toàn bộ cơn th* t vùi vào bên trong.

"A!" Tổng Nghênh Hi kêu lên đau đớn, móng tay bấm vào cơ bắp trên lưng nam nhân, một vết máu từ nơi giao hợp uốn lượn chảy ra, in xuống mảnh khăn trắng đã được đệm trước những chấm đỏ rời rạc.

Hết chương 3.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xưa Ở Thành Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Quyển 3 - Chương 4: Động phòng hoa chúc (H)

Tác giả: Thượng Phiến Nhược Thủy

Người dịch: Khiết Lâm

Trong nháy mắt, con đau phá thân ập đến, dù để khiến Tổng Nghênh Hi đánh mất tất cả khoái cảm trước đó, sắc hồng trên mặt cũng rút đi vài phần.

Thẩm Hành vui đùa vào bên gáy ướt đầm mồ hôi của nàng, vừa đè nén hơi thở trầm đục, vừa ôn nhu dỗ dành. Cự long đang ẩn nấp ngủ đông trong đũng đạo ngọc ngậy với biên độ nhỏ, vuốt ve từng nếp uốn bên trong lối đi chật hẹp.

Theo sự bôi trơn của mật dịch, và hiệu quả của thuốc mỡ, cảm giác đau đớn thiêu đốt nơi miệng huyết cũng dần dần lắng xuống. Tổng Nghênh Hi trông thấy đáng về ấn nhẫn của nam nhân, trong lòng cảm thấy vô cùng yên ổn, muốn mở miệng nhưng lại ngượng ngùng không dám nói rõ, bèn dùng sức co rút huyết nhỏ, nhắc nhở nam nhân.

"Ừm hừ..." Thẩm Hành đột nhiên bị kẹp, suýt nữa thì không giữ được tinh quan, kiềm nén đến đỏ cả mắt, "Tiểu yêu tình nàng muốn hại chết ta sao!" Cắn một phát lên cánh môi đỏ xem như trừng phạt, Thẩm Hành chuyển động móng hẹp, đưa dây cự long bắt đầu đâm rút trong hoa huy*t.

"Ha a... Ừm... A a..." Thân thể trắng nõn nằm trên nệm gấm bị thúc đến lay động không ngừng, miệng huyết hồng phấn bị một cây gậy th* t thô to màu tím sẫm bá chiếm, tiếng nước ồm ộp ồm ộp toát ra. Cảnh tượng ra ra vào vào kia thật khiến người ta trông mà nóng mắt, chẳng được bao lâu, huyết mềm đã quen thuộc với tốc độ cắm rút này, không tự chủ được mà nuốt lấy, mãi mê chảy nước.

Trong lòng Thẩm Hành cảm nhận được, động tác tự nhiên cũng nhanh hơn, chống khuỷu tay không ngừng luật động móng eo, một lần lại một lần cắm vào thật sâu, chọc đến tận mảnh đất cuối cùng của nơi bí mật. Lúc rút ra chỉ giữ lại một cái đầu ở bên trong, kéo căng miệng huyết dồi dào làm thế nào cũng khiến nó khép lại.

"Ồi... A... Chậm... Ừm a..." Trận đâm rút mãnh liệt này thúc đến mức khiến giọng nói của Tổng Nghênh Hi cũng run rẩy hẳn đi, hai bầu ngực trắng muốt theo đó mà lắc lư lay động, theo bản năng muốn duỗi tay bọc lại, Thẩm Hành lại đến trước một bước, vô lấy một viên tròn đầy tựa ngọc tựa tuyết, không hề dịu dàng mà dùng sức nắn bóp, một tay nhắc chân ngọc đặt bên hông, uốn thẳng thân trên, buông chậm, kéo dài động tác đâm rút, thỉnh thoảng lắc móng, mặc cho nam căn ngheén nát khuấy đảo bên trong.

Sự ra vào thông thả này, so với rút ra dứt vào dứt khoát kia còn kích thích hơn.

Tổng Nghênh Hi ngừng đầu, cả người ửng lên sắc đỏ vô cùng xinh đẹp, cự vật thô dài ra vào trong đũng đạo hết lần này đến lần khác, cảm quan càng thêm rõ rệt, khiến người ta rung động không thôi. Tiếng nước phụt phụt khuấy đảo vang lên hết sức đầm nộ, liên tục không ngừng mà đốt cháy kích tình chỉ vào mới bắt đầu.

Tổng Nghênh Hi bị lực dục phóng túng đốt đến chẳng biết đêm nay đêm gì, chỉ cảm thấy nam nhân trên người mình dường như đã luật động rất lâu rồi, vật to lớn được bao bọc trong cơ thể vẫn cứng rắn như thiết, không có chút dấu hiệu sắp buông lỏng nào. Nơi bắp đùi sẫm đã nhức mỏi không thôi, hai chân vòng ôm lấy thất lưng nam nhân thỉnh thoảng lại rơi xuống, không thể chịu đựng nổi mà cất giọng cầu xin.

"Xin chàng... A a... Không được rồi... Ừm..."

Thẩm Hành không mềm lòng nữa, móng hẹp húc thẳng, eo khòe ép xuống, khiến cự vật giữa háng lại chui vào thêm hai phần, hôn hôn miệng nhỏ hé mở không ngừng rên rĩ, thấp giọng hỏi: "Ta là ai? Hửm?"

"Thăm... Ừm a... Thăm..."

Tổng Nghênh Hi Thăm cả nửa ngày cũng Thăm không ra, nhưng lại đổi lấy một cái thúc mạnh đẩy bất mãn của Thẩm Hành, tiếp tục ép hỏi nàng, "Ta là ai?"

"A!" Tổng Nghênh Hi bị chọc đến kêu một tiếng, rất nhanh đã phản ứng kịp, vội vàng thức thời ôm lấy cổ hần, mềm nhẹ kêu to, "Phu quân! A... Phu quân... Đừng mà..."

Thẩm Hành thỏa mãn cười khẽ một tiếng, ôm nàng ngồi thẳng dậy, hoa huy*t thừa nhận toàn bộ trọng lượng của cơ thể mềm mại, lại bọc sâu thêm vài phần, cây gậy cứng rắn xuyên thẳng vào nơi đó, chọc đến trong huyết tê dại từng cơn.

Tổng Nghênh Hi hít thở ngày càng dồn dập, bắp đùi run rẩy hướng lên chống đỡ hạ thể, muốn để cơn th* t cắm vào không sâu thể nữa.

Thẩm Hành chẳng quan tâm chút động tác nhỏ xíu đó của nàng, hai tay nâng cánh móng tròn đỏ thẳng xuống, hoa huy*t phản hồng một phát nuốt cả cây gậy thô dài vào trong, chống trên miệng tử cung không ngừng run rẩy.

Tổng Nghênh Hi thét lên một tiếng, mờ to mắt, hồi lâu cũng nói không ra lời.

Thẩm Hành sáng khoái thờ dài một tiếng, thẳng eo không ngừng chụp ném móng tuyết, cặp móng nõn nà xóc nảy lên xuống, tiếng giao hợp phốc thử phốc thử, kéo theo âm thanh kéo cả kéo kẹt của chiếc giường lớn bằng gỗ từ đàn vang lên không dứt, trộn lẫn vào nhau tạo nên cảnh xuân vô hạn.

Tư thế ngồi khiến hai người không cần phí nhiều sức lực, thân thể mềm mại mỗi lần tự nhiên hạ xuống đều có thể nuốt trọn cơn th* t thô to kia vào sâu bên trong. Tổng Nghênh Hi chưa chịu được mấy lượt đã nhũn người, um um a a rên rĩ, hốc mắt ầng ậc nước mắt.

Thẩm Hành hơi cúi đầu, ngậm lấy đầu v* rung rung, chắc chắn mà mát hút, giống như người lữ hành đang đói khát, muốn từ bên trong hút ra chất lỏng thơm ngọt vậy. Cảm nhận được cơ thể mềm nhũn vô lực của người con gái yêu kiều, hưng hăng thúc vào mấy cái, đặt người trở về đệm giường, rút cơn th* t ra đồng thời nhanh chóng lật người lại, từ đằng sau dán vào miệng huyết mặt nước đầm đìa, dùng sức đâm vào, lại bắt đầu một lượt công kích mới, tiếng da thịt va chạm "bạch bạch" vang vọng khắp rèm đỏ.

Tổng Nghênh Hi cắn bản không kịp phản ứng, mặc cho nam nhân thao túng loay hoay, lại bị cuốn vào tình triều nhấp nhô lên xuống. Cả nửa người trên bủn rủn vô lực nằm nhòai trong đống đệm mềm lười đó, chỉ còn lại bờ móng bị nắm giữ trong tay nam nhân, theo sự va đập mãnh liệt mà khẽ run.

"A... A a... A a..." Tổng Nghênh Hi cảm thấy bản thân tưởng chừng như sắp bất tỉnh đến nơi, cơ thể thấm đầm mồ hôi, cùng đám dịch trong suốt giữa hai chân trộn lẫn vào nhau, dính ướt không chịu được.

Tốc độ ra vào của nam nhân nhanh đến mức chỉ cần không cẩn thận chút thôi thì sẽ khiến cơn th* t trượt ra bên ngoài, đang cảm vào nơi sáng khoái, dù sao cũng sẽ không tận hưởng. Chỉ nghe nam nhân mắng thầm một tiếng, để cơn th* t bị trượt ra một lần nữa vọt vào trong hoa huy*t ướt sũng, cả nửa người dưới hoàn toàn ập xuống phía sau, tay chống ở hai bên, móng hẹp rắn chắc thúc đẩy, tiếng nước phụt phụt từ nơi giao hợp vang lên, chỉ thấy thiếu nữ gương mặt ửng hồng im lặng thờ gấp, thì đã hiểu động tác của nam nhân mãnh liệt đến mức nào.

gậy th* t thô cứng xô xuyên đũng đạo trơn trượt nhẵn bóng, vỗ về mỗi một nếp uốn nhỏ bé, vào sâu ra cạn, khuấy đảo chất lỏng trong mật đạo, như thể muốn khoét sạch người ta vậy.

Tổng Nghênh Hi siết chặt khăn trải giường đỏ tươi bên dưới, ngậm nga đứt quãng, đáng thương cầu xin. Nam nhân vốn đang nhẫn nại săn sóc, bỗng chốc dường như hóa thân thành mãnh thú, hoàn toàn không nghe thấy tiếng kêu yếu đuối mảnh mai của nàng, đè ép cặp móng non mềm hưng hăng thao cầm, cổ họng nhấp nhô găm thét, hận không thể một ngụm nuốt nàng vào trong.

"A... Ô ô..." Tổng Nghênh Hi nằm bò trên đệm giường, tóc đen tán loạn, mồ hôi dính ướt bết vào gò má ửng hồng, đáng về bị gậy vô quá độ. Một trận cao trào mãnh liệt ập đến trong cơ thể tưởng như cuốn quét tất cả, Tổng Nghênh Hi rên lên một tiếng thật dài, hoa huy*t co rút, cơ thể trắng nõn nằm ụp sập trên đệm giường không ngừng co quắp run rẩy.

Vách trong tầng tầng lớp lớp mát hút gậy th* t thô to theo phản xạ, Thẩm Hành găm lên một tiếng, những giọt mồ hôi trên trán nhỏ tí tách xuống đường cong mềm mại xinh đẹp nơi sống lưng, bàn tay to đột nhiên giữ chặt cánh móng run rẩy, chống đỡ hoa huy*t sẫm đã lấy lại không chịu nổi nhanh chóng ra vào thêm mấy chục cái nữa, chất lỏng trắng đục nóng hổi từ chỗ sâu bắn thẳng ra ngoài.

"Ừm..." Tổng Nghênh Hi bị luồng nhiệt trong cơ thể bóng đến run lay bầy, mềm thành một vũng, hé mở môi nhỏ tình tề thờ gấp, rèm đỏ trước mắt sớm đã mơ hồ không rõ.

Chẳng biết đã qua bao lâu, Tổng Nghênh Hi mới từ trong sương mù tỉnh lại, cơ thể vẫn rung động từng chút từng chút một, nam nhân không biết mệt mỏi là gì kia nhấc một bên mắt cá chân trắng nõn đặt trên vai, thờ hồn hèn siêng năng cây cây.

Nền đó bên giường sớm đã tàn hơn nửa, chất đóng thành một lớp sáp nên thật dày.

"Ồi..."

Nam nhân thúc một cái thật sâu, hoàn toàn đánh thức cơ thể đã có chiều hướng bình ổn của Tổng Nghênh Hi, mặt huyết bị khai phá thuận theo vận luật lúc trước, theo bản năng bắt đầu co rút ngo ngoáy.

Tổng Nghênh Hi không nghĩ đến tình lực nam nhân lại dồi dào đến vậy, nằng đậy đã sắp bị vắt khô đến nơi rồi, không khỏi lắc lư bàn chân nhỏ đá đá đầu vai hần, bầy tò kháng nghị của mình.

Thẩm Hành bắt lấy chân nhỏ hơn một cái, bàn tay to trượt dọc theo làn da nhẵn bóng vuốt ve, nhếch môi cười một cái ý tứ hàm súc không rõ, rồi bất thành linh tăng nhanh tốc độ.

Tổng Nghênh Hi ni non một tiếng, âm thầm nhớ kỹ dù có thế nào đi nữa thì cũng không được xem thường nam nhân trên giường.

Trong đêm động phòng hoa chúc này, Thẩm Hành không hề lãng phí một chút nào, đem Tổng Nghênh Hi lật qua lật lại gầy vò không biết bao nhiêu lượt.

Nha hoàn trực đem ngoài phòng nghe tiếng thờ gấp yêu cầu bên trong, tận đến giờ sừu mới hoàn toàn ngừng lại, không khỏi âm thầm lo lắng thay tân nương tử.

Gia nhà bọn họ dần vật đến như vậy, tân nương tử mềm mại nhu nhược kia chắc hẳn sẽ không xuống giường được rồi.

Hết chương 4.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xưa Ở Thành Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 5: Thẩm phu nhân Tổng Nghênh Hi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thượng Phiến Nhược Thủy

Người dịch: Khiết Lâm

Ánh nắng giữa trưa từ song cửa sổ soi rọi vào gian phòng mờ mịt đồ tươi, Thẩm Hành lười biếng nằm giữa ôn hương nhuyễn ngọc, yêu thích không buông tay mà khẽ vỗ về da thịt như ngọc của người trong lòng, thường thức gò má đỏ hây hây sau khi trải qua tình dục, làn môi bị hôn đến sưng đỏ, và cả những ấn ký ái muội rải rác trên cơ thể ngọc ngà, trong lòng trào dâng sự vui sướng và thỏa mãn trước nay chưa từng có.

Ngón tay non trơn cánh tay trắng như ngọc sen, Thẩm Hành bỗng nhiên ngừng lại, giữa lổm đổm những ấn ký màu đỏ hồng, có vài chỗ hiện ra dấu vết xanh đen vô cùng nổi bật, nhìn gần còn thấy trên mặt có cả vết xỉ gà[1].

[1] 雪茄: nghĩa chính xác là xì gà (cigar) luôn, dù mình cảm thấy ngữ cảnh chưa phù hợp lắm, hoặc do thời đó người phương Tây cũng du nhập rồi nên có xì gà là chuyện bình thường? =))))))

Mặc dù Thẩm Hành biết tối hôm qua mình đòi hỏi rất nhiều, nhưng vẫn cẩn thận từng li từng tí không làm Tổng Nghênh Hi bị thương, những vết thương này rõ ràng cũng không phải do sức người gây nên, ngược lại giống như bị cái gì châm chích, những nơi khác trên người cũng có không ít vết tích, dường như đã qua rất nhiều ngày rồi... Đêm xuân hôm qua làm hần không suy nghĩ nhiều, bây giờ cẩn thận cân nhắc, cảm thấy có rất nhiều chuyện tồn tại nghi vấn.

"Nghênh Hi Diệu Vân..." Thẩm Hành lăm bắm hai cái tên này, mắt phượng nhu lại, trong lúc thần sắc u ám không thể phân biệt, xoay người nhẹ nhàng vén chăn xuống giường, lấy một ít thuốc mỡ tan bầm tiêu sưng đến, bôi lên những nơi có vết thương trên ngọc thể, lại đếm kỹ góc chân, kéo kín rèm đỏ không để ánh nắng chói mắt lọt vào, rồi mới ăn mặc chỉnh tề ra cửa.

Tổng Nghênh Hi ngủ thẳng một giấc đến sau giờ Ngọ mới tỉnh dậy, vừa mới mở mắt nhìn thấy màn giường đỏ tươi, không nhìn được sừng sốt hồi thần. Đạp chân đuổi đuổi cơ thể mới như bần rùn, từng hình ảnh nồng nhiệt đêm qua xồng thẳng lên đầu, gò má nóng bừng như phát sốt.

"Phu nhân đã dậy rồi à?" Một giọng nói ôn hòa vang lên bên ngoài màn giường, trộn lẫn chút âm thanh hoạt bát của thiếu nữ.

Tổng Nghênh Hi ôm chân ngồi dậy, vén rèm giường ra, trông thấy trước giường có một phụ nhân hơn bốn mươi tuổi, mặt mũi hiền lành, đang tươi cười dịu dàng nhìn mình, chắc hẳn là Tô ma ma mà Thẩm Hành đã nhắc đến. Đứng bên cạnh là một nha đầu y phục xanh lục thanh tú, lúm đồng tiền ngọt ngào trên gương mặt, xem chừng rất là hoạt bát sáng sủa.

Tô ma ma cầm lấy một chiếc áo ngoài khoác lên vai nàng, cúi tay vuốt dọc theo mái tóc dài của nàng, cười nói: "Lão nô họ Tô, nếu phu nhân không chê thì cứ gọi ta một tiếng Tô ma ma là được. Nha đầu này là Thanh Uyển, về sau sinh hoạt thường ngày của phu nhân sẽ do nàng hầu hạ."

Thanh Uyển cúi người ngồi xổm, kêu một tiếng "phu nhân" thật giòn giã, ăn nói đến nơi đến chốn: "Nước nóng đã thêm xong rồi, phu nhân có muốn đi tắm gội trước hay không? Hơn nửa ngày chưa ăn uống gì, nhất định phu nhân đã đói bụng rồi, nô tỳ đã gọi nhà bếp chuẩn bị, đợi một lúc nữa là được."

Từ khi Tổng Nghênh Hi hiểu chuyện đến nay, tất cả những chuyện lớn nhỏ đều tự mình làm, có đôi lúc còn phải hầu hạ Tổng Diệu Vân, lần đầu tiên được người khác đối đãi cung kính như thế, không khỏi thận trọng mà nói xin lỗi: "Làm phiền mọi người rồi..."

Thanh Uyển cười hi hi đáp: "Phu nhân nói gì vậy chứ, hầu hạ phu nhân là bổn phận của nô tỳ mà!" Hơn nữa phu nhân lại xinh đẹp đến như vậy, nói chuyện thì ôn nhu dịu dàng, khiến người ta yêu thích từ tận đáy lòng, không nghĩ đến bà mai Trương kia cũng có lúc đáng tin như vậy!

Tổng Nghênh Hi quần kỹ y phục đứng dậy, hai chân nhúc nhai suýt chút nữa thì đứng không vững, Tô ma ma đỡ lấy nàng, trông thấy cần cổ nàng đan xen dấu vết, vừa thương xót lại vui mừng. "Chao ôi, đều thành bộ dáng này rồi, phu nhân cũng đứng thuận theo lão gia[2], tuổi phu nhân còn nhỏ, đừng để tổn hại thân thể mới đúng."

[2] 主 爷: 主 ở đây có nghĩa là chủ gia đình, người đứng đầu, thêm chữ 爷 (gia) nữa nên thói mình để là lão gia luôn, với lại không còn bố mẹ chồng nữa, mặc dù anh vẫn còn phơ phới =))))))

Tô ma ma là người từng trải, khi nói chuyện tất nhiên sẽ không kiêng kị, Tổng Nghênh Hi nương nung không chịu được, nghĩ đến những lời nam nhân đã nói đêm qua, sợ hẳn thật sự sẽ bị đi quý tử đường, đành áp ứng một miếng: "Không có... Phu quân, phu quân đối với ta rất tốt."

Tô ma ma thấy nàng bảo vệ phu quân của mình như vậy, cảm thấy vui mừng thanh thần từ tận đáy lòng, cười cười không nói gì nữa.

Hai người hầu hạ Tổng Nghênh Hi tắm rửa xong, bữa trưa cũng vừa chuẩn bị nốt, rất nhiều món ăn bày la liệt cả một bàn, phân lượng lại vô cùng vừa vặn.

Tổng Nghênh Hi nhìn chén bát lớn nhỏ phong phú trước mắt, cũng không biết nên bắt đầu từ đâu.

Thanh Uyển múc một bát gà ác hầm khoai từ cho nàng, "Phu nhân hãy uống ngụm canh làm ấm dạ dày trước đi ạ."

Nước canh vào miệng thơm nồng, không hề dầu mỡ chút nào, Tống Nghênh Hi thỏa mãn liếm liếm cánh môi, chấp đũa gấp món ăn gần mình nhất.

Tô ma ma trông thấy thói quen gấp thức ăn của nàng, thỉnh thoảng lại đổi những món bên ngoài đến trước mặt nàng, dịu dàng giới thiệu.

Bên phía Thẩm Hành sai người đi điều tra nghi vấn trong lòng, rồi ở lại thư phòng xử lý vài việc vụn vặt, bèn đứng dậy quay về chính viện, muốn bồi Tống Nghênh Hi dùng bữa, vừa tiến vào nội viện đã trông thấy hộ vệ mình phải ra trở về.

Đối với hiệu suất làm việc như thế này, có thể nói là Thẩm Hành vô cùng hài lòng với người trong phủ của mình.

"Tra được rồi?" Thẩm Hành xoay xoay chiếc nhẫn bạch ngọc[3] trên tay, con người lấp lóe, thấp giọng hỏi.

[3]扳指: chiếc nhẫn dày dầy to dùng thường đeo trên ngón cái i

"Hồi bẩm lão gia, Tống gia đích thật có hai vị tiểu thư, Tống Diệu Vân được phu nhân nguyên phối Bạch thị đến tận bây giờ sinh ra, còn Tống Nghênh Hi là con của một thiếp thất, ngay từ tám năm trước đã bệnh nặng qua đời. mấy hôm trước Tống Diệu Vân kết giao với một thư sinh họ Nguyễn, ngày đại hôn đó bỏ trốn cùng hắn, bèn đánh ngất Tống Nghênh Hi để gả thay, chuyện này nha đầu gọi là Hoàn Nhi kia đã nhận tội rồi. Còn có thiếu gia Tống gia Tống Kha, cùng bà mai Trương, đều là những người biết chuyện, chẳng qua phu phụ Tống gia đối với chuyện lần này hoàn toàn không biết gì cả." Hộ vệ nói rõ tình huống điều tra được, thấy Thẩm Hành trầm mặc không nói, lưỡng lự liếc nhìn tân phòng vẫn còn dán chữ hỷ, "Lão gia, có cần phái người..."

Thẩm Hành giương mắt nhìn sang, đôi mắt vào sau song cửa sổ chạm khắc, Tống Nghênh Hi đang phồng má nhai thức ăn, y hệt như một con sóc nhỏ, trên gương mặt hiện ra sự thỏa mãn không vui vẻ nào sánh bằng. Lòng mí dài che phủ đôi mắt, hơi hơi cong lên, tựa như trăng lưỡi liềm giữa bầu trời đêm, chỉ có Thẩm Hành mới thấy được vẻ đẹp sóng nước long lánh bên trong đó.

Thẩm Hành cúi đầu cười, con người tỏa ra ánh sáng nhu hòa, giọng điệu có chút trầm thấp, "Nàng ta đã không cần, Thẩm Hành ta đây cũng chẳng bỏ công mà bám víu dán chặt, ắt sẽ có người đối xử chân thành với ta."

"Vậy còn Tống gia bên kia?"

Thẩm Hành không thêm đề ý khoát khoát tay, "Tống gia không đáng nhắc đến, Thẩm phủ chỉ có duy nhất một Thẩm phu nhân, chính là Tống Nghênh Hi."

"Nhưng mà, mọi người trong thành Cẩm Dương đều biết, người lão gia cưới là Tống Diệu Vân."

"Ta nói là Tống Nghênh Hi, thì sẽ không có người cảm thấy không phải." Thẩm Hành khẽ cong môi, không cách nào che giấu sự cao ngạo trời sinh đã có, "Nếu những kẻ đó thông minh, tạm thời không cần động, còn nếu như xảy ra chuyện gì, xử lý đi cũng tốt."

"Vâng."

"Lui xuống đi."

Thẩm Hành tâm tình rất tốt mở rộng bước chân đi vào trong phòng, chỉ vừa giẫm vào một cái chân, Tổng Ngệnh Hi đã hoang mang ngẩng đầu, một ngum com cứ thế nghen trong cổ họng, ho đến cả mặt đỏ bừng.

Thẩm Hành vội vàng đi tới, vô cùng tiện tay mà ôm lấy người ta ngồi vào trong lòng mình, vô nhe sau lưng nàng, nhận lấy nước Thanh Uyển rót, ôn nhu trách mắng: "Cuồng cái gì, ta sẽ ăn nàng sao hả!"

Tổng Ngệnh Hi nuốt nước bọt, xoắn xuýt những đầu ngón tay, sợ hãi cúi đầu, "Thiếp không phải... không có..."

Thẩm Hành không thích bộ dạng ngoan ngoãn phục tùng của nàng, nàng có một đôi mắt vô cùng xinh đẹp, hẳn là nên thường xuyên cười mới phải. Vuốt nắn gương mặt tròn mằm, buộc nàng phải nhìn thẳng vào mắt hắn, "Lại quên mất những lời ta nói đêm qua rồi hửm? Ta là phu quân của nàng, sao lại cứ dùng đỉnh đầu hướng về ta vậy, ta lớn lên xấu lắm sao?"

Tổng Ngệnh Hi liếc nhìn hắn một cái cực nhanh, mím môi nhỏ lắc lắc đầu.

"Thế sao lại không nhìn ta, ngoan, gọi một tiếng phu quân xem nào!"

Tổng Ngệnh Hi xấu hổ uốn người, mới phát hiện Tô ma ma và Thanh Uyển chẳng biết từ khi nào đã đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, mới nhỏ giọng cất lời: "Phu, phu quân."

Thẩm Hành ôm chặt nàng, "Gọi thêm tiếng nữa!"

"Phu quân."

"Gọi nữa đi."

"Phu quân."

Thẩm Hành luôn miệng bảo nàng gọi mãi không ngừng, rốt cuộc Tổng Ngệnh Hi cũng thấy phiền, đẩy đẩy cái cảm hơi có chút gò rầu của hắn, lẩm bẩm: "Không gọi nữa!"

Thẩm Hành khẽ cười một tiếng, không trêu nàng nữa, chấp đôi đũa trên bàn, hỏi: "Muốn ăn món nào?"

Tổng Ngệnh Hi vui trong lòng hắn, đuôi ngón tròn mảnh khảnh chỉ chỉ món ăn trên bàn.

Thẩm Hành gấp một đũa măng non dứt đến miếng nàng, nhìn nàng nhai xột xoạt thích thú, cười hỏi: "Ngon không?"

Tổng Ngệnh Hi nhắm nháp dư vị rồi chậm rãi gật đầu.

"Ta nếm thử một chút." Thẩm Hành vừa dứt lời đã nâng cằm nhỏ của nàng, cúi đầu hôn xuống cánh môi đỏ mọng, lưỡi dài duỗi vào trong lật đảo vài cái, không tìm thấy gì cả, quán quýt chiếc lưỡi dính hương vô tội chiếm lấy tiện nghi, sau đó bầy tỏ tán thành, "Đúng là mỹ vị."

Tổng Ngệnh Hi đỏ bừng từ mặt tới cổ, "Chàng... Sao chàng lại như vậy..." Âm cuối còn mang theo một chút ỳu khuất.

Thẩm Hành cười ha hả chống lên vai nàng, lắc chân thúc giục, "Còn muốn ăn cái nào nữa?"

"Không cần đâu! Thiếp tự mình gấp!"

Thẩm Hành mặc nàng lấy đôi đũa về, nhìn nàng đo dự cả nửa ngày mới gấp một viên hạt sen lên, nhanh miệng một ngum ngậm đi mất. Tổng Ngệnh Hi bẹp bẹp miệng, càng tủi thân hơn.

Thẩm Hành cười hôn hờ dân qua, đem hạt sen trong miệng mình đẩy vào miệng thom, cuốn lấy chiếc lưỡi nhỏ xinh liếm mút sạch sẽ mặt đường trên đó, mới hỏi: "Có thom không hửm?"

Tổng Ngệnh Hi bị hắn hôn đến mờ mịt, ăn một bữa com, cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi, giống như đóa hoa hồng đang nở rộ. Thẩm Hành cũng thỏa mãn không thôi, cảm thấy bữa com này ăn đến quả là ngon miệng mà!

Hết chương 5.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xưa Ở Thành Nhỏ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 6: Dạy nàng làm thế nào để thắt nút cuống anh đào

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thượng Phiến Nhược Thủy

Người dịch: Khiết Lâm

Ở các phương diện mà nói thì Thẩm Hành quả là một người hoàn hảo, nhưng Tổng Ngệnh Hi cũng dần dần suy ngẫm ra được, con người này đích thực là một viên bánh trôi nhân mè đen - bên ngoài nhìn có vẻ trắng, còn bên trong thì hoàn toàn đen thui! Mặc dù ngày thường vô cùng ôn nhu sẵn sàng, nhưng một khi lên giường thì sẽ biến thành con sói đói to, không đem nàng làm đến khóc thì không chịu bỏ qua. Hằng đêm xuân tiêu, mỗi ngày nàng đều giống như ngủ không tỉnh lại, Thẩm Hành thì chẳng hề thấy mệt mỏi chút nào, trái lại thần thái sáng láng. Tô ma ma bên cạnh dò phòng bếp thay đổi phương pháp hầm canh bỏ cho nàng.

Uống xong một bát tổ yến, Tổng Ngệnh Hi đánh ị một cái nho nhỏ, đã muốn rúc vào ổ chăn nằm xuống.

Thẩm Hành vội vàng kéo nàng dậy, "Mèo lười, ăn xong là ngủ!"

Tổng Ngệnh Hi lười biếng chẳng muốn đi, dù sao cũng không có việc gì, nàng vui vẻ ngủ đến đầu cũng to ra.

Thẩm Hành biết nàng buồn chán, sửa sang lại tóc mai của nàng, nói: "Dẫn nàng đi dạo loanh quanh một lát vậy."

Vừa nói như thế, ít ra Tổng Ngệnh Hi còn cảm thấy sôi nổi được một chút.

Chuyện làm ăn của Thẩm gia lớn vô cùng, ăn mặc ngày nghỉ các loại ngành nghề đều dính đến. Thẩm Hành dẫn Tổng Ngệnh Hi đi dạo ở từng cửa hàng một, thuận tiện xem như tuần tra.

Dưới danh nghĩa Thẩm gia có một gian Chức Văn phường, nổi danh nhất trong số những sản nghiệp làm ra tơ lụa, bởi lẽ sự mỏng manh như chính cái tên của nó vậy. Vì kỹ thuật chế tác vô cùng phức tạp, một năm cũng chỉ được mười mấy cuộn, chưa kể đến còn phải công nạp, có thể nói là ngàn vàng khó mà có được.

Tổng Ngệnh Hi cũng đã từng thấy qua Tổng Diệu Văn có được một tấm áo choàng vai bằng lụa mây, ngày thường còn không nỡ mang, có lần nha hoàn không cẩn thận làm văng trúng nước, ngay lập tức đã bị bán đi.

Hôm nay Thẩm Hành trực tiếp sai người lấy tất cả những xấp lụa mây còn lại đem đi làm y phục cho Tổng Ngệnh Hi, vung tay khiến ai nấy đều kinh sợ thần phục. Tuy nói là đồ nhà mình, nhưng cũng phá của quá mức đi!

Thế mà đến cả mắt Thẩm Hành cũng chẳng chớp lấy một cái, lại sai người lấy tất cả những nguyên liệu vải hộp thời, y phục của bốn mùa xuân hạ thu đông đều may hết.

Tổng Ngệnh Hi vội nói: "May nhiều như vậy đến lúc mặc không hết lại phải sửa, chẳng phải lại phiền toái hay sao."

Thẩm Hành nghĩ đến nàng quả thật còn rất nhỏ, vẫn còn có thể lớn lên được, đánh giá phần nhỏ lên vô cùng là lướt tinh tế trước ngực nàng, cười cười như có điều suy nghĩ.

Tổng Ngệnh Hi cảm nhận được ánh mắt của hắn, nâng ống tay áo chặn trước ngực, đôi mắt long lanh trừng hắn một cái như lên án.

Thẩm Hành dán sát vào vành tai nàng, cười khê: "Đầu phải vì phu không biết nó lớn lên đáng yêu đến mức nào, che gì chứ."

Tổng Nghênh Hi vô thức nghĩ đến hình ảnh hai người quấn quýt triền miên, gò má ửng lên hai đám mây đỏ, hai dầm thu thủy đọng đưa ân tình, tựa như rượu ngon làm say lòng người.

Thẩm Hành chỉ cảm thấy nơi cô hợm thít chặt, thật muốn đem người ôm lên giường nuốt luôn vào bụng. Chẳng qua tiểu cô nương mềm mại dường như đã phát hiện được ý đồ của mình, sưng mặt lên cách hân xa tới mười thước.

"Ai..," Thẩm Hành tức nổi đê nên ham muốn trong lòng, tiếp tục bồi phu nhân dạo phố.

Bởi vì trước khi ra cửa đã ăn qua, nên đến gần giữa trưa Tổng Nghênh Hi vẫn không cảm thấy đói, thế nhưng ánh mặt trời cứ chiếu thẳng vào người, càng lúc càng thấy buồn ngủ.

Thẩm Hành trông thấy liễu xanh rũ bóng hai bên bờ sông đào, hẳn là một phen tư vị, bên bao một chiếc thuyền nhỏ làm nơi nghỉ tạm.

Vừa vào khoang thuyền, Tổng Nghênh Hi liền lập tức sống lại, bám lấy cửa sổ ngắm nhìn sóng nước lăn tăn, gió nhẹ đưa cành liễu.

Thẩm Hành rót một chén trà xanh gọi nàng, "Qua đây uống nước nào."

Tổng Nghênh Hi trở lại chỗ ngồi, nương theo tay hân mà uống một ngụm nước, nhìn thấy trong khay bày đủ loại điểm tâm hoa quả, lại bắt đầu thềm ăn, tay nhón một miếng, ăn đến ngon lành.

"Chỉ thích ăn quả vật!"

Tổng Nghênh Hi thấy hân nhặt một quả anh đào từ trong bát bằng, ánh mắt lên lút liếc qua một cái, ý muốn nói "Chẳng phải chàng cũng vậy sao", thấy hân ngay cả cuống cũng không thềm ngắt ra, bèn duỗi tay muốn nắm lại đoạn đuôi đó, lại thấy hân một ngụm nuốt vào bên trong, nhai mấy cái rồi phun ra một cái cuống anh đào đã thất nút.

Tương đầu tác giả nói chơi mà ai ngờ trò này có thiệt nè, ai làm thử chưa =))))))))

Thẩm Hành dùng răng cắn cuống anh đào bỏ vào khe hở giữa ngón tay nàng, híp mắt cười hỏi: "Có lợi hại không?"

Tổng Nghênh Hi vuốt vuốt cái gút đó, ngây ngốc. Đầu lưỡi của người này mọc mắt hay sao vậy...

Thẩm Hành nhân cơ hội ném một quả anh đào vào miệng nàng, nghiêng hẳn người sang. "Ta dạy nàng."

"Không... Ừm..." Tổng Nghênh Hi chưa kịp cự tuyệt, thì đã bị môi lưỡi nam nhân chặn mất rồi.

Thẩm Hành nín lấy chiếc lưỡi dính hương trong vòm miệng thơm mà lật đảo nuốt hút, thịt quả màu đỏ thắm giữa răng môi hai người bị chèn ép chảy ra thứ dịch lỏng chua ngọt, cái lưỡi dài linh hoạt hết như một đuôi cá trơn trượt, Tổng Nghênh Hi không thể né tránh, lại chẳng thể đuổi kịp, chỉ đành mặc hân muốn làm gì thì làm.

Ngay lúc Tổng Nghênh Hi cảm thấy mình sắp không thể hô hấp được nữa, Thẩm Hành mới chịu rút lui, khẽ nhếch môi đỏ, có thể thấy chiếc lưỡi nhỏ hơi lộ ra, trên đầu lưỡi hồng hồng cuộn một vòng cuống anh đào.

Thẩm Hành thấy bên môi nàng còn sót lại chút nước quả màu đỏ thắm, đuổi lưỡi liếm đi, ung dung hỏi: "Học được chưa?"

Tổng Nghênh Hi nhặt cuống anh đào kia ra, cả người vẫn còn lảng lảng mờ mịt. Một người chỉ vừa ném trái việc đời như nàng đây vốn không biết, hôn môi còn có nhiều kiểu nhiều trò đa dạng đến như vậy.

Thẩm Hành cực kì yêu thích dáng vẻ mỏng lung ngốc nghếch của nàng, vui vẻ bật cười thành tiếng, đem người ôm đến trong lòng mình rồi bắt đầu một nụ hôn nóng bỏng khác, chẳng qua là dần dần lại biến đổi.

"Ừm..." Tổng Nghênh Hi ngậm nga một tiếng, bàn tay nhỏ bé hoảng loạn ấn chặt bộ móng vuốt chẳng biết từ bao giờ đã chui vào cổ áo, nhưng chút sức lực còn con đó có làm thế nào cũng không cản nổi động tác cấp bách của nam nhân.

Dưới lớp ngấn sa mỏng manh dính sát, năm ngón tay của nam nhân nhấp nhò thu phóng, khiến cổ áo phía trước xộc xệch không thôi. Cảm giác được có một vật cứng căng trường đội lên ở bên dưới, Tổng Nghênh Hi càng muốn khóc hơn.

"Phu quân..." Vô cùng đáng thương gọi hắn, trông cậy vào việc có thể tránh khỏi kiếp này.

Thẩm Hành nhìn vào đôi mắt long lanh sóng nước của nàng, tuyệt nhiên chính là thêm củi vào ngọn lửa dục vọng của hắn, lại dần lòng hỏi: "Làm sao vậy? Nghênh Hi không muốn ta?" Vừa dứt lời, một bàn tay to khác đã chui vào vật vậy, vuốt dọc theo cặp chân dài nhai nhai chạm rai trượt lên.

Tổng Nghênh Hi vội vàng vờn một tay khác ngăn lại tiến công ở bên dưới, gương mặt đỏ bừng lúng túng xấu hổ, "Không muốn! Ừm... A..."

Thẩm Hành khẽ chạm vào miệng huyết đã hơi ẩm ướt, khiến nàng run rẩy yếu kiều không thôi.

"Tiểu lửa đào, đã ướt rồi này." Thẩm Hành nhay cắn thùy tai của nàng, âm thanh trầm khàn. Bàn tay chuyển động, nửa tuột quần trong của cả hai người xuống dưới, cự long nằm giữa lông mu đen nhánh sớm đã thức tỉnh, nhìn chòng chọc mà hướng thẳng về phía miệng huyết hồng phấn, mặc cho mặt dịch trơn ướt nhỏ tí tách xuống thân gầy gầy xanh bao bọc.

Mặc dù có váy dài che phủ, Tổng Nghênh Hi không thể thấy được hình dáng của thứ vật đó, nhưng cánh hoa mẫn cảm có thể cảm nhận được một cách rõ ràng mỗi một mạch đập của nó, sâu trong huyết nhò bồng xiết chặt, một luồng ái dịch trong suốt chảy xuôi ra ngoài.

Thẩm Hành thoải mái đến mức thờ dãi một hơi: "Úm... Ngoan, lại cháy thêm một chút nữa, bằng không thì sẽ không thể tiếp nhận được ta đâu."

Tổng Nghênh Hi ngượng không chịu được, muốn cự tuyệt hẳn, nhưng thân thể cứ như không phải của mình vậy, nghe hẳn nói trắng trợn như thế, hoa huy*t co rút càng dữ dội hơn, uớt thành một mảnh.

Từ xa nhìn lại, y phục của hai người vẫn xem như chỉnh tề, căn bản không thể trông thấy bàn tay Thẩm Hành đang làm cái gì dưới lớp váy áo kia.

Hết chương 6.

Đôi lời người dịch:

Không tin được có ngày số lượng máy bé sao lại vượt mốc 1K □ Cảm ơn mọi người rất nhiều vì đã bất chấp lao vào cái hố không biết khi nào mới lấp hết của mình..

Mấy nay thấy lượt sao tăng kha khá mà mình vui lắm luôn, rất muốn mau chóng dịch xong để đăng chương mới cho mấy bạn đọc cơ mà không thể dứt ra được. Mình đang là sinh viên năm 3 nên khoảng thời gian này deadline tiểu luận rồi thi cử các thứ ngập mặt hicc T T Mong mọi người thông cảm và không quên mình nhé hihihii khi nào bớt việc sẽ tranh thủ post chương mới ngay luôn ạ

Love you all ~

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xưa Ở Thành Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 7: Đứng thao (H)

Tác giả: Thượng Phiến Nhược Thủy

Người dịch: Khiết Lâm

Tổng Nghênh Hi gần như bị hấn vắn về thành một vũng nước, rốt cuộc chỉ có thể nằm bò trên vai hắn, uyển chuyển ngâm nga, lắc lắc mông nhỏ chẳng biết là đang tránh né hay là vuốt ve.

Thẩm Hành để nàng tiết một lần trên tay mình, uốn cong hai cái chân nhỏ cho vào khe hở trên thành ghế, đặt ngay ngắn cự long đang bùng bùng phản chấn, nhắm thẳng huyết mềm, bàn tay to ôm trọn cặp mông tròn vành đẽ xuống, đầu rồng phá vỡ huyết mềm, lấy thế không sao chống đỡ nổi mà một đường xông thẳng vào trong, trực tiếp chọc đến thịt mềm nơi chỗ sâu.

"A!" Tổng Nghênh Hi sợ nhất là như vậy, cảnh tượng bị đâm đến thất thần vào đêm tân hôn kia lại rõ mồn một ngay trước mắt.

Vật kia của Thẩm Hành vốn đã thô dài, nếu như hắn làm chủ vận luật, thì còn thể không chế nông sâu, tư thế nữ thượng vị như vậy, cả cây thô dài cứ thế cắm vào dứng đạo, ngay cả ngời Tổng Nghênh Hi cũng không dám ngồi xuống, nhưng cơ thể lại mềm nhũn không chịu được, huyết nhỏ bọc ngoài côn th*t, gần như sắp bị chọc đến ngắt đi rồi.

"A! Phu quân đừng mà... A a... Lên giường đi... Úm a..."

Chưa được mấy lượt Tổng Nghênh Hi đã không chịu nổi, khóc rung rức cầu xin.

Thẩm Hành siết chặt lấy eo nhỏ của nàng gĩa thật mạnh vài cái, đâm đến cánh hoa run lay bầy, mặt dịch gần giữa, mới ôm lấy người di chuyển sang giường La Hán bên cửa sổ, vừa cầm vừa ép người vào trong lòng mình, để lưng nàng tựa vào thành giường, co chân mềm mại rên rĩ.

Tổng Nghênh Hi cảm thấy thế này cũng chẳng tốt hơn được bao nhiêu, sự đâm thọc như cuồng phong bão táp kia vốn không hề yếu đi, thiếu đốt thần trí của nàng liên tục không dừng.

"A a... Sâu quá... Đừng mà... Úm a... Không muốn như vậy..." Tổng Nghênh Hi lại hồi hận rồi, kêu la oai oái muốn đòi một tư thế khác không sâu như vậy nữa.

Thẩm Hành nghiêng người bao phủ nửa người trên của nàng, hôn lấy cánh môi mong nước đang bõu ra, giảm lại tốc độ tiến công, đâm nhẹ trung cầu ý kiến của nàng: "Vậy muốn thế nào? Nghênh Hi tự mình động có được không?"

"Úm... Không muốn..." Tổng Nghênh Hi hừ khế, biết rõ bản thân không có bản lĩnh kia, đến cuối cùng chẳng phải vẫn thua không có manh giáp dưới hông hắn hay sao. Nói cho cùng, cũng là cái gây đồ vật này sai!

Tổng Nghênh Hi tức giận co chặt tiểu huyết, kẹp lấy cây gậy đang khế cọ xát bên trong.

"Xuyt! Tiểu hôn dân!" Thẩm Hành hít mạnh một hơi, trở tay vỗ bốp một cái vào bắp đùi nằm giữa khuỷu tay, "Nghĩ xong chưa? Còn lè mà lè mẽ nữa là ta không khách khí đâu đấy!" Nói xong thì chuyển động, đem cây gậy th*t kia càng chọc sâu vào bên trong, làm ra vẻ muốn cấm.

Ngồi không được, nằm không được, quỳ lại càng không được, vậy... vậy đứng hẳn là được nhì? Tổng Nghênh Hi nghĩ như thế, ngập ngừng nửa ngày trời mới nói ra từ đó một cách hoàn chỉnh.

Thẩm Hành vừa nghe, lông mày hơi nhướn, trong bụng trầm xoay ngàn chuyển, gương mặt cười, "Nghe nàng." Vừa ngắt lời đã gon gang mà dứt khoát rút cự cần ra ngoài, kéo theo một đồng mặt dịch tron ướt, ái muội dính liền với nơi riêng tư mà ban nãy vẫn còn chặt chẽ không thể tách rời.

Khuôn mặt Tổng Nghênh Hi đỏ bừng, cuống cuống khép chặt chân.

Thẩm Hành vô cùng đứng đắn tuốt vài cái lên cự vật ngao nghế của mình, ôm Tổng Nghênh Hi đến trước vách tường bên trong khoang thuyền, "Đứng vững vào."

Vừa mới chạm đất, Tổng Nghênh Hi đã cảm thấy hai chân mềm nhũn, bắt đầu y thức được đây vốn không phải là một chủ ý tốt, nhưng không để nàng kịp nghĩ nhiều, Thẩm Hành nâng một bên chân của nàng, hơi cúi người, còn th*t từng sững một phát cấm phạm vào trong huyết động.

"A!" Tổng Nghênh Hi suýt chút nữa thì ngắt đi, mới biết được "đứng thì cấm không sâu" chỉ là mơ mộng hảo huyền, hức hức hức...

Vóc dáng Thẩm Hành cao hơn nàng rất nhiều, uốn thẳng người như vậy, chân của nàng cũng cách mặt đất mấy tấc luôn rồi, có kiêng mũi chân cũng với không tới. Cự vật phách lối kia thật sự khiến nàng kinh sợ, cuống quýt chủ động quăn cả chân còn lại lên hông Thẩm Hành.

Thẩm Hành cười ha ha đón lấy, uốn hông cắm vào rút ra.

"A... Chàng gât thiếp! A a..."

"Sao lại nói thế, chẳng phải nàng muốn đứng hay sao?" Gương mặt Thẩm Hành hoàn toàn vô tội, động tác dưới hông lại lộ rõ bản sắc hung ác.

Tổng Nghênh Hi gần đến mức muốn đá hắn. Đây mà là đứng ư! Chỉ có hắn đứng mà thôi, nói trắng ra thì mình vẫn giữ nguyên tư thế lúc trước, chỉ đành gập cong hai đùi mặc hắn thao làm.

"A ôi... Không tin chàng nữa... Úm a... Đi ra..."

"Đứng là bảo bối nhỏ khó hầu hạ, chiều theo nàng vẫn không được à?" Thẩm Hành nói xong thì buông lỏng cánh tay, hai cái đùi ngọc bồng tuột xuống dưới, nhưng vật giữa háng vẫn chống đỡ thật huyết non mềm mà không ngừng ra vào.

"A a! A ô... "Đột nhiên bị mất trọng lượng, nhờ đến Tổng Nghênh Hi suýt chút nữa là trợn trắng mắt, vội vàng ôm lấy cổ hắn hết như bạch tuộc vậy, hai cặp chân lại vô cùng tự giác vòng chặt hông eo hắn, "Ồ... Người xấu... A a..."

Thẩm Hành đạt được gian kế, cũng không nhiều lời nữa, uốn thẳng hông eo trắng kiện mà dứt khoát đâm vào rút ra.

Tiếng va chạm da thịt "phốc thừ phốc thừ" vang lên, hòa lẫn với âm thanh chặc chặc của ái dịch khuấy trộn, nhiệt tình dâng cao mãi không dứt.

Tổng Nghênh Hi chỉ có thể sít sao nằm bò trên người nam nhân, môi hồng khép mở, bật ra tiếng ni non mềm mại. Cỏ áo hơi mở, những trận sóng sữa trắng non không ngừng lay động, vô cùng hấp dẫn, đủ để thấy động tác nam

nhân lớn đến mức nào.

"A... A... Uim a..." Những ngón tay nhỏ nhắn bám trên đầu vai nam nhân không chịu được mà cuộn tròn, khoái cảm dồn dập cuộn cuộn kéo đến liên tục tuôn trào, gần như sắp vỡ òa.

Bỗng Thẩm Hành chợt dừng lại, thở hổn hển trên miền quần quýt môi hồng mềm mại, hôn mút nước bọt ngọt ngào trong khoang miệng, giống như đang giải khát vậy, nặng nề mà hút lấy.

Cao trào trong cơ thể giữa đường bị đoạt mất, có muốn nén xuống cũng không được, thiêu đốt cả người Tống Nghênh Hi đến khó chịu, hừ hừ rên rĩ không hề có quy tắc gì cả, một mực co rút mị thị kẹp chặt lấy vật nóng hừng hực kia.

Thẩm Hành càn quét một lượt cả vòm miệng thơm, mới tạm thời thỏa mãn, ôm người thấp giọng dỗ dành: "Đừng gấp, đến rồi đây." Lời vừa dứt, người đã bị ôm lên chiếc bàn tròn đặt giữa, cặp mông tròn khó khăn lắm mới chống đỡ bên mép bàn, hoa huy*t ướt sũng hoàn toàn lại lộ, Thẩm hành dễ dàng dẫn dắt cự vật vui vào bên trong, tiếp tục lật động đâm sâu rút mạnh như vừa này.

Cơ thể mềm mại gần như sụp đổ vốn không còn chịu đựng được bao nhiêu, chẳng mấy chốc, hoa huy*t lại bắt đầu tăng nhanh co rút, lập tức muốn cao trào.

Mất phương của Thẩm Hành nhũn lại, nhãn nhện cảm giác tuyệt vời trên vật nam tính, lại ngoan tâm rút ra ngoài.

"Ồ... Uim..." Không có nguồn sức mạnh tràn đầy trong dũng đạo, tình triều tựa như đầu ngọn sóng lại đột ngột bị tước đi, làm thế nào cũng không vượt qua được cơn đê kia, dục vọng sâu bên trong giống như bị xúc tác vậy, ăn mòn toàn thân.

Biết nam nhân cố ý trêu chọc nàng, Tống Nghênh Hi rầm rút bật khóc thành tiếng.

Thẩm Hành đẩy ngã cả người nàng trên mặt bàn, lồng ngực trắng kiêu cũng dần sát theo, vỗ về khoe mát ửng đỏ của nàng thì thầm: "Chuyện này không trách ta được, Nghênh Hi miễn cảm như vậy, động chưa vài cái đã cao trào, đến lúc đó há chẳng phải để lại một mình ta dục hóa đốt người hay sao."

Tống Nghênh Hi nước mắt đầm đìa, làm sao cũng không chịu nghe hần nói xằng nói bậy, duỗi tay đánh rớt móng vuốt vẫn đang đặt trên ngực nàng, không cho hần sờ, gầy dựa người muốn đứng lên, "Thiếp không muốn nữa... Ồ..."

Thẩm Hành cảm nhận được chút đau đớn nho nhỏ trên mu bàn tay, mở rộng vòng ôm mặc nàng quấy đạp dưới người mình, sau đó ghé vào bên cổ nàng ngửi một hơi thật sâu, hùng phong bên dưới không giảm mà trái lại còn tăng thêm, ngay cả chào hỏi cũng không làm mà một phát đâm vào bên trong.

"A... Bại hoại bại hoại... Uim um a a..." Thoạt đầu Tống Nghênh Hi còn giờ trò náo nức này không cho hần được tiện nghi, duỗi chân rụt hông không để hần tận hưởng, nhưng sau vài phát đâm vô cùng hung ác của hần, thì đã buông giáp đầu hàng. Mái tóc đen dài buông rũ trên mặt bàn, lay động theo từng động tác của người phía trên.

Nay đã có mặt bàn chống đỡ, Thẩm Hành giải phóng hai tay, mặc sức dao động chơi đùa trên thân thể mềm mại bên dưới, nhưng cũng không hoàn toàn coi hết ý phục, cách lóp vai vóc nhìn thấy động tác tay nhấp nhô lên xuống kia, ngực lại càng kích thích hơn.

Qua mấy lượt trêu đùa, Thẩm Hành cũng gần như sắp bộc phát, trầm giọng chuyển động hông eo, cắm vào trong huyết mềm đến mức vang tiếng bạch bạch, cánh hoa hồng phấn đã bị cự vật của hần cọ xát mà chuyển thành màu đỏ tươi, mặt dịch bám vào, run rẩy mê người, quy đầu căng trướng cảm nhận được sự co rút kịch liệt của thịt mềm ở nơi sâu, nâng cặp đùi nõn nà hướng hai bên mà dè xuống, cơ thể chắc khỏe lại chen vào bên trong thêm một chút, nhanh chóng chuyển động mỏng hẹp, chiếc bàn bên dưới phảng phất như sắp bị phá tan thành từng mảnh nhỏ.

"A a a a a!" Cao trào mãnh liệt ập đến khiến Tống Nghênh Hi trở tay không kịp, dòng nước phun thẳng ra ngoài, cơ thể là lướt không ngừng run rẩy.

Thẩm Hành cảm rút vài cái sau cùng, quy đầu bị xoắn chặt, khẽ găm lên bản hết tinh dịch vào trong hoa hồ.

"Ồ a... A..." Tống Nghênh Hi nhắc bản chân nhỏ, mặt đạo vẫn còn co quắp không ngừng bị dương tinh làm bóng, không ngờ lại phun thêm một đợt sóng trào nóng hổi, giọng nói run rẩy thất thần kêu rên.

Hết chương 7.

Đôi lời người dịch:

Thật sự là mình đã thi xong rồi, assignments cũng nộp xong mấy hôm nay rồi, nhưng kiểu bị gì ấy chẳng muốn mở lap lên luôn, nên mới chậm ra chương mới thế này đây, thật lòng xin lỗi mọi người nhiều.. Hôm nay đọc cmr cảm thấy được động viên lắm luôn, nên mới quyết tâm lết xác lên up chương mới cho mọi người nè ~

Vậy nên hãy tiếp tục ủng hộ và ùn mông mình nha các bạn ơi =))))))))))

Love.

Bản đang đọc truyện *Chuyện Xưa Ở Thành Nhỏ* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook-Full\(cham\).Net](http://Ebook-Full(cham).Net).

Quyển 3 - Chương 8: Lại mặt

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thượng Phiến Nhược Thủy

Người dịch: Khiết Lâm

Hai người trở về phủ, thì đã là lúc mặt trời lặn phía Tây.

Tô ma ma và Thanh Uyển đang chọn hộp quà trong đại sảnh, thấy bọn họ trở về, vội vã bưng trà.

Thẩm Hành hỏi nội câu, Tô ma ma cười đáp: "Hần là lão gia cũng quên rồi, ngày mai là ngày lại mặt của phu nhân, đây đều là lễ vật tặng cho Tống lão gia và Tống phu nhân, người nhìn xem có cần thêm gì nữa không?"

Thẩm Hành vẫy vẫy tay, tỏ vẻ không quan tâm lắm, "Ngài làm việc trước nay đều ổn thỏa, vậy là được rồi." Xoay người nhìn sang Tống Nghênh Hi bên cạnh, thấy nàng cúi thấp đầu chẳng biết đang nghĩ gì, nắm lấy bàn tay đang đặt trên đầu gối của nàng, "Mặt rồi?"

Tống Nghênh Hi giật mình, cổ tay không chịu được run lên một cái.

"Không, không có gì..."

"Sao tay lại lạnh như vậy? Ta cùng nàng trở về nghỉ ngơi."

Mỉm mắt Tống Nghênh Hi khẽ run, ánh mắt tránh né không dám nhìn hần, "Thiếp không sao..."

Thẩm Hành đang muốn nói gì đó, bỗng nhiên quán gia lại bước vào báo có chuyện khẩn cấp, Thẩm Hành vuốt ve gương mặt nhỏ có chút nhọt nhọt của nàng, nói: "Về phòng trước, một lúc nữa ta sẽ về với nàng." Lại quay sang dặn dò Thanh Uyển, "Đi pha cho phu nhân chút trà táo đỏ long nhãn."

Tống Nghênh Hi trở về phòng, nhìn màn đỏ và những miếng dán chữ Hỷ vẫn chưa được tháo bỏ, cả người giống như bị rút rỗng vậy, đáy lòng mơ hồ đau đớn.

Hôn lễ này ngay từ khi bắt đầu vốn dĩ đã là sai lầm, cho dù Thẩm Hành đối xử với nàng tốt như vậy, nàng vẫn không dám nghĩ đến tương lai.

"Phu nhân." Thanh Uyển bụng khay trà tiến vào, Tống Nghênh Hi vội lau khô nước mắt, hai bên tóc mai che khuất khóe mắt ửng đỏ.

"Ra ngoài cả một ngày, hẳn là phu nhân đã mệt rồi? Em giúp phu nhân pha nước tắm gội trước nhé."

Tống Nghênh Hi gọi lại Thanh Uyển đang nhún nhảy ra ngoài, "Không cần đâu, ta nằm một lúc đã."

"Vậy phu nhân hãy dùng trà táo đỏ long nhãn này trước đi."

Tống Nghênh Hi đón lấy tách trà vẫn còn ấm nóng, trong lòng càng xoắn chặt dữ dội, đè nén âm giọng khàn khàn trong cổ họng, "Cứ đặt ở đây đi, ta sẽ uống sau."

Thanh Uyển trông thấy thần sắc của nàng không đúng lắm, đặt trà xuống, lặng lẽ lui ra ngoài.

Thẩm Hành xử lý công sự trở về có hơi muộn, đã thấy Tống Nghênh Hi áo mũ chưa thay, nằm nhoài trên đệm gối, không ngờ đã hồ hấp êm dịu, ngủ thiếp đi rồi.

Thẩm Hành cười cười, nhẹ chân nhẹ tay cúi bỏ giày thêu cho nàng, lòng bàn tay dán lên gương mặt, cảm thấy hơi ẩm ướt, không khỏi sùng sốt, thấy chóp mũi nàng còn hơi hồng hồng, hiển nhiên là đã khóc qua.

Đại khái là Thẩm Hành biết được nàng vì chuyện gì rồi, cần cần đầu ngón tay của nàng, thấy nàng chỉ nhủu mày chứ không tỉnh lại, cười sáng giọng: "Ngốc nghếch, đối tốt với nàng như vậy, cũng không thêm chính miệng hỏi ta một chút, chỉ biết trốn ở đây khóc nhè." Ngắm nàng trong lúc ngủ mơ vẫn hít hít mũi, đáng vẻ rất ủy khuất, không khỏi muốn trêu chọc nàng một chút, "Xem xem nàng có phải thật sự luyến tiếc ta hay không."

Thẩm Hành ôm người nào đó vào vòng tay của mình, giúp nàng tháo bỏ các món trang sức, nắm ngón tay luôn vào mái tóc nàng nhẹ nhàng chải vuốt, chậm rãi vỗ về chân mày khẽ nhủu của nàng.

Sáng sớm hôm sau, Tô ma ma sai người sắp xếp đồ vật đâu vào đấy, đợi hai người bọn họ chỉnh lý ổn thỏa rồi ra cửa.

Thanh Uyển chải xong tóc cho nàng, cầm lấy gương tròn cho nàng soi ở phía sau, "Phu nhân thấy như thế nào?"

Tống Nghênh Hi giương mắt nhìn một cái, mím môi gật đầu, "Tay nghề Thanh Uyển thật là khéo."

"Phu nhân xinh đẹp thế này, chải búi tóc nào cũng đều đẹp cả!" Thanh Uyển cười hi hi đáp lại, lấy tấm áo choàng tơ lụa màu hồng cánh sen từ trên giá xuống, cẩn thận thay nàng khoác lên, "Phu nhân thật giống tiên nữ hạ phàm quá đi!"

Áo ngắn màu ngó sen phối với váy dài tuyết trắng, lớp bên ngoài dùng lụa mây tô điểm, lúc đi lại càng thêm phiêu nhiên xuất trần.

Thẩm Hành vào cửa vừa nghiêng đầu, phảng phất như nhìn thấy người trong bức họa, thốt lên đầy kinh diễm: "Châu ngọc ở bên, vì phu cũng cảm thấy tự ti mặc cảm mất rồi."

Tống Nghênh Hi xấu hổ cúi gằm mặt, nhìn trộm dáng vẻ phong thần tuấn kiệt của hắn, chỉ cảm thấy trong lòng như bị một hòn đá to nặng trĩu ngăn cản ép chặt, tưởng đến khó chịu.

"Xe đã chuẩn bị xong rồi, đi thôi." Thẩm Hành vươn tay về phía nàng.

Tống Nghênh Hi do dự một lúc, đuôi tay qua, lòng bàn tay ấm áp dán sát vào nhau, vẫn trước sau như một khiến lòng người an tâm.

Hết chương 8.

Đôi lời người dịch:

Chương này ngắn một cách thần kỳ.. Hèm phải lỗi của toiii:((

Nhân tiện đây toi lại lăm nhăm =))))

Dựa vào cách dùng từ khi miêu tả trang phục của tác giả, toi đã nghiên cứu và tìm hiểu được thời đại được đề cập đến trong truyện là thời Hán đó ~ Khi nào tìm được ảnh trang phục ưng ý thì sẽ share lên đây cho mọi người ngắm cùng

*À còn nữa, màu ngó sen nghe lạ vậy thôi chứ thật ra chính là màu hồng nhân nhật pha thêm chút da cam hoặc nude nè, nó có khá nhiều tone nên toi cũng hèm biết chính xác lắm đâu =)) *Cre: Baidu**

*Tập trung vô cái màu background nha *chỉ chỉ**

Quyển 3 - Chương 9: Giúp phu nhân trấn áp cục diện

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thượng Phiến Nhược Thủy

Người dịch: Jie Lin

Càng đến gần Tổng phủ, Tổng Nghênh Hi càng cảm thấy ruột gan rối bời, Thẩm Hành đưa cho nàng một khối điểm tâm, bị nàng niết đến toàn là bã vụn.

Thẩm Hành vỗ vỗ những mảnh vụn trên váy nàng, không nhịn được cười: "Nàng có ý định nuôi chim đấy à?"

Tổng Nghênh Hi xoắn chặt những đầu ngón tay, bày ra vẻ mặt so với khóc còn khó coi hơn.

Xe ngựa dừng trước cổng lớn Tổng phủ, Thẩm Hành vượt vượt ống tay áo, thần sắc thần nhiên, còn mang thêm chút chế giễu, "Đi nào, Thẩm phu nhân."

Tổng Nghênh Hi nghe thấy danh xưng này, trong lòng run rẩy, hai chân cứ như bị rút chỉ vậy, hơn nửa ngày sau mới đi vào cổng lớn.

"Ồi chào, trông mong đôi phu thê các con đến biết bao nhiêu!" Bạch thị vui mừng hơn hờ bước ra từ đại sảnh, nhìn thấy Tổng Nghênh Hi ở bên cạnh, đảo mắt đã thay đổi giọng điệu, "Đứng ngắn ra đấy làm gì, còn không mau đi xuống dưới!"

Tổng Nghênh Hi lui về phía sau lưng Thẩm Hành mà trốn, muốn nắm lấy tay của hắn, vừa được nửa đường lại rụt trở về.

Bạch thị thấy thế, lửa giận càng bốc lên, xông lên trước muốn quát tháo, mới phát hiện ra cách ăn mặc của Tổng Nghênh Hi vô cùng khác biệt, lập tức giống như bị đâm cho một quyền vậy, trong đầu có thứ gì đó ùng đoàng nổ tung.

Thẩm Hành thì lại gần đến bật cười, một người sống sờ sờ trong phủ biến mất ba ngày trời cũng chẳng có ai nghi ngờ, có thể thấy được địa vị trong phủ của Tổng Nghênh Hi như thế nào rồi.

"Tổng phu nhân đây là có ý gì? Tuy rằng Nghênh Hi là nữ nhi của Tổng gia, nhưng xuất giá trở phu, đã trở thành phu nhân của Thẩm Hành ta đây rồi, người nói chuyện vẫn nên cân nhắc một chút."

Tổng Nghênh Hi bị hắn ôm đến trước người, đường đường chính chính mà đứng thẳng, trong đôi con ngươi tinh mạch như giếng cổ kia đều là hình bóng của nàng, ngữ khí khi nói chuyện với Bạch thị rất lạnh, thế nhưng ánh mắt nhìn nàng lại vẫn ôn nhu như lúc ban đầu.

Trong lòng Tổng Nghênh Hi nổi trống, gương mặt ngấn ngọc nhìn hắn, bỗng nhiên rất muốn khóc.

Thì ra hắn đều biết cả...

Bạch thị thấy hai người bọn họ đứng chung một chỗ, hoàn toàn sững sờ.

Tại sao đứa con gái bà ta gả ra ngoài thoát cái đã biến thành Tổng Nghênh Hi? Thế còn Diệu Văn đâu?

Tổng lão gia bước ra lúc sau cảm thấy sự tình không đúng lắm, vẫn nên mời người vào đại sảnh dùng trà, lại sai người chạy vào hậu viện gọi Tổng Kha. Tính cách của người nữ nhi thứ hai này ông cũng hiểu được mấy phần. Nhất định không dám cá gan gây chuyện đánh trả lộ liễu như vậy, sợ là sợ Diệu Văn tùy hứng xằng bậy, thông đồng với đại ca giờ trò lừa gạt rồi.

Tổng lão gia thờ dãi một hồi, vì đứa con gái không thể bớt lo này mà sầu não không thôi.

Tổng Kha vừa bước vào cửa, đã bị Bạch thị kéo đến mắng cho một trận: "Con nói đi! Muội muội của con đâu!"

Tổng Kha nhìn thấy người ngồi trong sảnh, biết chuyện gà thay đã không giấu được nữa rồi, chỉ có thể ngả bài, nhưng vẫn không dám tiết lộ nguyên do Tổng Diệu Văn gả thay. Thủ phủ Cẩm Dương không gà, lại bỏ trốn theo một tên thư sinh, nếu để nương biết được còn không phải sẽ lộ đa hãn hay sao.

"Được lắm! Chẳng trách nha đầu Hoàn Nhi kia lợi hại và hồi hương, thì ra là gát ta đổi trắng thay đen! Các người thật sự khá lắm đấy!" Bạch thị gần đến xanh mặt, đôi mắt sắc như dao như muốn róc thịt Tổng Nghênh Hi. Trong lòng bà ta, mặc dù Tổng Nghênh Hi là bị ép buộc, nhưng vẫn là thủ phạm chiếm lấy vinh hoa phú quý của Tổng Diệu Văn, không thể nào bỏ qua.

Thẩm Hành nhìn người một nhà bọn họ gà bay chó sủa, thật là vô vị, ôm lấy Tổng Nghênh Hi đứng dậy, "Nếu Tổng lão gia đã muốn xử lý chuyện nhà, Thẩm Hành cũng không quấy rầy nữa."

Bạch thị còn muốn đòi lời giải thích, nhưng bất gặp đôi mắt phượng sâu thẳm của Thẩm Hành, dù có oán khí đầy bụng đi nữa thì cũng chỉ đành nuốt trở về.

Thẩm Hành thu hồi tầm mắt, xoay xoay nhẫn ngọc trên tay, chậm rãi nói: "Cửa hôn sự này ta rất vừa lòng, Tổng lão gia thấy thế nào?"

Tổng lão gia chỉ có thể cười lỏm phụ họa.

Thẩm Hành dắt Tổng Nghênh Hi đi ngang qua tuồng kịch một cách nhẹ nhàng, thế nhưng lại làm dậy lên một trận sóng to ở Tổng phủ. Bạch thị mở trừng trừng mắt nhìn hai người ân ái ái ra cửa, hình tượng cũng chẳng cần nữa, đặt móng ngồi trên mặt đất mà kêu gào: "Ta đây đã tạo nghiệt gì mà lại sinh ra hai người các người đến chọc giận ta như vậy!"

Tổng lão gia cau mày nói: "Khóc lóc ôm sòm cái gì, để người khác nhìn thấy thì còn ra thể thống gì nữa!"

"Giàu sang phú quý trước mắt cũng mất rồi! Mà còn ở đây quan tâm bộ dạng ra sao! Người mau mau tìm Diệu Văn về đây cho ta!"

"Người tắt phai tim." Tổng lão gia vuốt hai chòm râu ca trẻ, có tính toán khác, căn dặn Bạch thị: "Người đừng nghĩ Diệu Văn trở về thì còn có thể đổi ngược lại, nếu thật sự chọc giận Thẩm Hành, Tổng gia sẽ không yên đâu." Hắn ta cũng nhìn ra được, Thẩm Hành vô cùng dễ bụng đứa con gái thứ hai này, thêm nữa vốn là bọn hắn làm sai trước, nếu Thẩm Hành đã không truy cứu, vậy hà tất gì hắn ta lại phải chuốc khổ vào người.

Bạch thị không cam lòng, "Dựa vào đâu chứ! Những thứ đó vốn nên thuộc về Diệu Văn!"

"Đó cũng là do Diệu Văn tự mình không cần lấy!" Tổng lão gia liếc bà ta một cái, thờ dãi, "Người vẫn chưa nhìn ra được, hôm nay Thẩm Hành đến đây là để giữ thể diện cho Nghênh Hi hay sao, về sau người đối với nó tốt một chút đi!" Trước sau cũng đều là nữ nhi của mình, trong tương lai vẫn có thể nâng đỡ Tổng gia.

Bạch thị siết chặt tay, trong thâm tâm đều là không phục, "Con tiện nha đầu này quả nhiên là hồ ly tinh mê hoặc người hết như nương của nó vậy!"

Tổng Nghênh Hi theo Thẩm Hành ra khỏi Tổng phủ, nước mắt đã không còn giữ được nữa rồi.

Thẩm Hành vuốt tay lau nước mắt cho nàng, nhưng càng lau lại càng nhiều, bất đắc dĩ cười nói: "Sao thế, ta làm nàng mất mặt à?"

Rõ ràng không phải như vậy, người này lại còn trêu nàng...

Tổng Nghênh Hi bẹp bẹp miệng nhỏ, những giọt nước mắt chảy xuôi thành dòng, thật lâu sau mới thút tha thút thít hỏi: "Chàng... chàng khi nào thì phát hiện ra?"

"Sau ngày đại hôn là biết rồi." Thẩm Hành cong ngón trỏ cọ chớp mũi của nàng, "Trong lòng nàng ta ngu ngốc đến vậy sao, đến ngay cả người mình lấy là ai cũng không biết? Bất quá..." Bỗng nhiên Thẩm Hành thu hồi nụ cười, ánh mắt nặng nề nhìn nàng chằm chằm, "Nếu như hôm nay ta truy cứu chuyện này, nàng sẽ thế nào? Gối ghém y phục lặt lẽ bỏ đi hử?"

Tổng Nghênh Hi buống rủ mi mắt, vô cùng tủi thân nói: "Chàng đã không cần thiếp rồi, thiếp còn ở đó bám lấy chàng hay sao..."

Thẩm Hành bật cười ha ha ôm nàng vào lòng mà xoa nắn, có một loại xúc động sao mà may mắn lạ thường, "Sao lại không cần nàng cơ chứ, sau này cứ việc ý lại vào ta, nàng là Thẩm phu nhân duy nhất mà ta thừa nhận, có thể đường đường chính chính đứng bên cạnh ta, không cần phải sống dưới ánh mắt của người khác nữa."

Tổng Nghênh Hi nhìn đôi mắt chân thành của hắn, nhào vào lồng ngực hắn rồi òa khóc.

Thẩm Hành dở khóc dở cười vuốt ve gương mặt đầm nước mắt của nàng, "Sao lại khóc rồi? Vui thế cơ à?"

"Ồ ồ ồ... Uhm..Ồ ồ ồ... Thiếp không muốn đi, thiếp không nỡ bỏ phu quân...Ồ ồ ồ..."

Thẩm Hành nghe nàng nghẹn ngào nói ra lời trong lòng, cũng mừng rỡ không thôi, chỉ hận không thể ngay cả tim cũng moi ra cho nàng.

"Nha đầu ngọc, sao ta lại nỡ bỏ nàng chứ."

Kể từ lúc hai người giải bày tâm sự, cuộc sống trôi qua có thể nói là gần như trong mặt thêm dầu.

Sáng sớm tinh mơ, Thanh Uyển vừa bùng nước tiểu vào thì đã bị đuổi ra ngoài, đang đứng dưới mái hiên đếm những chú chim sẻ trên cành cây.

Tô ma ma thấy thế, bèn nói: "Sao không vào hầu hạ phu nhân rửa mặt chải đầu?"

Thanh Uyển ngó vào trong phòng chép chép miệng, nhỏ giọng đáp: "Lão gia vẫn còn ở đó." Lão gia suốt ngày chiếm lấy phu nhân, ngay cả nàng cũng cảm thấy bản thân không có đất dụng võ rồi.

Tô ma ma sáng tỏ cười cười, cũng mặc kệ Thanh Uyển lười biếng.

Trong phòng, Tổng Nghênh Hi gương mặt đỏ bừng nấp trong ổ chăn, trừng mắt nhìn nam nhân đứng trước giường.

"Mặc cái này được không? Hay là cái này?" Thẩm Hành cảm thấy cái yếm đủ loại hoa văn màu sắc, vẻ mặt thành thật chọn lựa, "Vẫn là mẫu đơn thêu kim tuyến này đẹp, nào."

Tổng Nghênh Hi trốn tránh bàn tay đang duỗi qua của hắn, vội đáp: "Đề thiếp tự mặc."

Thẩm Hành cảm thấy ngọt ngào một cái đã chui vào trong chăn, xoa nhẹ lên cơ thể bóng loáng trơn trượt, giọng mang ý cười, "Đều là vợ chồng già cả rồi, xấu hổ gì chứ!"

"Vợ chồng già chỗ nào há..." Tổng Nghênh Hi lăm lăm, cuống cuống giữ chặt bàn tay mềm xong yếm còn muốn trượt xuống của hắn, "Không phải chàng còn có việc bận sao? Đừng phá nữa!"

Thẩm Hành vừa nghe giọng nói mềm nhũn của nàng đã cảm thấy cả người tê rần, bỏ nhào xuống giường, bắt lấy cơ thể thơm mềm muốn quyết tâm làm tới.

Tổng Nghênh Hi lăn một vòng lật người ngồi dậy, lập tức trượt xuống giường, nhưng không nghĩ tới lại một cước giẫm phải giữa đùi quần Thẩm Hành, Thẩm Hành rên lên một tiếng, sắc mặt thoát cái đã trắng bệch.

Tổng Nghênh Hi nhắc chân theo bản năng, lại vấp phải đệm giường, cả người bật ngửa ra sau.

Thẩm Hành đầu còn hơi sức để ý đúng quần nữa, vội vàng bắt nàng lại, người đã tóat được rồi, thế nhưng bản chân nhỏ nhắn như bạch ngọc kia lại trượt một cái, trực tiếp giẫm lên giữa hai chân hắn.

Cánh tay đang ôm lấy người nào đó của Thẩm Hành bỗng cứng cứng, vùi đầu nửa ngày chẳng nói năng gì.

Tổng Nghênh Hi trực giác bản thân đã phạm phải một sai lầm không thể cứu vãn được, lẳng lặng co rúc không dám động đậy.

Lúc Thẩm Hành đi khỏi, sắc mặt vẫn không tốt lắm, Tổng Nghênh Hi sốt ruột đến mức cầu cứu Tô ma ma, "Ma ma làm thế nào đây? Phu quân giận con mất rồi!"

Tô ma ma lại không tin, cười nói: "Làm sao lão gia lại có thể nổi giận với phu nhân được cơ chứ, nếu như có, phu nhân chỉ cần làm nũng một chút, bảo đảm lão gia sẽ không so đo nữa!"

Thanh Uyển đứng bên cạnh phụ họa: "Đứng đấy đứng đấy! Phu nhân cứ dùng mỹ nhân kế gì đó thử xem, lão gia làm sao còn nhớ đang giận gì nữa!"

Tổng Nghênh Hi xoắn xuýt ngón tay, trong lòng có hơi luống cuống, hắn đi rất vội, còn chưa kịp hỏi thăm, lỡ như bị giẫm hông rồi thì biết làm sao?

Quản sự của cửa tiệm họ đang báo cáo tình hình gần đây với Thẩm Hành, trông thấy thần sắc dữ tợn lộ ra chút suy yếu của hắn, cũng cảm thấy nom nớp lo sợ.

Là kẻ nào ăn gan hùm mật báo dám đắc tội với lão gia nhà bọn họ rồi?

Đôi lời người dịch:

Huhu hình như mọi người vẫn chưa kịp cập nhật wordpress nhà mình hay sao ấy nhỉ, mình up chương 9 bên wordpress từ hai hôm trước rồi cơ, mà chỉ mới có vài ba bạn vào xem thôi:(Mọi người hãy follow wordpress nhà mình để được gửi mail thông báo mỗi khi mình update chương mới nhaaaaa

Nhắc nhỏ là mình sẽ update chương mới bên wordpress trước từ 1 - 3 ngày nè.

À mà chương sau là bắt đầu set pass rồi đó, mọi người vào chương mới nhất bên wordpress để xem gợi ý pass chương sau nhé, dễ cực =))))))))))

Love all ~

[Chương 11](#) | [Chương 12](#) | [Chương 13](#) | [Chương 14](#)
| [Chương 15](#)

[Ngoại truyện](#)

[Phần 2:](#) Thợ săn tiền thưởng x Thiếu nữ hái thuốc

[Chương 01](#) | [Chương 02](#) | [Chương 03](#) | [Chương 04](#)

[Chương 05](#) | [Chương 06](#) | [Chương 07](#)

[Chương 08](#) | [Chương 09](#) | [Chương 10](#) | [Chương 11](#)

[Phần 3:](#) Thủ phủ Cẩm Dương x Thứ nữ gả thay

[Chương 01](#) | [Chương 02](#) | [Chương 03](#) | [Chương 04](#)
| [Chương 05](#)

[Chương 06](#) | [Chương 07](#) | [Chương 08](#) | [Chương 09](#)
| **[Chương 10](#)**

[Chương 11](#) | [Chương 12](#) | [Chương 13](#) | [Chương 14](#) | [Chương 15](#)

My Sites

Reader

Me

Notifications

